

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

HOLLY RENE

ZEHİR VE YEMİN KRALLIĞI

HOLLY RENEE

Telif Hakkı © 2023 Holly Renee tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekanlar, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Web sitemi ziyaret edin: www.authorhollyrenee.com.

Kapak Tasarımı: Forensics and Flowers | [@forensicsandflowers](https://www.instagram.com/forensicsandflowers)

Düzenleme Ekibi: Overbooked Author Services'ten Brittini Van, The Beta Bruja'dan Cynthia Rodriguez, My Brother's Editor'den Ellie McLove, Cruel Ink Editing'den Tori Ellis, Lo Morales ve Rumi Khan.

YAZARIN NOTU

Zehir ve Yemin Krallığı sadece yetişkin okuyucular (18+) tarafından okunmalıdır ve bazı okuyucuları rahatsız edebilecek sahneler içermektedir.

Bu kitap cinsel içerikli sahneler, şiddet, saldırı ve cinsel saldırı tasvirleri içermektedir. Tüm okuyucular için uygun olmayabilecek olgun dil, temalar ve içerik içerir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

Lauren için-

Bu seriye olan sevginiz için teşekkür ederim. Her zaman Evren'in prensesi olacaksın.

İÇİNDEKİLER

[Önsöz Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Son](#)

[Sonsöz](#)

[Sırada ne var?](#)

[Teşekkür ederim.](#)

[Ayrıca Holly Renee](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

PROLOGUE

GAVRIL

Zindana doğru ilerlerken adımlarım eski, nemli boşlukta yankılandı.

Burada olmak istemiyordum ama annem onun zindanda kalması için ısrar etti.

En alt basamağa çıktığım anda onu hissedebiliyordum. Aramızdaki bağ, karşı koymam gereken bir şey olduğunu bilsem bile beni ileri doğru çekiyordu.

Hücreesine varır varmaz Leda'nın mavi bakışları benimkilerle buluştu. Hücrenin köşesine sinmişti ve elleri kucağında titrerken onu izledim.

"Nasılsın?" Cebimden anahtarları çıkarırken nazikçe sordum.

Gözbebekleri büyüdü ve bakışları sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi hızla odanın içinde gezinmeye başladı. Her hareketimde vücudu gerilirken dudaklarını birbirine bastırdı, geniş gözlerinden korku yayılıyordu.

Bu hissedilir bir şeydi ve bu kadar korktuğu için onu suçlayamazdım. Aynı zamanda, şüphe ve korku içinde sinmesi karşısında incinmiş hissetmekten kendimi alamadım.

"Ona dokunma," diye seslendi yanındaki hücreden boğuk, yorgun bir ses, onu ziyaret ettiğimde her zaman beni durdurmaya çalışan sesle aynıydı, ama ona aldırış etmedim.

Adara'nın babası yakında amacına hizmet edecekti, ama bu o değildi. Hücresinde geçirdiği uzun yıllar yüzünden benimle dövüşmeye bile kalkışamayacak kadar güçsüzdü.

Hepsi beni durduramayacak kadar zayıftı.

"Onu rahat bırak, yoksa ben-" diye başladı adam ama sözünü kestim.

"Ne yapacaksın?" Anahtarı Leda'nın hücre kapısına sokarken sordum. "Kızını bir daha göremeden kendini öldürteceksin."

Hücreye girdim ve bana tehditler savurduğunu hâlâ duyabiliyor olsam da, ona bakarken onu duymazdan geldim.

Hücreye doğru ilerledim ve önünde diz çöktüm. O kadar güzeldi ki. Uzun sarı saçları, annem onu bulduktan sonra bu hücrede geçirdiği birkaç yıl yüzünden parlaklığını kaybetmişti ama bu onun güzelliğini azaltmıyordu.

Elimi ona uzattım ve sanki dokunuşum onu yakmış gibi geri çekildi. Damarlarımda dolaşan yabancı güçle birlikte içimdeki öfke de büyüdü. Kontrolümü kaybetmemek için savaşıırken yumruklarım titriyordu.

"Yakında Kan Krallığı'na gideceğim." Yumuşak bir sesle konuştum ve elimi tekrar ona uzattım. Bu sefer çekip gitmesine izin vermedim. Elini kendi elimle kavradım ve başparmağımı solgun tenine yapışan kirin üzerinde gezdirdim. "Bunu yapmadan önce senden beslenmeliyim."

Ona o Tanrı'nın unuttuğu krallığa gitmek zorunda kaldığımı söylemedim çünkü herkesten çok güvendiğim kardeşim, müstakbel kraliçemle birlikte oraya kaçmıştı.

Bana ihanet etmişti ve eve dönüp Adara'yı kendi düşmanı kaçırmış gibi davranmaya çalıştığında bile bunu gözlerinde görebiliyordum.

Başından beri benim düşmanımdı.

Keşke fırsatımız varken annem onu öldürseydi. Annemin onun ihaneti için aldığı ceza yeterli değildi.

Asla olmayacaktı.

Leda'nın ağzından bir çığlık kaçtı ve elini elimden çekmeye çalıştı ama ben kendimi tuttum. "Lütfen, yapma."

Sözleri göğsümü sızlattı. Ölümün eşiğine gelene kadar ondan bir şey almadan krallığımın, gücümün geleceğini garanti altına almanın başka bir yolunu bulabilseydim, bunu yapardım.

Ama yoktu.

Adara kehanetin anahtarıydı ve Leda'yı her şeyden, kendimden koruma isteğimin bunun önüne geçmesine izin veremezdim.

"Benimle kavgaya etme, aşkım." Elim kaldırdım ve yanağına bastırdım. Gözleri ürperdi ve vücudu dokunuşumun altında titredi. Ama ben

ona dokunmadan uzun süre duramazdı. "Bunu iyi yapacağım. Sakin ol," diye fısıldadım dudaklarına, sonra kendi dudaklarımla buluştum.

Öpücük nazik ve yalvarırcaydı ama o altımda metanetini korudu.

"Özür dilerim," diye mırıldandım dudaklarına doğru çekilirken.

Leda'nın kolunu kaldırdım ve küçük hançerimi yaralı derisine sapladım. Vücudu kaskatı kesildi ama ben onu bırakmayı reddettim. Dilimi bileğinde gezdirirken, ağzımı üzerine kapatıp ondan beslenmeden önce kesikten sızan kanı toplarken tutuşum sıkıydı.

Bedenindeki yaşamı acımasızca boşalttım, özünün her damlasını kendime çektim. Hayatı tükenirken, içimdeki gücün arttığını hissedebiliyordum.

Acı içinde haykırdı ve vücudundan beslenirken onu öldürmek üzere olduğumu biliyordum.

Ama ihtiyacım olan gücü, arzuladığım gücü elde etmenin tek yolu buydu.

Ağzımı bileğinden çektim ve elimi yaraya bastırdım. Zayıf nabızı parmaklarımın altında titriyordu.

Ölümün eşiğindeydi ama biz onu yavaş yavaş hayata döndürüyorduk. Bu, ben onun sahip olduğu güce sahip çıkmaya tamamen hazır olana kadar devam etmesi gereken bir döngüydü.

Eşimi öldürerek elde edeceğim güç.

BÖLÜM 1

EVREN

Karıncalanma hissi bedenime orman yangını gibi yayıldı. Her sinir ucu onun enerjisiyle canlı gibiydi, varlığı her yerde hissediliyordu.

Varlığımın bir köşesi.

Ölen bir güneş gibi göğsümde parladığını hissedebiliyordum.

Bana sihrini vermişti, bana seçme şansı vermeden zorla içime sokmuştu ve şimdi onu bulmak için benim kadar çılgınca, ona uzanan görünmez bir dal gibi derimin altında yılan gibi kıvrılıyordu.

Gücünün verdiği öfkeyle derim karıncalandı. Serbest bırakılmak için çılgılık atan kafesteki bir hayvan gibi içimi tırmalıyordu.

Onun büyüsyüdü ama yakıcı öfkesine rağmen sanki benim de bir parçamış gibi hissediyordum. Sadece onun büyüsyüyle bile eşimle aramdaki bağ hâlâ güçlüydü.

Kalbim hızla çarparken öfkem de derinliklerinden fıskırıyordu.

Gücünü bana zorla vermekle kalmamış, beni onunla felç etmiş ve kardeşimin onu almasını izlemeye zorlamıştı.

Arkadaşımı aldı.

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkarken, onunla birlikte kaybolduğu kapıya baktım. Onu krallığımın dışına taşımıştı, uzun yıllardır görmediğim türden bir sihirle, fedakârlık gerektiren bir sihirle.

Savaşması neredeyse imkânsız olan bir tür büyü.

Ölüm büyüsyü.

Öfkem ağızımda asit gibi bir tat bıraktı. Dilimde titriyordu, beyaz, öfkeli ve soğuktu. Kontrolsüzce içimde titreyen büyüsyü kadar canlı hissettiriyordu.

Ama bu yardımcı olacak türden bir öfke değildi.

Bir plan yapmama yardımcı olan türden bir öfke, beni onu bulacağım yerlere taşıyacak güçte bir plan.

Öfkem pervasızdı. Kana susamıştım ve onu kontrol edebileceğimden emin değildim.

Düşünmem

gerekiyordu.

Lanet olası nefes

al.

Duvara doğru bir adım attım ama duvara doğru düştüm, sırtım sert taşa çarptı.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek derin bir nefes aldım. Onu geri getirmenin bir yolunu bulmalıyım.

Yapmak zorundaydım.

Kendimi uzun süre güçlü olmaya zorlamıştım, o kadar çok şey görmüş ve katlanmıştım ki... Ama onun üzerimde çok güçlü bir etkisi vardı. Beni çok savunmasız ve kırılgan hissettiren bir şey.

Çünkü bunca yıl boyunca beni onun kadar kolay yıkabilecek bir şey olmamıştı. Beni hiç tahmin etmediğim şekillerde yok etme gücüne sahipti.

Etrafımdaki ses karmaşası birbirine karışarak belli belirsiz bir yankıya dönüştü. Bağırıyor ve tartışıyorlardı ama sözleri sanki bir yastık tarafından boğuluyormuş gibi uzak geliyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacağını sandım. Buz gibi korkunun beni ele geçirmesini engellemek için kendimi nefes almaya zorlamak zorunda kaldım.

Umutsuzca tutunacak bir şey, beni uçurumun kenarından çekip alabilecek bir umut ipliği aradım ama tek görebildiğim onun yüzüydü, peşimi bırakmıyor, benimle alay ediyordu.

Titreyen, sihir lekeli elimi göğsüme bastırarak yavaş ve derin nefesler almaya çalıştım.

Bana yardım edebilecek herhangi bir şey düşünmek için zihnimi zorladım, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gözlerimi kapattığımda görebildiğim tek şey oydu, bakışları bana yalvarıyordu.

O benim eşimdi ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Her şeye rağmen beni seçmişti. Yıllar önce babasını Kraliçe Kaida'ya teslim ettiğim gerçeğini bilmesine rağmen beni seçmişti. İkimizi birbirimize bağlayan içimdeki bağ, ikimizin ayrı olmasının acısıyla gerilmiş ve gerilmiş hissediyordu.

Ona yapmaması için her türlü sebebi vermiştim ama o yine de beni seçti.

Onu kaybetme düşüncesi göğsümü zayıflatıcı bir ağrıyla sıktı. Ellerimi yumruk yaptım, parmak eklemlerim bembeyazdı ve gözlerim kapalıydı.

Arkamdaki soğuk ve acımasız taşı hissettim. Ayaklarımın altındaki ağır tuğla kaba ve yıpranmıştı. Büyük şömineden çıkan duman keskin ve mide bulandırıcı kokuyordu, burnumu yakıyor ve hiçliğe doğru kıvrılıyordu. Gücünün tadını alabiliyor ve sanki saldırmak için bekliyormuş gibi damarlarımdan yavaşça aktığını hissedebiliyordum.

Nefesim hızla içime girip çıkıyor, ciğerlerimi dolduruyor ve göğsümdeki sıkışma şiddetleniyordu.

Başka bir şeye odaklanmaya çalıştım ama onun ötesinde bir şey göremiyordum.

Onlar sendeleyerek ilerlerken ayaklarımın altındaki zemin bulanıklaştı, kalbim boğazıma düğümlendi, göğsüm ağırlaştı ve sıkıştı.

Ter, gözyaşı, kan, acı hepsi gözlerimin önünden geçti. Halkım için her şeyi ve her şeyi feda etmeye hazır olduğumu hatırlattı. Onları güvende tutmak için her şeyimi vermiştim.

Yine de, hepsi bir hiç uğruna olmuştu.

Çünkü onu korumakta başarısız oldum.

Öfkem büyümü besledi ve onun güvende olduğunu bilmek için aynı arzuyla derimin altında titreşene kadar onu daha da güçlendirdi.

Sıkışmaya başladığını hissettim, sanki beni boğmaya çalışıyormuş gibi göğsümü sıkıyordu, ta ki ben onu dışarı çıkarana kadar. Onun büyüü benimkine katıldı ve beni tüketmeye, öfkemden beslenmeye başladılar.

Bana sihrini verirken sonuçlarının ne olacağını bir an bile düşünmemişti.

Şimdi Adara düşmanın krallığındaydı ve gücü

Ben.

Kendini güçsüz hale getirdi ve ben öfkemi durduramadım.

Onun benim olmadığı bir dünyayı hayal etmeme izin veremezdim.

Onun tenini asla kendi tenimde hissedemeyeceğim, ona asla sarılamayacağım bir dünya.

Gavril eşime elini sürmeye, onu kendisiyle geri dönmeye ikna etmeye cüret etmişti ve ben onu geri almak için kendi kanımdan olanları öldürebilirdim.

Onu tereddüt etmeden öldürürdüm.

Daha da güçlendiğini biliyordum. Fae krallığına geri döndüğümde, güvende olduğundan emin olmak için onu geride bıraktığımda bundan şüphelenmiştim. Bu fikir şimdi çok saçma geliyordu.

Gavril hayatta olduğu sürece asla güvende olamayacaktı. Kehanet onun krallığımızı kurtaracağını söylüyordu ama aynı zamanda kaderini de lanetliyordu. Her zaman iki kardeş arasında kalacaktı.

O bizim umudumuzdu, ama biz onun yıkımıydık.

Ama ne bu dünyada ne de öbür dünyada beni onu sevmekten alıkoyabilecek hiçbir güç yoktu.

Yapabilseydim, yapardım. Onun güvende olduğundan emin olmak için elimden geleni yapardım.

Sonu ne olursa olsun giderdim. Krallığım lanetlensin.

İlerledim ve neredeyse önümde duran Thalia'ya çarpıyordum. O da benim hissettiğim kadar perili görünüyordu ama gözlerinin karanlık derinliklerinde saklanan hayaletlerin asla anlayamayacağım bir şey olduğunu biliyordum.

"Planımız nedir?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde onu her zaman tanıdığım o sert ifade vardı ama yine de dudaklarındaki hafif titreme cesaretini ele veriyordu.

"Fae krallığına gidiyorum."

"Onun büyüü..." Sesi titriyordu, sözleri korku yüklüdü.

"Biliyorum." Başımı salladım ve Sorin ile Jorah'yı bulmak için onun arkasından baktım. "Ölüm büyüü kullandı Evren."

"Biliyorum," dedim alçak sesle, ağabeyimin Adara'yı avucunun içine aldığında neler yapabileceğini düşündüm ve köklü bir korku omurgamı titretti. Adara'nın gücü fark edildi, içimde huzursuzdu.

Gerekirse bu lanet krallığı yerle bir ederdim ve onun büyüü de bunu yapmaya benim kadar hevesli olurdu.

"Oraya öylece girip onu alamayız. Eğer o tür bir büyüye sahipse, kim bilir neler yapabilir. Ona ne yapacağını kim bilebilir."

Kan tadı alana kadar dilimi ısırdım. Öfkelenmek, ona beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemek istedim ama içten içe onun haklı olduğunu biliyordum.

Piçin ölüm büyüü vardı, daha önce sadece duyduğum ama hiç görmediğim bir büyü ve onunla savaştık kadar güçlü olamayacağımdan endişeleniyordum.

"Ölüm büyüünü elde etmek için..." Thalia sözlerini yarıda kesti, korkusu aramızda hissediliyordu.

"Eşini öldür." Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken bakışlarına karşılık verdim. "İstedliğini elde etmek için bu kadar ileri gitmeyeceğini düşünmekle aptallık etmişim."

"Bir eşi olduğunu bilmiyordum. Senin var mıydı?"

"Hayır." Başımı salladım ve kaçırmış olabileceğim herhangi bir şey için zihnimi taramaya çalıştım. "Adara'ya her zaman çok düşkündüler." Bu düşünce karşısında dişlerimi sıktım. "Onun ya da Kraliçe Kaida'nın bir başkasından bahsettiğini hiç duymadım."

Sorin bize doğru ilerlerken Thalia'nın elleri titriyordu ama hareketlerini gizlemek için ellerini kalçalarına bastırdı.

"Bu..." Gözleri Thalia'dan bana ve tekrar bana kaydı, bir süre daha Thalia'da kaldı. Thalia'ya dikkatle bakarken çenesi gerildi ve kaşları çatıldı, sanki kelimelere dökemediği bir şeyi anlatmaya çalışıyordu.

"Ölüm büyü. Biliyoruz."

"Onunla nasıl savaşağız?" Sonunda ona kilitlediği yoğun bakışlarını kırdı ve eli yanındaki hançerinin kabzasına doğru yöneldi. Bakışlarındaki kararlılıktan, arkadaşım ve kaptanımın da en az benim kadar fae krallığına yürümeye hazır olduğunu anladım.

Ama Thalia haklıydı. Eğer bu konuda akıllı davranmazsak, yarardan çok zararımız dokunurdu. Adara'nın ölümüne sebep olurduk.

Yalnızca ölüm büyü birinin ışınlanmasına izin verirdi, ama aynı zamanda çok daha fazlasını da beraberinde getirirdi. Efsanede anlatıldığı gibi sonsuz bir güç. Bunu elde etmek için neleri feda ettiğini düşündükçe içim içimi yiyordu.

Çünkü ölüm büyü yenilmez bir güç haline gelebilir.

Ölüm büyüünün verdiği kadar götürdüğü de bir efsaneydi. Bu büyük bir güçtü, ama onu talep etmeye cüret eden kişi için büyük bir bedeli vardı.

Gavril'in ödemesi gereken bir bedel.

O bir düşmandı ama bir zamanlar benim için kardeşimden başka bir şey değildi. Göğsüm o geçmiş için, şimdi annesinin ve babamın açgözlülüğüyle lekelenmiş olan o anılar için ağrıyordu.

O olmuştu. Dokunduğu her şeye bulaşan mükemmel varisleri.

Krallığa yayılan bir zehir ve ben bu zehrin Adara'ya dokunmasına izin vermeyi reddettim.

Onun tuzağına isteyerek düşmüş olsa bile. Elini sıkmış, verdiği sözü tutmuştu ve ben aptallık etmişim.

Büyü sanki kabul etmiş gibi içimde kıpırdandı ve arkadaşlarımla arasında gidip geldim. "Jorah'yı al ve benimle kütüphanede buluş. Ölüm büyü hakkında bulabildiğimiz kadar çok şey öğrenmeliyiz. Onu geri getireceğiz ama bunu körü körüne yapamayız."

Bu sözleri söylerken bile duygularım göğsümde savaşıyordu. Bir yanımların haklı olduğunu biliyordu ama daha büyük bir yanımlar da kızım onun yanındayken burada oturup bir plan yapmayı aklıma bile getiremiyordu. Onu korumak için ne ben ne de büyüğü oradayken.

Ama onu geri alacaktık.

BÖLÜM 2

ADARA

Dengemi korumak için umutsuzca kollarımı açtığımda midem guruldadı. Görüşüm bulanıklaştı ve dünyanın renkleri etrafımda dönmeye başladı.

Ben. Gözlerimi sıkarak kapattım ve her şeyin durulmasını diledim. Onları tekrar açtığımda mide bulantımı bastırdım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım.

"Sakin ol Yıldızsız, hasta olmadan önce." Gavril'in elleri kollarımın etrafındaki demir mengeneler gibiydi ve parmak uçlarının altındaki gücünü hissedebiliyordum. Bedenim titriyor, içimde bir acı ateşi yanarken onun tutuşuna karşı mücadele ediyordum. Tüm vücudum protesto edercesine titriyor, her parçam rahatlamak için çırpınıyordu.

Büyüm olmadan, eşim olmadan soğuk ve boştum. Evren'e tüm sihrimi vermiştim ve bedenim bana isyan etti.

Havada yoğun bir duman kokusu vardı ve etrafımıza bakarken bunu engellemek için ağzımdan nefes almaya çalıştım. Gavril bizi şehrin hemen dışındaki Fae Krallığı'na götürmüştü ve etrafımızda üniformalarıyla dikilen muhafızların sayısı beni şok etmişti.

Sadece beni almaya hazırlanmıyorlardı. Savaşa hazırlanıyorlardı.

"Bırak beni." Çığlık atmak istedim ama boğazım düğümlendi ve sesim ancak fısıltıya dönüştü. Elleri tenime gömülürken görüşüm bulanıklaştı ve nefes alışım hızlandı.

"Onu saraya götürüyorum." Muhafızlardan biriyle konuşurken Gavril'in parmakları omzuma saplandı ve kan çanağına dönmüş gözlerine baktım. İçinde doğal olmayan bir güç vardı ve beni izlerken göz bebekleri büyüdü.

"Bırak beni dedim, Gavril." Sesim kısık ve zayıftı, büyümü çağırma dürtüsü çok güçlüydü ama hiçbir şey gelmeyince göğsümün içindeki sızı beni yaktı. Ama bu acı önemsizdi.

Onu düşündükçe acım dayanılmaz hale geliyordu. Evren'i istiyordum. Eşimi istedim.

Ama her şeyden çok onun güvende olmasını istiyordum.

Babamı düşünmeye, Evren'in onun benden alınmasında oynadığı rolü düşünmeye bile izin veremiyordum.

O zamanlar bir kuklaydı, Kraliçe Kaida'nın oyununda bir piyondur ve yaptığı şeyin gerçekliği göğsümü sızlatsa da, onu tanımadan önce olan bir şey için ondan nefret edemezdim.

Halkını korumak için yaptıklarından dolayı ondan nefret edemezdim. Çünkü yaptığı her şey başkası içindi.

Ve onu sevmekten kendimi alıkoymak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bildiğim her şeye rağmen, oynadığı rollere rağmen.

Gavril'in eli kolumda sıkılaştı, derime acı dolandı ve ona bakarken dişlerimi sıktım.

"Gidelim, Yıldız Kutsanmış."

Starblessed. Korkak herif adımı bile söyleyemedi.

Arkasından gitmekten başka çarem kalmayana kadar beni ileri doğru itti. O beni çekerken ayaklarımın üzerinde tökezledim. Yorgundum, bu his iliklerime kadar işliyordu ama bunu ona söylemeye cesaret edemedim. Bunun yerine, nefret ettiğim saraya -Evren'de teselli bulduğum saraya- yaklaşırken önüme baktım ve tek birinin bile zayıflığını görmesine izin vermemeye çalıştım.

Kaleye ulaştığımızda muhafızlar yolumdan çekilmeye dikkat ederek ayrıldılar. Fısıltıyla söyledikleri hainlik ve ihanet sözlerini duydum ve küçümsemelerini hissettim. Evren'in gücünün kendisinden düştüğü kadar görünür bir şekilde içlerinden akıyordu.

Ben hepsinin istediği, ihtiyaç duyduğu ama aynı zamanda nefret ettiği Yıldız Kutsanmış'tım.

Beni kurtarıcıları sanıyorlardı ama öyle bir şey olmayacaktım. Onların yıkımı olacaktım.

Onların huzurunda bakışlarımı kaçırmak istemediğim için çenemi kaldırdım. Gavril'in kolumu sıkıca kavrayan parmak eklemleri beyazlaştı ve beni kendine doğru çekti. Burun delikleri alevlendiğinde geri çekildim. Elleri bana karşı acımasızdı ve yürürken çenesi sıkılmıştı.

Öfkesi güçlü bir araçtı ve beni bırakmasını ne kadar istesem de, öfkesi onu pervasızlaştıracaktı.

Gerçekten ona ait olduğumu düşünüyordu ve Evren'in bana dokunması, onun yerine kardeşini seçmem düşüncesi öfkesini körüklüyordu.

Kapıyı ittik ve sarayın boğucu sıcaklığında nefes almak zorunda kalana kadar beni ileri doğru itti. Bir ömür önce kaçmaya çalıştığım arka girişten girmiştik ve önümüzde uzanan kapılara baktım.

Eski yatak odam sağ taraftaydı.

Kapı sıkıca kapalıydı ve o kapının ardında hiçbir zaman rahat hissetmemiş olsam da, şimdi her parçam oradan kaçmak için can atıyordu.

Gavril bakışlarımı takip etti ve dudaklarından kara bir kahkaha döküldü. "Gerçekten de ağabeyimin seni fahişesi olarak becerdiği odaya geri dönmene izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" Parmakları daha sert bir şekilde içime girdi ve acıdan ağlamamak için dudağımı ısırdım. "Yanımda kalacaksın, gözüm hep üzerinde olacak, yakında müstakbel karımı istediğim zaman sikebileceğim bir yerde olacaksın."

Beni yatak odasının kapısının yanındaki duvara, bir zamanlar Evren'in beni tuttuğu duvara doğru itti ve Gavril elini kaldırdığında karnım ağrıdı.

Parmaklarını nazikçe çeneme bastırdı, beni hâlâ esir tutan diğer eliyle tam bir tezat oluşturuyordu ve teni benimkiyle temas ettiğinde irkildim.

"Çok duyarlısın." Bakışları dudaklarıma kaydı ve ağzıma dolan safrayı yutmaya çalışırken başımı başka yöne çevirdim. "Kardeşimin senin için her şeyi riske atmaya bu kadar istekli olmasına şaşmamalı. Eğer dövüştüğünün yarısı kadar iyi sevişirsen, ikimiz de birbirimizden çok daha mutlu olacağız."

Elini yüzümden uzaklaştırmak için sertçe geri çekildim ve karanlık bakışlarını öfkenin doldurmasını izledim. Ama korkudan kekelememe neden olan şey gözbebeklerinin etrafındaki ince kırmızı halkaydı.

"Seninle asla yatmayacağım." Sözlerim güçlü ve emindi ama Gavril'in dudaklarında zalim bir gülümsemeye yol açmaktan başka bir işe yaramadı.

"Oh, sanırım yapacaksın." Elini kaldırdı ve beni kendisine bakmaya zorlarken parmaklarını tekrar çeneme bastırdı. Daha bir dakika önce kullandığı yumuşaklıktan eser yoktu. "Ne de olsa sen

Kardeşim tarafından becerilmek ve eminim doğru ikna ile sen de benden zevk alacaksın. Peşinde olduğun şey güç mü Yıldızsız?"

Artık o kadar yakındaydı ki, onun derin odunsu kokusunu alabiliyordum. "Sana kardeşimin hayal edebileceğinden çok daha fazla güç verebilirim."

Öne doğru eğilip dudaklarını tenime bastırırken söylediğı sözler midemi bulandırdı. Sarsılarak uzaklaşmaya çalıştım ama bunun yerine kendimi arkamdaki duvara daha sert çarparken buldum. Dişleri tenimi sıyırdı, keskin kenarları çeneme doğru kıvrıldı.

"Aslında, seni etrafımda hissetmek için sabırsızlanıyorum. Seni başkaları için mahvedeceğim, Yıldızsız. Hain kardeşim sana bir daha asla dokunmak istemeyecek."

Öğürmemek, ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ama gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissedebiliyordum. Öfkesi içinden canlı bir varlık gibi fişkırıyordu ve gücüm olmadan onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığından korkuyordum.

"Bunun için bana yalvaracaksın, Adara." Adımı fısıldadı ve dudaklarından dökülen sesin ne kadar yanlış olduğunu görünce tüylerim diken diken oldu. "Sana istediğini vermem için dizlerinin üzerinde sürünerek geleceksin ve ancak o zaman sana vereceğim. Ancak o zaman Citlali'nin gelecekteki kralı olmaya layık olacaksın."

"Yapmayacağım." Ona karşı başımı salladım ve ellerimi yumruk yaptım. "O kavgaya devam et." Dudaklarının bana karşı sırttığını hissedebiliyordum.

yanak. "Onu kırmaktan zevk alacağım."

Sonra benden uzaklaştı, sanki daha fazlasını yapmayı düşünüyormuş gibi sert bir elini dudaklarında gezdirdi, sonra gözleri koridora doğru kaydđ. "Git," dedi ve nefesimi tutmaya çalışırken tereddütle duvarı ittim.

Bana nereye gideceğimi söylemesine gerek yoktu. Bu sarayı artık biliyordum ve onun odasının nerede olduğunu asla unutamayacaktım. İsteğim dışında benden aldığı odayı.

Bacaklarımı altına alıp ellerimin titremesini engellemeye çalışırken onun dokunuşunun olmadığı an için şükrediyordum.

Gavril'in işleri daha da ileri götürmesi, beni zorla evlendirmesi ve kanımdan içmesi an meselesiydi. Yıldız Kutsanmış'ı almış olabileceğini ama tüm sihrimin kardeşinde kaldığını fark etmesi an meselesiydi.

Koridorun diğerk ucuna bakarken ağzımı sildim ve Gavril'den ve eski odamın barındırdığı anılardan bir adım uzaklaşırken sertçe yutkundum.

Kendimi düşünmemeye zorladığım Evren'le ilgili anılar. Şimdi değil. O anılara en çok ihtiyacım olduğunda sarılacaktım. Kendimi pes etmiş hissettiğimde.

Çünkü bu krallıkla ilgili her şeyin, arkamdan gelen prensle ilgili her şeyin beni sınavacağını biliyordum. Beni kırmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı.

Ama ben teslim olmayacağım.

Eğer kendimde o gücü bulamazsam, Evren'den içimde taşıdığım güce güvenecektim.

"Bu taraftan." Gavril başıyla odasının bulunduğu koridoru işaret etti ve midemdeki korku şiddetlendi. "Kendini toparlaman için sana birkaç dakika vereceğim, sonra kraliçe seni görmek istiyor."

Ona dönüp baktığımda içimdeki her şey durdu. Gavril'den ne kadar korksam da annesine karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Asıl korkum ondaydı.

"Biraz dinlenmek istiyorum."

Gavril bakışları vücudumda gezinirken dudağını ısırdı. Bu bakıştan hızla uzaklaştım ve odasına doğru ilerlemeye devam ettim.

"Bu krallıkta dinlenmek için bir ömrün var, Yıldız Kutsanmış. Eletta annemle buluşmak için hazırlanmana yardım edecek. Kardeşimin sana giydirdiği o lanet elbiseyi değiştirmene yardım edecek." Alay etti ve ben de tenimde hâlâ parlayan koyu siyah kumaşa yapıştım.

Eletta. Eletta benimle olacaktı.

"Peki ne giymemi istersiniz?" Kapısının yanında durdum ve ellerimi elbisemin kumaşı içinde yumruk haline getirdim. "Sizi ne etkiler, Majesteleri?"

Gavril sırtıttı ve bana doğru bir adım attı. Onu kışkırtmamalıydım ama içimde yanan öfkeyi kontrol edemiyordum.

"İçindeki bu öfkenin beni kızdıracağını düşündüğünü biliyorum ama yanıyorsun." Bakışları ağzıma kaydı ve nefesim boğazımda düğümlendi. "Bu sadece bana boyun eğmeni sağlama arzumu artırıyor."

Bana tekrar dokunacakmış gibi elini kaldırdı ama onun yerine koridorun hemen sonundaki kapıya başıyla işaret etti. "Şimdilik o senin odan.

Size söylenmedikçe buradan ayrılmayacaksınız."

Kapıya bakarken çenem sıkıştı. Ondan uzaklaştım ve bana verdiği odaya doğru ilerledim. Elimi süslü kapı koluna dolayıp dönerken ona doğru dönüp bakmadım bile. Sadece uyumak ve içinde yaşadığım kâbus gibi dünyadan uzaklaşmak istiyordum.

Ne halt edeceğimi anlamaya çalışabileceğim bir yerde yalnız kalmak istiyordum. Evren'e nasıl geri döneceğimi.

Oda küçüktü. Parlak duvarlar ve açık renk ahşap mobilyalar alıştığımın tam tersiydi. Evren olan her şeyden çok farklıydı.

Bu krallıkla ilgili her şey onun olduğundan çok farklıydı. Burada bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum. Ait olduğunu düşündükleri rolü nasıl oynadığını.

Çok yanılmışlardı.

"Adara."

Eletta'nın sesiyle sıçradım ve döndüm. Tuvalet kapısının kenarında duruyordu, çarşafı kollarına dökülmüştü ve gözlerini endişe kaplamıştı.

"Eletta, beni korkuttun." Elimi çarpan göğsüme bastırdım ve kapıyı hızla arkamdan kapattım. Odada sadece ikimiz vardık ama gardımı düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Özür dilerim." Bakışları yere düştü. "Sana banyo yaptırdım." Tekrar tuvalete baktı ve sonraki sözleri daha tereddütlüydü. "Taç giyen prens, kraliçeye takdim edilmeden önce temizlenmenizi istiyor."

Ona kaşlarımı çattım ve o da başını salladı. "Senden bunu istemiyor Adara. Kraliçe seni kurtarır kurtarmaz ona getirilmeni istedi."

"Ve ben gitmiyorum." Güldüm ve sesim içimde hissettiğim tüm acıyla birlikte çınladı. "Prensini beni kurtarmadı. Beni eşimden aldı." Döndüm ve yatağa doğru ilerlemeye başladım ama o hızla beni takip etti.

"Karanlık prens mi? Starblessed..."

"Sana daha önce de bana böyle hitap etmemeni söylemişim," diye tükürdüm ve Eletta'ya bu kadar kızgın hissetmekten nefret ettim. Bana bu krallığın bir parçası olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

"Adara." İçini çekti ve çarşafı yatağın üzerine serdi. "Özür dilerim. Seni yeni odanda rahat ettirmek için elimden geleni yapacağım."

Ona döndüğümde yumruklarımı sıktım. "Burası benim odam değil, Eletta. Burası bir kafes."

"Sana zarar vermedi. Seni kardeşinden korumak istiyor." Eletta'nın sesi çok yumuşak, çok emindi ve içimden kaçan acı kahkahayı durduramadım.

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan veliaht prensini hiç tanıımıyorsun demektir." Gücümün eksik olduğu yerde öfke titreşti. "O bir canavar."

Eletta sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru sarsıldı ve hizmet ettiği kişilere karşı gerçekten bu kadar kör olup olmadığını merak ettim.

"Hayır." Sesi inkârıyla birlikte titriyordu. "Hayır, değil."

Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. "Gidebilirsin." Yatağa uzandım ve hâlâ vücudumdan yayılan ağrıya karşı kumaşın beni rahatlatmasına sevindim. Gavril'in bizi buraya getirmek için kullandığı büyüden, eşimle, krallığımla savaşmaya hazır birliklerinin görüntüsünden dolayı midemde hâlâ bulantı vardı.

"Seni terk etmeyeceğim." Sesi kararlıydı. "Kraliçeye hazırlanmana yardım etmek için buradayım."

"Beni Evren'den çalan adam için yıkanmama yardım etmek için buradasın." Gözlerimi tavana doğru kaldırdım, dudaklarımı ıslattım. "Sanırım bunu kendi başıma halledebilirim."

"Gavril bana seni yalnız bırakmamam için talimat verdi." Sesi kısıktı, tereddütlüydü ve ona dönüp baktığımda kendi şüphesinin yüzüne yansıdığını görebiliyordum.

"Oh evet. Prensizin ne büyük bir kurtarıcı." Ayağa kalktım ve elbisemi omuzlarımdan çekmeye başladım. O izlerken elbisemden çıktım ve kumaşı burnuma götürmekten kendimi alamadım. İçime çektim, Evren'in kokusu beni sararken gözlerim kapandı.

Kokusu hâlâ kumaşa sinmişti, tıpkı her parçama kazındığı gibi ve kardeşinin elini tuttuğumu gördüğünde yüzünde beliren dehşeti düşündükçe gözlerimde nem biriktiğini hissedebiliyordum. Kardeşinin bana bir daha dokunmasına asla izin vermeyeceğine söz vermişti ama ben bu seçeneği onun elinden almıştım.

Gavril babamı bana karşı kullanmıştı. Her zayıflığımı almış ve benimle tam da istediği gibi oynamıştı.

Ve ben onun tuzağına düşmekten başka bir şey yapmamıştım.

"Dışarıdaki orduyu gördün mü?" Odanın uzak tarafındaki pencereye doğru başımı salladım. "Sence bütün o ordu, nişanlısını geri istediği için mi bu duvarların hemen dışında konuşlanmış?"

"Senin kaçırıldığını öğrendiğinden beri çıldırdı." Gözleri inançla açılmıştı.

"Hayır." Başımı salladım ve sağ elimi uzattım. Benden çaldığı yara izinin olduğu elimi. "Delirdi çünkü gücümün ondan alındığını biliyordu." Mürekkep karası lekeli parmaklarıma baktım ve sihrimi kendimden çekip karanlığımın etrafımızdaki odayı doldurmasına izin vermeyi diledim.

Ona, o çok korktuğu adama tıpatıp benzediğimi göstermek isterdim.

"Beni istiyor çünkü gücümü istiyor ve bunu benim isteğim dışında benden alacak." Döndüm ve ona ters ters baktım. "Hepimizden alacak, Eletta. Gavril böyle yapar. O alır." Başımı salladım ve elbiseyi yatağın ayak ucuna bırakmadan önce son bir kez yüzüme bastırdım. "Hiçbir şey kalmayana kadar alır."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadı, ben gözlerimi kapatırken bakışları yere düştü. "Neler yaşadığını ve nelere katlanmak zorunda kaldığını bilmiyorsun." Sözleri yumuşaktı ama içindeki inancı duyabiliyordum. "Bizi Kan Krallığı'ndan koruyabilecek tek kişi o." Başını iki yana salladı. "Bunu göremiyorsun."

"Kan Krallığı mı?" Onun yanından geçip, yaptığı banyonun buharının tıttığı tualete girdim. "Yanlış krallıktan korkuyorsun. Onun istediği gibi beynin yıkanmış."

"Ne?"

"Kan Krallığı benim evim." Parmaklarım kapının tahtasına gömülürken dönüp bir kez daha ona baktım. "Ve Kan Prensi benim eşim. Eğer bir şeyden korkacaksan, bu ben olmalıyım. Her şeyi geri almak için yapmaya hazır olduğum şeyden korkmalısın."

BÖLÜM 3

EVREN

Gözlerim önümde duran, mürekkebi solmuş ve zorlukla okunabilen kitabın parçalanmış sayfalarına yapışmıştı. *Ölüm büyüsi* kelimelerine baktım,

ve kafamı çevirip bakamadım. Saatlerdir bu eski metinleri araştırıyordum ve henüz gerçek bir cevap bulamamıştım.

Onun hakkında bildiğimiz her şey, gücünden bahseden efsanelerden ibaretti. Ölüm büyüünün bir bedeli vardı. Ona sahip olan kişiye büyük bir güç kazandırırды ama aynı zamanda kişinin ruhunu da yiyip bitirirdi.

Birinin eşini öldürmek onu yok eder.

Kardeşim olabildiğince çok güç elde etmek için neleri mahvettiğini umursamadı. Doymak bilmez bir arzuyla hareket ediyordu ve kehaneti gerçekleştirmesi için gereken buysa Adara'yı yok edebilirdi.

Her şeyi yok ederdi.

Onun açgözlülüğünü düşündükçe karnımda öfke kıpırdanıyor, ciğerlerimdeki havayı tüketiyordum. Ölüm büyüünün gücüne sahip olmak onun için yeterli değildi. Gavril, kimsenin onu yenecek güce sahip olmadığını bilene kadar durmayacaktı.

Ve Adara ve ben birlikte bu güce sahip olan tek kişilerdik.

Onun kaderi olmadan hükümdarlığı başlayamaz.

Ölüm büyüünün onsuz bir önemi yoktu çünkü onu yok ederdim. "Bu işe yaramaz." Kitabı büyük bir gürültüyle kapattım ve ellerimi saçlarımın arasına soktum. Küçük odada etrafıma bakarken göğsüm ağrıyordu, ve nefesim ciğerlerimde sıkışmış gibi hissettim.

Thalia o anda karıştırmakta olduğu kitaptan başını kaldırdı ve bakışları Jorah ile benim aramda gidip geldi.

"Sanırım bir şey buldum." Kitabı masanın ortasına doğru itti ve Jorah ile ben daha iyi görebilmek için ayağa kalktık. "Hepimiz duyduk ölümün

büyü belirli güçlerle birlikte gelir. Nakletme, ölüme dokunma, ama görünen o ki çok daha fazlası var."

Sayfayı hızla çevirdi ve parmağını sayfayı işaretleyen kelimelerin altında gezdirdi. "Birinin ölüm büyüünün tüm güçlerini elde edebilmesi için fedakârlık yapması gerekir. Ruhlarının asla geri alamayacakları bir parçasından vazgeçmeleri gerekir."

Gözlerim Thalia'nın gözlerine takıldı, o da önündeki kitaba bakmadan önce kısa bir süre bakışlarımı karşıladı. Kalbimin atışını duydum, kulaklarımda donuk bir gümbürtü.

"Eşi," diye tamamladım ve kitaba dönüp bakmadan önce başını salladı. "Bundan başka ne gibi güçler kazanabilir?"

"Henüz emin değilim." Sanki o da benim gibi hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Daha fazla araştırma yapmam gerekiyor. Bu metin her şeyi tüketen güçten bahsediyor."

Kütüphanenin kapısı büyük bir gürültüyle açılarak üçümüzü de irkiltti ve ben daha başımı kaldırıp tehdidi göremeden Adara'nın ve benim büyülerimin içimde titreştiğini ve saldırmaya hazır olduğunu hissettim.

"Sorin sizi çağırttı," diye atıldı muhafızlarımdan biri ve gözleri üçümüz arasında gidip geldi. "Şehirde Fae askerleri var."

Öfke beni sarıp sarmaladı, her türlü mantıklı düşünceyi boğdu ve muhafıza doğru hışım ile ilerleyerek "Nerede?" diye bağırdım.

"Sarayın hemen dışında. Kaptan önden gitti."

Hışım ile yanından geçip gittim ve Thalia ile Jorah'nın arkama bile bakmadan beni takip edeceklerini biliyordum.

Kardeşimle birlikte gelen Fae askerlerinin her birini takip etmiştik ve hepsi korkakla birlikte geri dönmüştü. Şimdi burada olmaları daha fazlasının geldiği anlamına geliyordu.

Kapıya yönelirken göğsümde duran hançerleri kontrol ettim. Dışarı çıktığımızda neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum ama ağabeyimin planları karşısında kendimi bu kadar hazırlıksız hissetmekten nefret ediyordum.

Onun için savaşmasını bekliyordum ama bu şekilde değil.

Dışarı adımımızı atar atmaz çığlıkların sesi bizi vurdu ve ben durduramadan gücüm parmaklarımdan akmaya başladı. Krallığının insanların korku içinde kaçışmalarını izlerken etrafımda siyah dumanlar dönüyordu.

"Onları kalenin içine getirin." Bizim için gelen muhafıza emri bağırarak söyledim. "Mümkün olduğunca çok kişiyi saraya sokun ve kapıları kapatın."

Anlayışla başını salladı ve ben de hışımla kaleden uzaklaştım. Yanlarından geçerken halkımdan bazılarının yüzlerindeki rahatlamayı gördüm ama onlara böyle bir teselli sunacak vaktim yoktu.

Fae askerleri krallığıma gelmeye cüret etmişlerdi ve hepsi bu kararın bedelini ağır ödeyeceklerdi.

İlk askerle karşılaştım, diğer elinde bir kılıçla adamlarımdan birini tutuyordu. Beni görünce gözleri korkuyla parladı ve hala babamın krallığındayken muhafızlarımın bir parçası olan adamlardan biri olması önemli değildi.

O zaman bana olan sadakati şimdi hiçbir şey ifade etmiyor.

Gücümü ona doğru fırlattım, siyah duman o kadar hızlı hareket ediyordu ki zar zor görülebiliyordu ve asker boynunu pençelerken kolları kadından uzaklaştı. Ama faydası olmadı.

Büyüm onu sardı ve hiç çaba harcamadan nefes yolunu kesti. Beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey.

Cesedi büyük bir gürültüyle yere düştü ve ben de diğerine doğru ilerledim. Thalia'nın arkamdan, "Kaleye doğru gidin," diye seslendiğini duydum.

Kadın yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla hızla uzaklaştı.

Az önce ele geçirdiğim askerin hayatından aldığım güçle ilerlemeye devam ettim ve krallığımı işgal eden adamların geri kalanını aradım.

Sokaklarda ilerlerken metallerin derin çınlamalarını duyabiliyordum ve The Olde Vine'a doğru köşeyi döndüğümde keskin bir nefes aldım.

Sokaklara sızan en az yüz Fae askeri vardı ve Sorin'i kılıcını kaldırıp bir diğerine geçmeden önce onlardan birini parçalarken gördüm.

Kan göğsüne sıçradı ama bu onu yavaşlatmadı. Bu adamlar benim olduğu kadar onun da düşmanıydı. Krallığıma adım attıkları ve Adara'yı benden aldıkları anda hepimizi düşman ilan etmişlerdi.

Sol tarafımdaki hançerlerden birini çektim ve elimden fırlamasına izin verdim. Fae askerinin göğsüne saplanmasını zar zor izledim, sonra da büyümüzün parmaklarımın arasından süzülmesine izin verdim ve onun yanındaki askeri indirdim.

Jorah adımı seslendi ve tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda askerlerden birinin kılıcını havaya kaldırmış bana doğru geldiğini gördüm. O kadar çok şey vardı ki

Yüzünde öfke, çok fazla ihanet.

Hepsi bir zamanlar beni liderleri, her durumda körü körüne peşinden gittikleri kaptanları olarak görmüşlerdi ve şimdi tek bildikleri onlara sırt çevirmiş olduğumdu.

İçimde bir parça da olsa suçluluk duygusuna yer yoktu. Gücümün kaçmasına izin vermek için elimi tam zamanında kaldırdım ama Thalia çoktan adamın üzerine atılmıştı, hançeri adama saplanmadan önce kendi gücü onu yana savurdu.

Yüzünde vahşi bir ifade vardı, Gavril geldiğinde gördüğüm korkunun her zerresi, sevdiği bu krallığı nefret ettiği krallıktan korurken tamamen yok olmuştu.

Tam bir savaşçı gibi görünüyordu ama ben gerçeği biliyordum. O her şeyden önce bir dosttu ve gözlerindeki o zehir de kendisinden alınan Adara içindi.

Ve Thalia, Fae krallığının ne kadar kötü olabileceğini herkesten daha iyi biliyordu. ol.

Geri döndüğümde, Adara'yı evimde bıraktığımda bile, Bana yaptıkları şeyler Thalia'ya yaptıklarıyla asla kıyaslanamaz.

Babam ve ağabeyimin Kraliçe Kaida'nın bana acı çektirmesini izlerken nasıl orada durduklarını düşünürken ağızımda hâlâ bakır tadı vardı.

Cevaplar istiyordu, eşimi istiyordu ve ben ona hiçbir şey vermeyi reddetmişim. Kraliçe Kaida reddedilmekten nefret ederdi.

Neredeyse benden nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Kralının piç oğlu, onun planlarını bozmaktan başka bir şey yapmamak için doğmuştu. Beni hep böyle görmüştü ve babam tarafından Fae Krallığı'na ilk getirildiğim anda gözlerindeki zehri fark etmişim.

Beni orada istemesinin tek nedeni beni eğitebileceğini, istediği şeye dönüştürebileceğini düşünmesiydi, ama ben onun beni kırmasına izin vermeyi reddettim.

Aksine inanmasına ne kadar izin verirsem vereyim.

Beni ihtiyacı olan silaha, oğlunu iktidara taşıyacak silaha dönüştürdüğünü düşünmüştü ve yıllarca da öyle yaptı.

Peçesinin altında yatan kötülüğü gerçekten görene kadar krallıklar arasında sürdüğü kılıç olmuşum.

Çünkü Kraliçe Kaida, eylemlerini haklı çıkarmak için kullandığı bahaneler ne olursa olsun, saf kötüydü.

Bir hırıltıyla gücümün parmaklarımdan akmasına izin verirken ve bize doğru ilerleyen sonraki on askeri indirirken hayal ettiğim onun yüzüydü.

Thalia'nın ağzından çıkan nefesi duydum ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Genelde öfkemi, içimde dolaşan ve krallığıma adım atan bu lanet adamlardan herhangi birinin canını almak için can atan gücü dizginlemeye çalışırdım, ama bugün o kontrolden yoksundum.

Eşimi almışlardı ve ben hepsini yok etmekten başka bir şey istemiyordum.

Bedenlerinin yere çarpma sesi etrafımda yankılandı ama ben durmadım. İkinci komutanıma doğru ilerlemeye devam ettim ve Thalia ile Jorah'nın etrafımdakilerle kavga seslerini duyabiliyordum.

Onu geri alana kadar hiçbir şeyden vazgeçmezdim.

Ve bu adamlar bu savaşta hangi tarafta olmayı seçtiklerinin bedelini ödeyeceklerdi. Onlar benim düşmanımdı. Her zaman düşmanım olmuşlardı ve tanıdık yüzlerine bakarken bu gerçeği unutmayı reddettim.

Gücüm benden fişkırdı, hiç düşünmeden daha fazla adamı öldürdüm ve bedenlerindeki yaşamı söküp alırken gücümün içimde güçlendiğini hissedebiliyordum.

Neredeyse Sorin'in yanına varmıştım. O da benim gibi birçok askeri yere seriyordu ve gözlerini dolduran nefreti görebiliyordum. Bu adamlar Adara'nın alınmasından sorumluydu ve Sorin de bunu en az benim kadar ciddiye alıyordu.

Sadık bir ikinci komutandı, ama her şeyden öte, benim için sadık bir kardeşti. Gavril'in olabileceğinden çok daha fazla bir kardeş.

Ben yaklaşırken Sorin bir askeri gömleğinin yakasından kavradı ve yüzüne doğru kaldırdı. Hançeri zaten sağ elindeydi ve Sorin'in adamı kesip canını almasına saniyeler kaldığını biliyordum.

Ama askerin tanıdık gözleri ben ve yüzbaşım arasında gidip geldiğinde içimde tereddüt eden bir şey vardı.

"Kaptan, lütfen." Sesi korkuyla titriyordu ve dilimde bunun tadını alabiliyordum. Dehşeti beni körüklüyordu çünkü Adara söz konusu olduğunda merhamet olmayacaktı.

"Sözlerini benim için harcama." Hançeri yanımdan çektim ve siyah parmaklarımın arasında döndürdüm. "Yaptıklarının affedilmesi için şimdi tanrılara dua ediyor olmalısın."

Askerin gözleri büyüdü ve adım bir kez daha yalvarır gibi ağzından çıktı. "Onun ne yaptığını anlamıyorsun. Sen hazır değilsin

onunla savaş."

Sorin tereddüt etti, gözleri sadece bir saniyeliğine bana kaydı ama ikimiz de bu adamın söyleyeceklerini duymamız gerektiğini biliyorduk. Hazırlıksızdık ve değersiz kardeşimin ne planladığına dair her türlü bilgi bize yardımcı olacaktı.

Ama bu askere bu gücü vermekten nefret ediyordum.

"Peki o ne yaptı?" Ona tembelce sordum ve bakışlarım altında göğsünün hızla inip kalkmasını izledim.

Hançerimi alıp derisine saplamak istedim. Bilmek istediğim her şeyi bana söylemekten başka çaresi kalmayana kadar dudaklarından kelimeleri zorla almak istedim ama kardeşimin ve kraliçesinin beni benzettiği canavara dönüşmek istemedim.

Yaratmaya çalıştıkları canavar.

Burası benim krallığımdı. Zarar görenler benim halkımdı ve onları korumak için burada olduğumu bilmeleri gerekiyordu.

"Onda ölüm büyüsü var."

Alaycı bir kahkaha attım ve ona bakarken sıkılmış göründüm. "Bunun zaten bilmediğimiz bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam kıpırdandı, elleri hâlâ onu tutan Sorin'in ellerine yapışmıştı ve hayatını kurtarmak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Ama bu noktada onu kurtarmak için yapabileceği ya da söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Krallığıma saldırmıştı. Hizmet ettiği adam Adara'yı çaldıktan sonra halkıma saldırmıştı.

"Hiç görmedim..." Başını hızla salladı. "Böyle bir ölüm büyüsünü daha önce hiç duymamıştım. Eşleştiremeyecek bir gücü var."

"Peki bu büyüyü nasıl elde etti?"

"Kendini feda etti." Adam etrafımıza baktı. "Krallığının, sarayının insanlarını kurban etti. Söylenenlere göre eşinin, vaat edilen Yıldız Kutsanmış'ın hayatından beslendiğinde gücü artar ve değişirmiş."

"Adara onun eşi değil," diye tersledim, öfkem zar zor dizginleniyordu.

Sonraki sözcükleri söylerken kekeleydi. "Krallığın etrafını saran bir ordusu var ama krallığı koruyan tek şey bu değil. Bir çeşit büyüsü var ve kimse içeri giremiyor, kimse de dışarı çıkamıyor."

"Ne tür bir büyü?"

Başını hızla salladı ve bana dönmeden önce Sorin'e baktı. "Bilmiyorum. Krallığa girip çıkabilmemizin tek yolu onun bizi taşıması. Yarattığı bariyeri askerleri bile geçemiyor."

Bir metal gürültüsü duydum ve tam zamanında soluma baktığımda Thalia'nın küçük hançerini önündeki askerin göğüs plakasına sapladığını ve ardından bıçağın kabzasıyla kafasına vurduğunu gördüm. Adam yere düştü ama Thalia çoktan bir sonrakine geçmişti. "Yani benim için işe yarar bir bilgin yok mu? Saraya girmemin bir yolu yok mu?"

"Hayır, Kaptan. Oraya girmenin bir yolu yok. Yıldız Kutsanmış'a ulaşmanın hiçbir yolu yok."

Sözleri etrafımda dolanırken başımı çevirdim. "Ben senin kaptanın değilim. Ben Kan Krallığı'nın taç giymiş prensiyim ve onu geri alacağımdan hiç şüphem yok."

Sorin'in hançeri boğazını kesmeden hemen önce adamın gözleri bir kez daha korkuyla parladı.

BÖLÜM 4

ADARA

Fae krallığında ne kadar kaldığımdan emin değildim. Uyursam ne olacağından korktuğum için uyumamaya çalıştım ama vücudum bitkin düşmüştü ve ben etrafımı kontrol etmek için sarsılarak uyanmadan önce uykuya dalıp çıkmaya devam ettim.

Odamda pencere yoktu ve bunun bir tesadüf olmadığını biliyordum. Beni süslü bir odaya yerleştirmesine ve nişanlısından başka bir şey değilmişim gibi davranmasına rağmen Gavril'in tutsağıydım. Ben onun esiriydim ve bana öyle davranacaktı.

Tam uykuya dalmıştım ki kapı hafifçe çalındı ve ben daha tek kelime bile edemeden Eletta içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve bakışları üzerimde gezinirken yüzünü buruşturduğunu gördüm. Saklamaya çalıştım ama ben biliyordum. En az hissettiğim kadar berbat görünüyor olmalıydım.

Evren'e gücümün her zerresini vermek, bedenim boş ve halsiz hissedene kadar beni tüketti. Beni bir taş gibi ağırlaştırdı, zayıf ve bitkin bıraktı.

"Yemek yemelisin." Yatağa bir tepsi taşıdı ve onu ne kadar reddetmek istesem de, önümdeki tuzlu yahninin kokusuyla midem guruldadı. "Ve yıkanman gerekiyor. Kraliçe seni tekrar çağırıyor."

Parmaklarım tepsinin üzerinde duran bir parça kabuklu ekmeğin etrafında sıkıştı ve gözlerimin Eletta'nın kilerle buluşmasına izin verdim.

"Kraliçe, tutsağın 11 çalındığı bu halde göremeyecek kadar iyi biri mi? Oğlunun bana ne yaptığını görmemesi mi gerekiyor?"

Eletta kabaca yutkunduktan sonra küçük dolaba doğru yürüdü ve yumuşak beyaz bir elbise çıkardı. Elbiseyi yatağın ön tarafına serdi ve kırıksıklık olmadığından emin olmak için elini eteğinde gezdirdi.

"Otuz dakika içinde taht odasında olmanızı istedi." Sorumu tamamen görmezden geldi ve ben de ona olan kızgınlığımın alevlenmesine izin verdim.

"Kendim yıkanabilirim." Kaşığımı yahniye daldırıp büyük bir ısırık almadan önce ekmekten bir ısırık aldım.

Eletta ne yapacağından emin değilmiş gibi odanın içinde etrafına bakındı ve bir an için onun adına üzüldüm. Ben sadece bana söylenen yalanlardan başka bir şey bilmeyen bir kız değil miydim? Ömrünü kral ve kraliçenin yönetimi altında geçirmişken benim bildiğim şeyleri bilmesini nasıl bekleyebilirdim?

"Küveti doldurursanız, zamanında hazır olurum."

İç geçirdi ve hızla tuvalete gitmeden önce ellerini birbirine kenetledi.

Küvetin doluşunu ve Eletta'nın odadan çıkışını dinlerken her lokmayı yedim. Arkasından yavaşça kapatmadan önce kapının yanında duraksadı ama bana yardım etmesine izin veremezdim. Bu krallıkta kimseye sırtımı dayamazdım.

Çabucak yıkandım ve Eletta'nın benim için hazırladığı elbiseyi giydim. Aynaya baktığımda, ne kadar farklı görüldüğüm neredeyse komikti. Adara'nın bu hali Evren'le olduğum halinden çok farklıydı.

Fae krallığına ilk gelen kayıp kıza benziyordum. Aynada kendime bakarken, kendime kim olduğumu hatırlattım. Ben vaat edilen Yıldız Kutsanmış'tım. Gavril'e değil. Kan krallığının taç giymiş prensi Evren'e söz vermişim ve bu insanların önünde sinmeyecektim.

Zayıflıklarımı görmelerine izin vermeyecektim ve bana ne yaparlarsa yapsınlar kırılmayı reddedecektim. *Kırılmayacaktım.*

Kapıyı açtım ve koridora çıktım, saçlarım hâlâ ıslaktı ve kraliçenin nefret edeceğini bildiğim basit bir örgüyle geriye doğru toplanmıştı ve koridordan taht odasına doğru ilerlerken Eletta gözlerimle zar zor buluştu. Gavril'in benden ilk aldığı yer olan yatak odasının önünden geçerken nasıl titrediğimi görmesine izin vermedim ve nihayet taht odasının çift kapısının önüne geldiğimizde titrememi durdurmak için ellerimi birbirine kenetledim.

Muhafızlar kapıları açarken çenemi kaldırarak, çağrılmadan içeri adım attım. Kraliçenin gözleri hemen beni takip etti ve yüzünde beni aynı anda hem korkutan hem de gülümseten bir ifade vardı.

Gavril tahtta onun yanında oturuyordu ama kral hiçbir yerde yoktu.

Önemli değildi. Kraliçe bu krallığı gerçekten yöneten kişiydi, yüzleşeceğim şey onun gazabıydı. Onun ve zalim oğlunun.

Önlerinde durdum ama önlerinde eğilmeye cesaret edemedim. İkisi de beklenti içinde bekledi ve bir süre sonra ikisi de konuşmayınca, onlardan önce ben ağzımı açtım. "Beni çağırdığınız söylendi." Dramatik bir şekilde küçük bir reverans yaptım ve eteğimi kaldırdım. "Peki beni esir alanlara hizmet etmek için ne yapabilirim?"

"Kaptanlar mı?" Kraliçe kelimeyi tükürdü. "Piç prens sizi bizim tarafımızdan çaldı. Sizi korumaya yemin etmişti ama bunun yerine krallığına ihanet etti. O bir hain. Seni esir alan oydu."

Evren'e gücümün her zerresini verdiğimi bilsem de, öfkemle birlikte içimde bir damlanın ısındığını hissedebiliyordum. İçimin derinliklerinde beni çağırıyordu ve şimdi kraliçeyi ve temsil ettiği her şeyi yok etmek için onu çağırabilmeyi diliyordum.

"Eşim hakkında bir daha bu şekilde konuşmayacaksın. O Kan Krallığı'nın taç giymiş prensi. Şu anda oğlunuzun oturduğu tahtın yasal varisidir ve ona bu şekilde hitap edeceksiniz." Sözlerimde çok fazla zehir vardı ve kraliçenin ağzından duyulabilir bir nefes çıktı. Kendini tutmaya ve korkusunu gizlemeye çalışırken gözleri büyüdü.

"Onun hakkında nasıl istersem öyle konuşurum." Kraliçe bana ters ters baktı ve kendisine meydan okunmasına alışık olmadığını biliyordum. Gavril annesinin kuklasıydı ve onun da babasının da annesine karşı gelmeyeceğinden hiç şüphem yoktu. Kimse karşı gelmedi. "Görünüşe göre piç prens seni fahişesi olarak kullanmaktan fazlasını yapmış. Sana bir de omurga vermiş."

Sözleri karşısında çenem gerildi ama daha bitirmemişti.

"Bu onun için çok tehlikeliydi. Evren'in krallığımda kendilerini bizim kurallarımızın üstünde gören hain insanlara ne olduğunu size anlatacağını düşünürdünüz."

Midem sertleşti ve yüzüne baktım. "O senin kurallarının üstünde."

Dehşet verici bir ifadeyle sırtıttı ve tahtından kalktı. "Yine de hain sensiz döndüğünde ve beni aptal sandığında, onun derisi de seninki gibi kolayca kanadı."

Geriye doğru sarsıldım ve sırtışı genişledi. Evren'in Kan Krallığı'na döndüğünde zarar gördüğünü biliyordum ama bunun kraliçenin elinden olduğunu düşünmemiştim bile.

"Eşime ne yaptın?"

"Bu kelimeye tutun, Yıldız Kutsanmış." Burnuma gül kokusu gelene kadar bana yaklaştı. "Ben sana ait olduğun yeri hatırlatırken, sana verdiğini düşündüğün gücün her zerresine ihtiyacın olacak."

Etrafımda daireler çizdi ve parmakları örgümün üzerinde gezindiğinde sıçradım. Görünüşümden memnun olmadığı belli olan bir ifadeyle dudak büktü ama etrafımda dönmeye devam etti ve odaya girdiğimden beri bakışları ilk kez oğlununkiyle buluştu.

"Yıldız Kutsanmış'ı tek başına idare edebileceğini düşünüyor musun yoksa sen ondan beslenirken sana eşlik edeyim mi?"

"Hayır." Aynı güç dalgası içimde kıpırdandı ve bir adım geri çekilirken başımı salladım.

"Bu bir seçim değil, Yıldız Kutsanmış." Kraliçe bana döndü. "Gavril'le evlenmenizi daha fazla bekleme lüksümüz yok."

Bir kakhaha attım. "Onunla evlenmiyorum ve o da benden beslenmiyor."

Kraliçenin eli yumruk haline geldi ama bu öfkesini gösteren tek işaretti. "Sana söyleneni yapacaksın, Yıldız Kutsanmış."

Benden uzaklaşmadan önce Gavril'e baktı ve kraliçe tahtların yanından geçip arka duvardaki bir kapıdan çıkarken ikisini de izledim.

Odada sadece Gavril ve ben kalmıştık ve prensin bana bakışını izlerken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Elini çenesine dayamıştı ve sanki karşısında dikilmemden hiç rahatsız olmamış gibi tahtında arkasına yaslanmıştı.

Sonunda ayağa kalkıp bana doğru bir adım atmadan önce birbirimize sözsüzce baktık.

Sertçe yutkundum. "Ne tür bir evcil hayvan olmamı istersin, Gavril? Çünkü ben senin için sadece bu olacağım. Asla senin kraliçen olmayacağım."

Gavril'in dudağı alaycı bir ifadeyle kalktı ve bir adım daha attı. "Emin misin, Yıldızsız?" Gözleri vücudumda gezindi ve açıkta kalan göğüs dekolteme kaydı. "Senden beslenirken önünde diz çökebilirim. Dilimle yanan her parçayı yatıştırabilirim. Kardeşim sadakatini kazanmak için böyle mi yaptı?"

Sözleri içimdeki ateşin alevlenmesine neden oldu.

Prens yavaşça uzandı ve eli yüzüme dokunduğunda irkildim. Bir parmağını dudağıma dokundurdu ve ben hazırlıklı değildim.

İçimden bir acı geçene kadar etime kabaca bastırdı.

"Eğer izin verirsen, kardeşimin dokunuşunu sana tamamen unutturabilirim."

"Bu asla olmayacak."

Başparmağı çenemde geziniyordu, dokunuşundan kurtulmaya çalıştım ama beni kontrol ederek sıkıca tuttu. Öne doğru eğildi ve ağzı benimkine birkaç santim yaklaştığında dudaklarımı kenetledim. "Başka seçeneğin olmayacak."

Ağzını kabaca ağzıma bastırdı ve ben de dokunuşundan kurtulmak için başımı yana doğru salladım. Elini saçlarımın arasına sokup sertçe çekiştirmeden önce bir saniye beni incelerken dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı. Başımı geriye doğru eğmek için tutuşunu kullandı ve dişlerini boğazımın uzunluğunu kazımak için kullandığında acı içinde haykırdım.

Kalbim güm güm atıyordu ve ellerimi göğsüne bastırıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken nefesimi tutmaya çalışıyordum. Ama çok büyüktü ve onunla savaştıkça enerjim kalmamıştı.

"İşimiz bittiğinde bunun için bana yalvaracaksın, Adara." Elini geri çekti ve parmaklarını saçlarıma öyle sıkı doladı ki acı içinde inledim. "Bunu istediğin kadar acı verici ya da zevkli hale getirebilirim. Nasıl sonuçlanacağı sana bağlı." Gavril parmaklarını şıklattı ve taht odasının kapıları açıldı.

Korumalarının arkamdan girdiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Kalbim göğsümde gümbürdüyordu ve içimdeki paniğin yükseldiğini hissedebiliyordum. Gavril benim isteğim dışında benden beslenecekti. Benden beslenecekti ve alabileceği hiçbir gücüm kalmadığını bilmiyordu.

İki gardiyan yanıma yaklaşıp her biri bir kolumu ellerinin arasına aldığı anda sarıldığım gerçek buydu. Onlara karşı koymadım. Faydası yoktu ama Gavril'den de gözümü ayırmadım.

Eğer istediği buysa, o zaman bana yaptıklarının her saniyesini izleyecekti. Gözlerimin içine bakmalı ve nefretimi ona bakarken görmeliydi.

İki muhafız beni ileriye doğru itti, ben de onları takip etmekten başka çare bulamadım ve beni Gavril'in birkaç dakika önce oturduğu tahtın üzerine doğru ittiklerinde şok oldum. İkisi de hâlâ kollarımdan tutmuş, tahtın üzerine bastırıyorlardı ama çabaları boşa gitmişti. Onlarla savaştıkça gücüm kalmamıştı.

Gavril önümde durdu ve yanından küçük bir hançer çıkardı. Süslüydü ve en az kendisi kadar değersiz görünüyordu ama kesebileceğini biliyordum.

Ben de aynı şekilde. Bana doğru bir adım attı ve ben de kolumu muhafızdan çekerek onu şaşırttım. Sahip olduğum tüm zehirle ona bakarken bileğimi Gavril'e doğru uzatmaktan başka bir şey yapmadım.

"Orası değil." Bileğimdeki sonsuz gecenin ve yıldızların siyah izine bakarken başını salladı. "Dudaklarımın, kardeşimin senden aldığı yere dokunmasına izin vermeyeceğim."

Bileğimi kendime doğru çekerken dişlerimi birbirine geçirdim. "Kardeşin benden bir şey almadı. Ben verdim. Ve vücudumda dokunabileceğin hiçbir yer yok ki zaten onun tarafından sahiplenilmemiş olsun."

Yüzünde alaycı bir ifade vardı ama bunu gülümsemeyle maskeleyemeye çalıştı. "Gerçekten de bana kardeşimin fahişesi olduğunu anlatmanın seni kurtaracağını mı sanıyorsun?"

"Bunu sana kendimi kurtarmak için söylemiyorum." Bakışları vücudumda gezinirken kalçalarımı koruyucu bir şekilde birbirine bastırdım. "Kime ait olduğumu bilmen için söylüyorum."

Yanımdaki muhafız gergin bir şekilde kıpırdandı ama Gavril sadece güldü. "Sen bana aitsin, Yıldızsız. Babanı sana getiren bendim. Onu senden en başta alan da kardeşimdi."

Gözlerimi kapattım çünkü babamı düşünemiyordum. Şimdi değil, bana yapacakları her şeyden çok daha kötü muamele gördüğünü bildiğim halde değil. Ama Gavril'in sözleri benden ne aldıklarını, kraliçenin benden ne aldığını hatırlatıyordu. Babamı götüren Evren'in eli olabilirdi ama kraliçenin hükmüydü. Babamı kendi başına asla yapmayacağı şeyleri yapmaya zorlayan onun emirleriydi.

İçimdeki öfke beni ele geçirdi ve ona bakarken öfkemi güçlkle kontrol edebildim. "Seni öldürecek."

"Baban mı?" Gavril güldü ama ben başımı salladım.

"Eşim."

Bana yaklaşıp elini uzattığında ve yanağıma bastırduğunda yüzünde bir öfke parıltısı vardı. Onu durdurmak için elimi uzattım ama fırsat bulamadan muhafızlardan biri elimi geri çekti. Gavril tenimi bir aşığınki gibi okşadı ve ben ona bakarken boğazımda safra yükseldi.

"Kardeşim başkalarını tam da kendi istediği gibi inanmaya ikna etmekte her zaman başarılı olmuştur. Görünüşe göre sen de tam onun istediği yere düşmüşsün."

yatmanı istedi. Bacakların açık ve düşmana olan sadakatin güçlü bir şekilde."

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım ama içimde saldırmak için yanıp tutuşuyordu. Eskiden gücümün olduğu yerde bir boşluk hissettim. Sihrim olmadan boştu, ama öfkem ben onu durduramadan boşluğu doldurdu ve Gavril bana doğru başka bir kelime söyleyemeden arkama dönüp yüzüne tükürdüm.

Gavril'in yüzündeki alaycı ifade benim yüzümde bir gülümseme yarattı, ama onun dış görünüşünün her bir zerresinin eriyip gittiğini ve bana bakarken tanıdığım saf şeytani prensinden başka bir şey olmadığını gördüğümde içime bir korku çöktü. Elini yüzüne sildi, bir dakika önce olduğu kadar rahatsız olmamış görünüyordu ve bana yaklaşırken hançeri kavrayışı sıkılaştı.

"Üzerindeki izimin Evren'i en çok nerede rahatsız edeceğini düşünüyorsun?" Hançerin ucunu dizime bastırdıktan sonra kendi hançerini bacaklarımın arasına sokarak onları birbirinden ayırdı. Bıçağı bacağımın uzunluğu boyunca gezdirdi, elbisemi de beraberinde sürükledi ve çığlık atmak istedim.

Bir şeyler yapmak için daha önce hissettiğim o güç dalına yalvardım. Herhangi bir şey yapması için. İçimde patlaması ve olduğundan daha fazlası olması için. Onunla savaşmak, onu uzaklaştırmak istedim ama tek yapabildiğim ona bakarken boğazımda biriken çığlığı yutmaktı. Korkumu görmesine izin veremezdim. Bu zevki tatmasına izin veremezdim.

"Kardeşimin fahişesinin en sevdiği yeri neresi?" Bakışları çıplak kalçalarımın etrafında gezindi. Onları birbirine kenetlemeye çalıştım ama bacağının etrafında daha sert bastırmaktan başka bir şey yapmadım.

"Senden önceki diğerleri bana Evren'in kalçalardan hoşlandığını söylemişti." Hançeri daha da sertleşerek derime saplandı ve acı içime işlerken alt dudağımı ısırıldım.

"Ama diğerleri..." Hançeri daha da yukarı kaldırdı ve karnıma yaslanan elbisemin üzerinden geçirerek tam göğsüme denk gelen üst kısmına bastırdı. "Bana Evren'in göğüsler için aptal olduğunu söylemişti."

Sözlerini engellemeye çalıştım. Evren'in geçmişteki sevgililerini düşünmek istemiyordum. Şimdi değil. Asla ve Gavril ne yaptığını çok iyi biliyordu. Beni kırmaya çalışıyordu. Ruhumu, bedenimi. Elde edebileceği her şeyi... Ama ben dudağımı serbest bıraktım ve gözlerimi dikip önüme baktım. Ona hiçbir şey vermeyi reddettim.

"Ama bence buradan başlamalıyız." Gavril'in elleri aşağı indi ve kalçalarımı kavrayıp tahtın kenarına doğru çekti. Elbisem hâlâ

Kalçalarımaya yaslanmıştı ve kendimi tamamen ona karşı savunmasız hissediyordum, bu hareket bacağını kalçalarımın arasına daha da sokmuştu ve bacağının seksime doğru bastırıldığını hissediyordum.

Panik beni pençesine aldı ama onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Bunu durdurmak için. Gavril hala bacaklarımın arasına bastırırken benim için dizlerinin üzerine çöktü ve ona karşı koymaya çalışsam da kalçalarımı genişletti. Kalçamın iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu. Şu anda Evren'in işaretinin bulunduğu yerin tam karşısındaydı, hançeri onun yerine geçip etimi kesmeden önce dudakları tenimi henüz terk etmişti.

Dudaklarımdan dökülen çığlığı durduramadım. Bu çok fazlaydı. Acı çok şiddetliydi ama Gavril'in umurunda değildi. Ağzı kanlı kalçamla buluştu ve ağzı etrafımda sıkılıp vücudumdaki kanı içerken kollarımı muhafızlardan uzaklaştırmaya çalıştım.

Daha önce de yaptığı gibi benden alıyordu ve canımı yaksa da alabileceği hiçbir güç yoktu. Gücümün hiçbirinin bedenimi terk etmediğini hissedebiliyordum ve o almaya devam ederken gözlerim kapandı. Boşaltıyor, boşaltıyor, en çok istediği ama bulamadığı şeyi arıyordu.

Elleri kalçalarımada sıkılaştı, parmakları etime battı ama acıya tepki vermedim. Gözlerimi kapalı tuttum ve bitmesi için dua ettim. Evren'i, yüzünü, gülümsemesini, beni tekrar bulduğunda yapacağı her şeyi düşündüm. Gavril'i zihnimden uzaklaştırırken başka hiçbir şey düşünmeme izin vermedim ve göğsüm ağrıyordu.

"Ne yaptın sen?" Gavril'in gür sesi kalçalarımın arasından bana sesleniyordu ama ben hâlâ gözlerimi açmayı reddediyordum. "Ne yaptın lan sen?"

Önümde diz çöktüğü yerden doğrulduğunu hissettiğimde nihayet ona göz kırptım ve yüzümde hiçbir şey görmesine izin vermedim. Ona bakan ölü duygulardan başka bir şey değildi ve ona gerçeklerimden hiçbirini vermeyecektim.

"Ne yapabilirdim ki, Majesteleri? Ben bir fahişeden başka bir şey değilim, unuttunuz mu?"

Gavril'in parmaklarından kırmızı dumanlar çıkıyordu, daha önce kullandığını hiç görmediğim bir sihirdi bu ama kontrolün tamamen onda olmadığını biliyordum. Gavril her ne yaptıysa, sahip olduğu güç her neyse, kontrol etmesi ona ait değildi.

Ve kanımdaki gücün eksikliği, içinde tutunmaya çalıştığı bir şeyin kırılmasına neden oldu.

"Onu odama götürün." Ağzındaki kanı elinin tersiyle sildi, kırmızı duman izi hareketini takip etti. "Eğer sen

bir fahiŖe gibi davranmak istiyorsan, öyle muamele görürsün."

BÖLÜM 5

EVREN

Krallığının halkı korkmuştu ve daha önce hiç olmayan korku havaya yayılmıştı.

Birçoğu hala sarayımdaydı ve personelin kalan herkes için yemek hazırladığı mutfaklara bakarken elimdeki kanı temizledim.

"Doksan dört." Sorin'in sesi sert ve yorgundu ve bu sayının beni olduğu kadar onu da incittiğini biliyordum.

Doksan dört.

Krallığıma sızan Fae askerleri doksan dört insanımı öldürdü. Ellerim yumruk haline geldi ve öfkemle birlikte içimde kabaran gücü zar zor kontrol edebiliyordum. Doksan dört insanımı öldürmüşlerdi ama yine de tek düşünebildiğim oydu. Ona ne yapıyordu?

"Babamın krallığına gidiyorum." En iyi arkadaşıma döndüm, gözleri öfke ve endişenin karışımıyla titreyen iki kor gibiydi. "Peki askerın bize söyledikleri konusunda ne yapacağız? Eğer o askerın söylediğı gibi sınırı büyüledi mi?"

Ona bakmadan önce hem benim hem de Adara'nın gücünü tutan ellerime baktım. "İçimde hem benim hem de Adara'nın gücü var. Kardeşimin sahip olabileceğı her türlü büyüü yenmenin bir yolunu bulacağım."

"Ya bu bir tuzaksa?" Thalia bize doğru yürüdü ve az önce yaptıklarımızdan sonra vücudunun Sorin'e yaslanmasına ve onun rahatlığının bir kısmını kabul etmesine nasıl izin verdiğini fark ettim.

Hepsi, Sorin, Thalia ve Jorah, neredeyse benim öldürdüğüm kadar adam öldürmüştü ve bu kadar çok can almak ruhunuza zarar veriyordu. Önemli değildi.

Ondan önce kaç kişi geldi. Hala asla geri alamayacağınız bir parçanızı yiyordu.

"Umurumda değil." Başımı salladım ve bir hırıltı çıkardım. "O orada onunla birlikteyken burada öylece oturamam. Ona işkence ederken."

Thalia'nın göz bebekleri büyüdü ve nefesi kesildi. Bir dehşet dalgası onu kaplamış gibiydi ve Sorin'in eli kalçasında sıkılaşıırken gözlerini kapatıp geçmesini bekledi. "Adara senin sandığından çok daha güçlü. Gavril'in karşısına çıkardığı her şeyle başa çıkabilir. Başa çıkamayacağı şey, bizim oraya plansız bir şekilde girip işleri olduğundan daha kötü hale getirmemiz. Eğer onu geri alma şansımız varsa, bu konuda akıllı davranmalıyız."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ama haklı olduğumu biliyordum. Her ne kadar nefret etsem de, onlardan biri olsaydı, onlara da aynı şeyi söyledim ama bu katlanmamı kolaylaştırmıyordu. Jorah diğer tarafıma geçti ve elime bir ekmek sıkıştırdı.

"Ye," diye emretti ve ekmeğe doğru başıyla işaret etti. "Ölene kadar koşarsan Adara'ya hiçbir faydan dokunmaz. Yemelisin, dinlenmelisin ve bir plan yapmalıyız."

Ellerime ve ekmek parçasına baktım ve avuç içlerimi hâlâ boyayan kırmızı kana baktım. Hâlâ halkımın, düşmanlarımızın kanıyla kaplıydım ve bu iş bittiğinde çok daha fazlasıyla kaplanmış olacağımı biliyordum.

Ekmekten bir ısırık aldım ve ağzıma yerleşmesine izin verdim. Neredeyse bayattı ama umurumda değildi. Kalanını yedim, derin bir nefes aldım ve öfkemin yatışmasına izin vermeye çalıştım.

"Ben banyoya gidiyorum." Başımı kaldırıp arkadaşlarıma baktım, yüzlerinde çok fazla endişe ve kaygı vardı. "Sonra kütüphanede buluşuruz."

Başlarıyla onayladılar ve hiçbiri bana tekrar dinlenmem gerektiğini söyleyemeden oradan uzaklaştım. Adara düşmanımın elindeyken dinlenemezdim. Onu düşünmekten ve Gavril'in ona dokunmamış olması için lanet tanrılara dua etmekten başka bir şey yapamazdım.

Çaresizce arzuladığı güce artık sahip olmadığını anladığında ne yapacağını bilmiyordum. Kendini nasıl koruyacaktı?

Yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kapatıp yaslandım. İçimde akıp giden güce rağmen bitkin düşmüştüm. I

Adara'nın kaybını iliklerime kadar hissedebiliyordum ve bu, onu geri alana kadar geçmeyeceğini bildiğim bir acı yaratıyordu.

Duvarı ittim ve yatağıma doğru ilerledim. Botlarımı çıkardım, çamur yere düştü ve Adara'nın son kez yattığı için hâlâ buruşuk olan yatağımın üzerine uzandım. Derin bir nefes aldım, hâlâ çarşaflarıma sinmiş olan onun kokusunu içime çektim ve göğsüm ağrıdı.

Her yerim ağrıyordu.

Dudaklarımda hala onun tadı vardı, öpücüğünün, vücudunun, kanının. Kulaklarım onun sesine hasretti, boğazım onu güldürme, tatlı sesinin evimi doldurma özlemiyle yanıyordu.

Onu geri alacaktım. Bedeli ölümüm olsa bile. Adara, sahip olduğu her şeyi almak isteyen krallığın tutsağı olarak kalmayacaktı. Yıldızların lütfunun ona bahsettiği yüklerden kurtulacaktı ve bunu sağlamak için göğsümdeki her nefesi kullanacaktım.

O benim eşimdi ve eve dönecekti.

BÖLÜM 6

ADARA

Muhafızlar beni Gavril'in odasına kilitletiğinden beri saatler geçmişti. Karanlık odayı yumrukladığım için ellerim kan içindeydi ve ağrıyordu. ama anlamsızdı. Bu krallıkta bana yardım edecek kimse yoktu.

Sadece ve sadece bendim.

Ağır, süslü sandalyeyi sırtımı duvara yaslayacak şekilde köşeye çektim ve içimi çelikleştirip yanaklarımdan süzülen yaşları silerken kapıya baktım.

Bundan kurtulmak için güçlü olmam gerekiyordu. Kaçmanın ve eve dönmenin bir yolunu bulmalıydım.

Odasının kapısının açılması saatler sürdü ve Gavril'in kapıları arkasından kapatırken gözlerimdeki zayıflığı görmesine izin vermedim.

Gavril yaklaşırken elinde içinde kehribar rengi bir sıvı olan uzun bir bardak vardı. Ona baktım, içinde insanlıktan bir şey kalıp kalmadığını görmeye çalıştım. O soğuk, ölü gözlerde bir insana dair herhangi bir işaret.

"Susamış olabileceğini düşündüm." Masasının yanından bir tabure çekti ve bana doğru ilerledi. Gerildim ve gözleri yumuşadı. "Sana zarar vermeyeceğim Adara."

Sözlerinin bir önemi yoktu. Saatler önce benden aldığı uyluğumdaki zonklayan acıyı hâlâ hissedebiliyordum.

Yanıma oturdu ve o kadar yaklaştı ki kokusu beni sardı. Kokusu bir sis gibiydi, etrafımda yoğun bir bulut vardı, misk kokusu her yeri doldurmuştu ve nefes almakta zorlanıyordum.

Bir yılan gibi ağır ağır hareket ediyordu, her hareketi yavaş ve hesaplıydı.

Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözleri cerulean renginin şaşırtıcı bir tonundaydı. Öfkesini gizlemek için çok az şey yapıyorlardı. Bana baktı, beni içine çekerken yüzü yumuşadı.

"Odama geri dönmek istiyorum."

Gavril tek kelime etmeden uzun bir süre bana baktı. Bakışları vücudumda acı verici bir yavaşlık ve işkencede aşağı doğru ilerledi ve gözleri kalçalarımın düştüğünde yerimde kıpırdandım.

Beyaz elbisem üzerimi örtüyordu, tenimden bir iz bile görünmüyordu ama artık kumaşa yapışmış olan kanı görebiliyordu.

Kan, Gavril'in beni mahvettiği gibi ince kumaşı da kolayca mahveden koyu bir yakut rengiydi.

"Seni temizlememiz gerek." Elini kalçama doğru uzattı ve ben sarsılarak ondan uzaklaştım.

Sesinin tınısı içimi korkuyla doldurdu, sözleri kulaklarımın arasında yankılandı ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bir daha benden beslenmesini istemiyordum. Bana dokunmasını istemiyordum. İkimiz de artık onun arzuladığı güce sahip olmadığımızı biliyorduk.

Karşımdaki prence karşı işe yaramazdım.

Eli baldırımını kavrayıp sıkmadan önce nazik bir dokunuşla uzandı ve vücuduma keskin bir acı gönderdi.

"Bırak seninle ilgileneyim, Adara."

Bacağımı ondan çekmeye çalışırken boğazımdan iğrenç bir kahkaha yükseldi ama beni sıkıca tutuyordu.

"Kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyorsun, Gavril."

Yüzü gerildi ve eli uyluğuma uzandı. Tenim onun dokunuşunu düşününce çılgılık attı. Ter boncukları alnımı kapladı ve tüylerim diken diken oldu. Gözlerim bir an için kapandı ve kendime gücümü hatırlatmaya çalıştım.

Evren'in yüzünü hayal ettim zihnimde. Siyah saçlarına, yüzündeki nefret etmeyi sevdiğim sırıtışa odaklandım. Midem ısındı ve bu duyguya tutunmaya çalıştım.

"Bana bak." Gavril'in sesi sert ve talepkârdı; gözlerimi kırpıştırarak açtım ve ona baktım. "Beni tanı mıyorsun, Yıldızsız. Belki de birbirimizi tanımalıyız." Tutuşunu dizime doğru kaydırды ve ben de daha fazla ilerlemesini engellemek için bacaklarımı birbirine kenetledim.

"Senin hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum."

"Kardeşimden mi?" Güldü ve parmakları bacağıma doğru gerildi. "Kan prensinin seni yanında tutmak için duymanı istediği her şeyi söyleyebileceği hiç aklına geldi mi?"

Ona karşı duyduğum nefretin tüm zerreleriyle ona bakarken sözlerini duymazdan geldim. "Thalia'dan."

"Ah, Thalia." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve ellerim bu gülümsemeyi ondan uzaklaştırmak için acıdı. "Seni kurtarmaya gelene kadar diğer yıldız kızın kardeşimin krallığında olduğunu fark etmemiştim. Kardeşimin benden çaldığı bir şey daha."

"O bir yıldız kız değil," diye neredeyse homurdanacaktım. "Onun bir adı var."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Burada geçirdiği süre boyunca isimler konusunda sizin kadar titiz değildi."

"Eminim vücudundaki tüm yara izlerinin bununla bir ilgisi vardır."

Yüzümü incelerken çenesi gerildi. "Beni kötü adamın yapmak için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

"Bence bunu kendi başınıza mükemmel bir şekilde hallettiniz."

Eli dizimden kaydı ve beni incelerken çenesinde gezdirdi. "Ne olmamı istersen o olurum Adara, ama sen benimsin."

Başımı salladım ve eli dışarı fırlayıp çenemi sertçe kavradı.

Gözleri daha da kısıldı, dudakları acımasız bir çizgi haline geldi. Bakışları dudaklarıma kaydı ve dudaklarımı birbirine bastırmamı ve tutuşunun verdiği acıyla haykırmamaya çalışmamı izledi.

Orada ne kadar süre öyle oturduğumuzu bilmiyordum ama dokunuşu yaralayıcı, cezalandırıcıydı. Bana yaklaştıkça ve nefesi kulağıma yaklaştıkça daha da şiddetleniyor gibiydi.

Soğuktan tüylerim diken diken oldu ve nefesimi tuttum.

"Sen benimsin." Her kelime bedenime inen fiziksel bir darbe gibiydi. "Bunu inkâr edebilir ve cesur davranmaya çalışabilirsin. Ama gerçek yanaklarında yazılı. Bunu görebiliyorum Adara. Benden çok korkuyorsun."

İkimiz de hareket etmiyorduk ama dünya etrafımda dönüyordu. O benim kokumu içine çekiyordu ve ben sadece nefesimi tutmaya çalışıyordum. Kokusu çok yoğun, çok baskındı ve ben buna karşı sertçe yutkundum.

"Sen benim karım olacaksın, Adara. Bana itaat etmeyi öğreneceksin." Sözleri keskin ve lanetleyiciydi.

"Benim için gelecek." Acılı, gergin bir çeneyle konuştum ve umutsuzca ona bakmamaya çalıştım. Gavril ağzını dudaklarıma bastırdı, geri çekilmek istedim ama eli itaatimi talep ediyordu.

Dilini dudaklarımın kenarına bastırdı ve ben de onu içeri alacak kadar açıldım. Dudaklarından çıkan derin inilti midemi bulandırdı.

Dilini benimkine doğru kaydırđı ve benden istediğini alırken bedenimi sakın tutmaya çalıştım. Dudaklarımı onunkilere bastırdım, alt dudağını ağızıma çektim ve bir sonraki zevk iniltisi dudaklarından döküldüğünde, dilimde kanının tadını alana kadar ısırdım.

Benden uzaklaştı ama çenemdeki kavrayışını azaltmadı. Gözlerindeki zehir ve ellerinden damlayan kırmızı dumanlı güçle bana bakarken beni sıkıca yerinde tuttu.

"Benimle oyun oynama, Adara. Pişman olacaksın."

"Beni kanattın." Kalçamdaki kanlı yarayı ona göstermek için eteklerimi kaldırdım. "Benim de sana aynısını yapmam adil görünüyordu."

Başparmağı nazikçe, neredeyse sevgiyle çenemde gezindi ve sanki kendi kanının izini sürüyormuş gibi alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Konuşmamız bitti." Sesi sert ve acımasızdı ve damarlarımdaki kanın kulaklarıma hücum etmesine neden oldu.

Benden uzaklaştı ve sonunda rahat bir nefes alabildim. Ona, gözlerine ve yüzüne baktım ama hiçbir şey belli etmedi.

Ayağa kalkıp bana bakarken elini yüzünde gezdirdi. Kendi düşünceleriyle savaşıyor gibiydi, ama sonra dudaklarını bir yüz buruşturma kapladı ve bana doğru uzandı. Kolumu sıkıca tutarak beni kendine doğru çekti.

Beni ayağa kaldırırken dikkatli ya da nazik değildi; zorlukla yutkundum ve gözlerimi onunkilerden ayırmaya çalıştım. Beni odanın ortasında duran büyük yatağa doğru çekti ve ayaklarımı yerde sürükledim.

"Burada kalmayacağım."

Yine de dinlemiyordu. Beni daha sert çekti, yorgun bedenim emirlerine karşı koyamadı ve önünde yatağa oturana kadar beni ileri itti.

"Burada kalmayacağımı söyledim."

"Hareket et." Yatağın başına doğru başını salladı ve bedenimi kendi bedeniyle sıkıştırdı. "Ya oraya çıkıp uzanırsın ya da ben senin yerine yaparım."

"Hayır." Başımı salladım ve ellerim dışarı fırlayıp göğsüne bastırdı.

"Başka seçeneğin yok, Adara." Ellerimi kavradı ve ona vurmamı engelledi. "Yatağa gir." Sesi çok sertti.

Hayvani bir hırıltı duydum ve ona baktığımda gözlerinin etrafında oluşan ince kırmızı halkayı fark ettim.

"Dokunma bana." Ellerimi ondan çektim ve ondan olabildiğince uzaklaşmak için yatakta süründüm.

Dizi yatağa çarptı ve arkamdan sürünerek geldi ama yatağa yaslanıp kolunu alnına dayadığında şaşırdım. Elimden geldiğince az yer kaplayacak şekilde kendimi top gibi kıvırdım ve uzun bir süre Gavril'in nefes alış verişini düzleşip ateşi sönerken onu izledim. ocakta düşük bir ısı tınısına yerleşti.

Bana dokunmak için hareket etmedi ama ben ona güvenmedim. Uzun bir süre öyle kaldım. Gözlerimi açık tutmaya çalışırken düşmanımı izliyordum, ama sonunda uykuya direnmek çok zor oldu ve beni ele geçirdi.

BÖLÜM 7

ADARA

Uyandığımdaya sarsıldım ve odayı aradım ama yalnızdım.

Derin bir nefes aldım ve vücuduma baktım. Hâlâ üzerimde Bir önceki geceden kalma kanlı elbise üzerimdeydi ama şimdi fildişi bir battaniye üzerime örtülmüştü ve beni sıcak tutuyordu.

Bu gerçek midemi bulandırdı. Gavril uykumda benimle ilgilenmişti. Bana dokunmuş muydu?

Kapı küçük bir sesle çalındı ve Eletta elinde bir tepsi yemekle yavaşça içeri girdi.

"Günaydın, Adara." Bana doğru ilerledi ve yemek tepsisini yatağın üzerine, ayaklarımın dibine koydu. "Veliaht prens bu sabah karnının doyduğundan emin olmamı emretti."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum ama tabaktaki et, yumurta ve hamur işlerinin kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

"Peki başka ne sipariş etti?"

Kapıya doğru bakarken zorlukla yutkundum. Sözleri tereddütlüydü ve neredeyse korkmuştu. Kapıya doğru bakarken zorlukla yutkundum. "Onun sağladığı odaya geri dönmeyeceksin. Bundan sonra seninle prensin odasında görüşeceğim," dedi tereddütle, sanki korkmuş gibi.

"Ne kadar asil bir prense hizmet ediyorsun," dedim alaycı bir tavırla kendimi yatağın içinde yukarı çekerken. Doğrulduğumda bacağım ağrıyordu ve acıdan yüzümü buruşturdum.

"İyi misiniz leydim?"

"Ah, evet." Kirlenmiş elbisemi ona göstermek için battaniyeyi vücudumdan aşağı çektim. Elbisemi kaldırıp kalçamdaki yaraya bakmasına izin verdiğimde yüzü bembeyaz kesildi. "Ekselansları çok şefkatli bir nişanlı oldu."

"Biz..." Kelimeleri kekeleyerek söyledi. "Şuna bir baktırmalıyız."

"Ben iyiyim." Elbisemi tekrar tenime doğru indirdim ve tepsideki su bardağına uzandım. Her damlasını tek seferde içtim ve Eletta her hareketimi izledi.

Yemeğe dalmadan önce bardağı tepsiye geri bastırdım. Midem boştu ve bedenim güçsüzdü. Gavril'den gelen her şeyi reddetmek istesem de bunu yapmak aptallık olurdu.

"Bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim." Çatalı elime alıp kalın jambon dilimine daldırırken bakışlarıyla karşılaşmadım.

"Prens..." diye sözünü kesti ve ben de gözlerimi yemekten ayırarak ona baktım. "Onunla kütüphanede buluşmanı istiyor. Bir saat içinde orada olacaksın."

"Soruyor mu?" Bir kaşımı kaldırarak sordum. "Prensın talep etmekten başka bir şey yapmadığını sanıyordum."

Durdu ve bana başka koşullar altında beni güldürecek bir bakış attı. "Prensın istediği her şey bir taleptir."

Yüzümü tekrar yemek tabağına çevirdim çünkü onun haklı olduğunu biliyordum. "Nedir..." Ona baktım ve sorularım konusunda ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Ama o sahip olduğum tek şanstı.

"Kırmızı güç

Gavril'de var. Nereden geldi bu?"

Aklımı başıma toplamaya çalıştım. Ona bu gücü veren başka birinden mi beslenmişti? Bunu ilk kez yaptığında benden aldığı bir şey miydi?

Eletta'nın bakışları kapıya yöneldi ve hiçbir şey söylememesine rağmen korkusunu yansıtan geniş ve yalvaran gözlerle bana geri döndü.

"Bu benim için bir soru değil." Eletta'nın sesi acılıydı, sanki kelimeler ağzından zorla alınıyordu.

"Neden olmasın?" Onu dikkatle izledim. Gerçeğe dair herhangi bir işaret var mı diye onu inceledim.

"Çünkü prens bu konuda konuşmamı istemezdi." Sesinde, normalde çok övgüyle bahsettiği asillerden korktuğunu belli eden sessiz bir endişe vardı.

Sanki her an geri döneceğinden endişeleniyormuş gibi kapıya doğru baktı ve sonraki kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

"Özür dilerim." Elimi uzattım ve koluna dokundum. "Gavril burada değil. Benimle rahatça konuşabilirsin."

Sertçe yutkundu ve ben de nefesimi tutarak konuşmasını bekledim. "Eğer bu konu hakkında konuşursam prens bana kızar."

"Neler oluyor?" Sesim sadece bir fısıltıdan ibaret olmasına rağmen talep ettim. "O ne yaptı? Başka birinden mi besleniyor?"

Yatağa ve sonra tekrar yüzüme baktı. "Onun büyüğü... yasak." Sözleri o kadar sessizdi ki duymak için kendimi zorlamam gerekti. "Onda ölüm büyüğü var."

Zihnim onun söylediklerini anlamaya çalışırken etrafımdaki dünya sessizliğe büründü.

"Ölüm büyüğü mü?" Ona bakarken ellerim titremeye başladı ve o da başını sallayarak bakışlarımı karşıladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Ölüm büyüğünü daha önce hiç duymamıştım. Bu dünyadaki çoğu büyü hakkındaki bilgim sınırlıydı ama efsanelerde bile duyduğum bir şey değildi.

"Gerçekten bilmiyorum." Başını usulca salladı. "Büyürken ölüm büyüğüyle ilgili efsaneler duyduk. Büyüyü yapan kişiyi nasıl çarpıttığı ve değiştirdiği hakkında. Çok değerli bir şeyden vazgeçtiği için kişinin ruhunu yok ettiği söylenir." Sözlerinin onun için zor olduğu belliydi ama yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi olup olmadığına baktım.

"Bu büyü için nelerden vazgeçti?" Söylediklerini kafamda oturtmaya çalışırken fısıldadım. Bunların hiçbirinin mümkün olmasına imkân yoktu.

Başını salladı. "Emin değilim ama eşinden vazgeçtiğine dair fısıltılar var."

"Ne?" Korku içimi doldururken daha dik oturdum. Gavril'in bir eşi mi vardı?

Eletta dudaklarını birbirine kenetledi ve elleri titrerken bir kez daha kapıya baktı. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım."

Başımı salladım ve yataktan kalktım. Ayaklarımın üzerinde neredeyse sallanıyordum ve beni ayakta tutmak için hemen elimi yatağa bastırdım. Gece dinlenmesi ve az önce yediğim yemek bile beni yarı yarıya normal hissettirmeye yetmemişti.

Az önce verdiği haberden sonra olmaz.

"En azından giyecek bir şeyler almak için odama dönebilir miyim?"

"Hayır." Eletta'nın sözleri sanki beni üzeceğinden endişelenmiş gibi yumuşaktı. "Gavril senin için dolabına kıyafet getirtti. Yıkanacaksın

ve burada giyin."

Ona cevap vermemi beklemedi. Sadece tuvalete doğru ilerledi ve ben az önce bana söylediği her şeyi kafamda toparlamaya çalışırken banyoyu doldurmaya başladı.

Eğer Gavril gerçekten de bahsettiği büyüye sahipse, eğer bir eşi varsa, bu ne anlama gelirdi? Evren beni geri almak için onunla savaşılabılır mı?

İkimizin gücü, ruhunun diğer yarısını tüketecek kadar zalim biriyle savaşılabılır kadar güçlü olabilir mi?

Eletta yıkanmama ve giyinmeme yardım etti ve ben bacağım ılık suya değdiğinde yüzüm buruşurken onun yüzünün nasıl solduğunu fark etmeden edemedim.

Loş kütüphaneye adım attığımda yaram hâlâ ağrıyordu ve kendimi olacıklara hazırladım. Tanrılara, Gavril'in bugün yine benden beslenmemesi için dua ettim. Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Özellikle de yeni öğrendiklerimden sonra.

Odaya girip birkaç kitap yığınının önünden geçerken nefesimi tuttum. Buraya daha önce birçok kez gelmişim ve eski kitapların kokusu, Evren'in anılarıyla birlikte içime doldu. Tam da bu odada bana nasıl dokunduğunu hatırladım.

Ellerim kitapların sırtlarında gezinirken Gavril'i fark edince durakladım. Odanın etrafına yerleştirilmiş büyük koltuklardan birinde oturduğu yerden bana gülümsedi. Kucağında bir kitap yoktu. Onun yerine, ben onu incelerken sessizce oturup bana bakıyordu. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Mavi derinliklerinde karanlık bir şey saklıydı.

Tek düşünebildiğim onun arkadaşlığıydı.

Koyu renk bir pantolon ve bakışlarıyla uyumlu koyu mavi bir gömlek giymişti. Saçları geriye taranmıştı ve yüzü temiz bir şekilde tıraş edilmişti. Onu tanıdığım taç giymiş prens gibi görünüyordu. Geçen günlerin hiçbiri onu etkilememişti.

Beni daha iyi görebilmek için başını arkaya yasladı. "Nasıl uyudun?" Beni izlerken elini çenesinin üzerinde gezdirdi ve panik içinde sırtımın dikleşmesine neden oldu.

"Korkunç bir şekilde."

Yumuşak, acı bir kahkaha attı. "Müstakbel kocanın yatağında ölü gibi uyuduğunu itiraf etmende bir sakınca yok Adara." Daha dik oturdu ve öne doğru eğildi. "Eşin asla bilmeyecek." Eş kelimesini sanki onu rahatsız etmiş gibi tükürdü.

"Ölü gibi uyudum çünkü içimdeki yaşamı kurutmaya çalıştın."

Sözlerim üzerine dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "İstersen ben de senin hayatını sikebilirim."

Sarsılarak geri çekildim ve o da benim alanımı doldurana kadar ayağa kalktı.

"Ama sanırım evlenene kadar beklemeliyiz. O zaman evliliğimizi tamamladığımızda tam olarak nasıl hissetmen gerektiğini sana gösterebilirim."

"Seninle evlenmiyorum, Gavril." Ağır bir nefes verdim ve kollarımı kendime doladım.

Hareketi izledi ve bir an için onları uzaklaştıracağını düşündüm.

"Düğünümüz bir hafta içinde." Beni beyaz bir elbise içinde koridorda ona doğru yürürken hayal ediyormuş gibi gülümsedi. "Krallığımızın kaderini belirleyecek bir düğün ve unutulmayacak bir gün olacak."

Ondan nefret ediyordum. Benden, yakında sahip olmayı planladığı bir ödülden başka bir şey değilmişim gibi bahsetmesinden nefret ediyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sessizce sordum ama öfkem dilimi yakıyordu. "Bu kehanetle mi ilgili?"

"Seni istiyorum." Kelimeleri önemsizmiş gibi söyledi, ama içimi parçaladıklarını hissettim. "Benden sakladığın büyünü istiyorum. Bedenini istiyorum. Zihnini istiyorum. Bana bakmanı ve bir daha asla kardeşimi düşünmemeni istiyorum. Onun bana karşı çaresiz olmasını istiyorum."

"Bu asla olmayacak." Başımı sallamaya başladım ama eliyle başımın arkasını sıkıca kavradı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Seninle işim bittiğinde, onunla ilgili aptalca düşüncelerini bir kenara bırak, adını bile hatırlayamayacaksın."

"Ölüm büyünle mi?" Bu soru dudaklarımdan dökülür dökülmez pişman oldum.

Bana cevap vermedi. Onun yerine beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma dayadı. Öpücüğü sert ve talepkârdı, ondan uzaklaşmaya çalıştım ama boynumun arkasını kavradı. Gücünün sıcaklığını içimde hissederken beni olduğum yerde tuttu. Tenimi soğuk ve uyuşuk hissettirdi ama vücudumun her yerinde ürpertiler yükseldi.

Gücüyle ilgili her şey yanlış geliyordu.

Başka bir dünyadaymışım gibi hissettim ve tekrar ondan uzaklaşmaya çalıştım. Öpücüğü uzaklaştı ama elini gevşetmedi. Alnını alnıma bastırdı ve konuşurken dudakları dudaklarıma değdi. "Evet. Ölüm büyümle. Ama bence senin büyünü konuşmalıyız, Yıldız Kutsanmış. Nerede o büyü?"

"Bilmiyorum. Eşin nerede?"

Daha önce gördüğüm kırmızı güç halkası bakışlarını kaplamıştı ve bana bakan öfke daha önce hiç hissetmediğim bir korku uyandırdı.

"Eşim hakkında konuşmayacaksın." "Gitmek istiyorum."

Kelimeleri durduramadan ağızımdan kaçarken sesim titredi ve Gavril'in geri adım atmasıyla ödüllendirildim. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı ve bu nefes hayal kırıklığının acı kokusuyla doluydu.

"Bu sarayı bir daha asla terk etmeyeceksin, Yıldız Kutsanmış." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Görünüşe göre yorgunsun, Adara. Belki de annemle buluşmadan önce dinlenmek için odamıza dönmelisin."

"Ama ben zaten buradayım." Kraliçe Kaida'nın sesi arkamdan geldi ve hızla döndüm, kendimi onunla yüzleşmeye hazırlarken sırtımı Gavril'e verdim.

"Anne." Gavril neredeyse eğilerek başını salladı ve bu manzara karşısında boğazıma bir safra düğümlendi.

"Bizi yalnız bırak, Gavril." Kraliçe konuşurken ona bakmadı. Bakışları doğrudan benim üzerimdeydi. "Bırakın biz hanımlar yalnız konuşalım."

"Elbette." Gavril yanıma doğru ilerledi ve eğilip dudaklarını yanağıma bastırıldığında kaskatı kesildim.

Kraliçe onun her hareketini izledi ve ben de onu izledim. Bir an bile gözümü ondan ayırmadım.

Kraliçe de oğlu kadar güzeldi, vücudu yaşlanmayan bir zarafetle kıvrılmıştı.

Gümüşten bir elbise giymişti, saçları omuzlarına dökülüyor ve tacını tutarken sırtından aşağı iniyordu. Bugün taktığı ise başını çevreleyen ve merkezinde kırmızı bir taş bulunan narin bir altın banttı.

Dudakları sıkı bir çizgi halindeydi ve dökülen insanların kanı gibi koyu kırmızıya, nara boyanmıştı.

Kaç hayatı mahvetmişti? Bu kraliçe dudaklarından dökülen bir emirden başka bir şeyle kaç hayatı yok etmişti?

Kraliçe beni izlerken "Gücün nerede?" diye sordu. Sorusunda hiç tereddüt yoktu. Benden istediği tek bir şey vardı.

"Benim gücüm yok." Basitçe omuz silktim ama bu onun gözlerinde ateş yakmaktan başka bir işe yaramadı.

Bana bir adım daha yaklaştı ve ben de geri çekildim. Bunun üzerine dudaklarından bir gülümseme geçti. "Seni hafife almışım Yıldızsız. Seni tarladan kopardığımız bir çiftçi kızından fazlası sanmıyordum ama görünüşe göre içinde düşündüğümde çok daha fazla ateş var."

"Bunu babamdan aldım." Omurgamı çelikleştirdim ve gözlerinin hafifçe daralmasını izledim. "Son yirmi yıl boyunca ona işkence ederken aynı ateşi onda görmedin mi?"

"Babanı görmek şöyle dursun, nadiren aklıma gelirdi." Kraliçe güldü. "Ben Citlali'nin kraliçesiyim, gerçekten böyle insanlarla uğraşacak vaktim olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yine de benimle uğraşacak vaktin var mı?"

"Bir sonraki kraliçe sen olacaksın," diye ısırdı ve o çok sıkı tuttuğu kontrol elinden kayıp gitmeye başladı. "Fae krallığının gördüğü en güçlü kraliçe olacaksın. Sen ve oğlum durdurulamaz olacaksınız."

Kraliçenin bakışları benimkilerle kilitlendi ama ben başka tarafa bakmadım. Bunun yerine, ondan korkmadığımı bilmesini sağladım. "Ne istiyorsun? Krallığınız zaten var. Sen zaten kraliçesin."

"Yine de bir başkası var." Başını hafifçe eğdi ve beni inceledi. "Kraliçe Veda krallığını sanki benim kadar güçlüymüş gibi yönetiyor. Kocamı paylaştı ve ona bir varis doğurdu."

"Ve ne? Onu kıskanıyor musun?"

Kraliçenin sert kahkahası şaşırtıcıydı. "Kraliçe Veda'nın kıskanacağım hiçbir şeyi yok. Ben sadece onu yok etmek istiyorum."

"Neden?" Soru aptalcaydı. Bana bakan gözlerindeki açgözlülüğü görebiliyordum.

"Çünkü bu dünya bize ait." Elini etrafta salladı. "Üzerinde sadece tek bir gerçek hükümdar olacak ve o hükümdar da benim oğlum olacak."

"Gavril'in eşini öldürdüğünde kendine böyle mi söyledin?" Gözleri şaşkınlıkla açıldığında bir adım daha geri çekildim.

"Güçlerin nerede, Yıldız Kutsanmış?"

Ona baktım, sonra da muhafızlarından birinin girmekte olduğu kapıya doğru ilerledim.

"Görünüşe göre benim de sırlarım var, tıpkı sizin de olduğu gibi."

"Kraliçe Kaida." Muhafız başını eğdi. "Kral sizi soruyor."

"Beklesin." Kraliçe bana gülümsedi ama bu gülümsemede dostça bir şey yoktu. "Yıldız Kutsanmış ve benim konuşacak daha çok şeyimiz var."

"Seninle konuşmam bitti."

"Hayır." Başını nazikçe salladı. "Değilsin."

Etrafımda dolaştı, neredeyse durduğum yerde daire çiziyordu. "Sana tekrar soracağım. Güçlerinle ne yaptın?"

"Bende hiç yok." Yalanın tadı dilimde acıydı ama kraliçeye asla gerçeği söylemeyecektim. Bu onun Evren'e olan intikamını körüklemekten başka bir işe yaramazdı.

Odadan çıkmaya başladım ama eli uzandı ve tırnakları üst koluma battı. Kraliçenin parfümü burun deliklerimi yakarken orada donmuş, kıpırdamadan durdum. Yoğun, iğrenç bir kokuydu ve bana sarıldıkça ağırlığının altında boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Koku çiçekliydi, ama aynı zamanda tam olarak tanımlayamadığım bir şeyin ipucunu da taşıyordu. Yanmış şeker ve sülfür gibi, mide bulandırıcı ve tatlı ama hoş olamayacak kadar yoğun bir koku.

"İki gün sonra dönüşünü kutlamak için bir balo düzenliyoruz." Tırnakları daha sert battı ve kan çekti. "O zamana kadar oğlumun bir zamanlar kanında tattığı sihri bulmanı tavsiye ederim."

Başımı çevirdim ve onun sert bakışlarıyla karşılaştım. "Peki ya yapmazsam? Sonum onun eşi gibi mi olacak?"

Kraliçe Kaida'nın yüzü sertti, ağzının etrafındaki çizgiler, kaşları ve gözleri derin ve kötülükle kazınmıştı. Bakışlarımdan korkmadı ve beni ne kadar uzun süre tutarsa, aurasının tenime o kadar çok sızdığını hissedebiliyordum, ta ki hareket edemediğimi, ayaklarımın yere dikildiğini ve vücudumdaki her kasın kilitlendiğini hissedene kadar.

Kararlıydı ama sözleri el altında ezilen cam gibiydi. "O zaman senin o eşini yok etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, izliyordu. Değerlendiriyordu. "Sen izlerken onun hayatını kurutacağız. Kralımın oğlu olması umurumda bile değil."

BÖLÜM 8

EVREN

Elimizdeki kitaplarda ölüm büyüğü hakkında çok az bilgi bulduk.

Devam edecek neredeyse hiçbir şey yoktu, ama öylece durup bekleyemezdim. daha uzun. Kardeşimin büyüğünün ne kadar güçlendiğini kimse bilemezdi.

Kendi büyüğü bendeyken Adara'nın onun hükmü altında olmasından duyduğum suçluluğun ağırlığıyla göğsüm ağrıyordu.

Heybeme erzak doldurmaya başladım ve bir matara suyu Sorin'e doğru fırlattım. Masadan daha fazla malzeme almadan önce onu kendi matarasına taktı.

Çantalarımı kaldırıp omzuma attım ve arkamı döndüğümde neredeyse Adara'nın babasıyla karşılaşıyordum.

Adam çelimsizdi, yıllardır ona yaptıklarından dolayı hala çok zayıftı ve suçluluk duygusu beni canlı canlı yemeden bakışlarıyla zorlukla karşılaşılabiliyordum.

"Ben de seninle geliyorum."

Elini masaya bastırdım ve ağırlığını desteklemek için kullandım.

"Hayır," dedim nazikçe ama kararlı bir şekilde. Babasını o krallığa geri götürmemin hiçbir yolu yoktu. Onu geri almama engel olmasa bile, Adara bunun için beni asla affetmezdi.

O cehennemden yeni çıkmıştı ve ben onu geri gönderemezdim.

Göndermeyi reddettim.

"Beni durduramazsın," diye homurdandı Dareen ve adama duyduğum zaten büyük olan saygı daha da arttı.

"Haklısın." Başımı salladım ve çantamı omzuma yerleştirdim. "Ama savaşıacak durumda değilsin. Kızını geri alacağım."

Bunun için ne gerekiyorsa canımı veririm ve siz buna engel olursunuz."

Masayı tutuşu sıkılaşıp çenesi kenetlendiğinde etrafımızdaki hava gerginleşti ve ağırlaştı. Ama yavaşça başını sallayarak onaylarken yüzünde bir anlayış titreşimi gördüm.

"Onlarla uzun yıllar geçirdiğini biliyorum." Bana bakarken başını iki yana salladı. "Onun baban olduğunu biliyorum ama onların neler yapabileceğini gerçekten bildiğinden emin değilim."

Korku içimi kapladı ve midemi bulandırdı. "Neler yapabileceklerini biliyorum. Özellikle de babam ve kraliçenin. Kaptanlık yaptığım yıllar boyunca onların zalimliğinden payıma düşeni aldım ve seni onlara teslim ettiğim için asla affını kazanamayacağım."

Bakışları benimkilerle buluştu ve sanki özümü görebiliyormuş gibi derinliklerimi araştırdı.

"Kendimden bahsetmiyorum." Acı yüzünü gölgeledi ve masaya yaslandı. "Kızdan bahsediyorum."

Ne demek istediği konusunda kafam karışmıştı. "Adara?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yıllarca benimle birlikte zindanda kalan kız. Leda."

Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hangi kız?"

Kaşları öfkeyle çatılmış, ağzı açık kalmış ve gözleri kısılmıştı. Yüz hatlarından bir korku dalgası geçiyor gibiydi.

"Gavril'in eşi."

Bu iki kelime göğsüme kurşun dökülmüş gibi hissettirdi. Bu doğrudu. Hiçbir erkeğin sahip olmaması gereken gücü elde etmek için akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyordu.

"O öldü mü?" Sesim nefret ettiğim bir korkuyla titriyordu. Eğer onu öldürdüyse, o zaman gerçekten durdurulamaz olabilirdi.

"Öyle olsaydı daha iyi olurdu." Bakışlarımla karşılaştı ve gözbebekleri parladı. "O kıza yaptıkları ölümden de beter. Kraliçe Kaida onu zalim oğlunun önünde sallandıracağı bir oyuncak olarak hayatta tuttu. Onu hücrelerde ziyaret ederdi ama eşi olarak bile kız ondan nefret ederdi. Kraliçenin yapmasına izin verdiği şey için, planladıkları şey için ondan nefret ediyordu."

"Ölüm büyüsü mü?"

"Evet." Başını salladı. "Kraliçe bundan hiç bahsetmedi ama Gavril hücresinin karanlığında ona özürlerini fısıldadı. Diğer mahkûmların duyamayacağını düşünürdü ama Leda'nın hücresi benimkinin yanındaydı. O gittikten sonra onu rahatlatmak için elimden geleni yapardım."

"Öyle mi yaptı?" Ne sorduğumu bilmiyordum. Ona saldırdı mı? Ondan bir şey aldı mı? Suistimal etti mi? Elbette yapmıştı. Eşini, bu dünyadaki herkesten daha çok değer vermesi gereken kişiyi bir tutsak olarak tutmuştu.

Dareen başını salladı ve bakışları karardı. "Ona yaptıkları her şeyi bilmiyorum. Onlar gittikten sonra bu konuda hiç konuşmadı. Benim hücremle onunkini ayıran taş duvardan onu göremezdim ama bazen elini küçük parmaklıkların arasından uzatıp benimkine dokunurdu. Eli her zaman kan ve kesiklerle kaplıydı. Ondan bir şeyler almıştı. Sadece ne ölçüde olduğunu bilmiyorum."

"Güç kazanmak için eşini öldürmesi gerektiğini sanıyordum?" Ölüm büyüğü hakkında okuduğum tüm sayfaları gözden geçirdim ve hepsi aynıydı.

"Onu tam olarak elde etmek için, o yapar." Başını salladı ve bakışları ürperdi. "Ama onu tekrar tekrar ölümün kıyısına getirmek ona, isterse düşmanlarını yerle bir edecek kadar güç verdi. Leda'ya, o ağlarken elinden geldiğince onu bağışlayacağını fısıldadı. Birinin eşini öldürmek size bu dünyada asla görülmemesi gereken şeytani bir güç verir, ama ona işkence etmek, bu tür bir acıyı tekrar tekrar yaşatmak, onun canını almadan ağgözlülüğünü tatmin etmeye yetecek kadar güç sağlar."

Öfke beni doldurdu. Gözeneklerimden sızdı, hücrelerime sızdı ve içimde uzak tutmaya çalıştığım bir karanlığı ortaya çıkardı. Öfkemin akışıyla her parçam kasıldı ve çekildi.

Onu nasıl geri alacağımız konusunda akıllıca davranmamız gerektiğini biliyordum ama bunu yaptığım için, onu benden uzak tutabilecek kimse kalmayana kadar krallığının her üyesini kesmediğim için suçluluk duygusu beni pençeliyordu.

"Onu bırakma." Bakışlarıyla beni kıştırdı ve bunun bir talep olduğunu açıkça belirtti. "Adara'yı ya da Leda'yı geride bırakmayacaksın."

İkisini de kurtarmayı nasıl başaracağımı bilmesem de, "Kurtarmayacağım," diye söz verdim. Ama iş başa düşerse Adara'yı kurtarmayı seçeceğimi biliyordum. Her zaman onu seçerdim.

Arkadaşlarıma baktım. Sorin ve Thalia, Citlali'ye yapacağımız yolculuk için toparlanmış ve hazırды; Jorah ise eli kılıcında durmuş bizi izliyordu.

"Krallığı koruyun."

Jorah başını hafifçe eğdi ve sözünü yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. O da benim gibi bu krallığı canı pahasına koruyacaktı.

"Hadi gidelim." Sorin ve Thalia'ya dönüp baktım. "Önümüzde uzun bir yolculuk var."

BÖLÜM 9

ADARA

Kraliçe beni kütüphanede bırakalı iki gün olmuştu. Evren'i tehdit edeli iki gün olmuştu ve ona karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tehdit. Gücümü kullanmamın, oğluna istediğini vermemin hiçbir yolu yoktu.

Gavril beni çoğu zaman yalnız bırakmıştı. Sadece geceleri ben uyuduktan sonra odasına dönüyordu. Benim yattığım yatağa giriyordu ama bana hiç dokunmuyordu. Bunun için minnettardım ama dinlenemiyordum.

Özellikle de her gece ellerinde ve dudaklarında kurumuş kan olduğunu fark ettiğimde.

Eletta etrafımda dolaşarak saçlarımı bukleler halinde tutturdu ve alnımın ortasındaki ikiz aylarla başıma gümüş bir taç ekledi. Giydiğim elbise vücuduma yapışan ve durmadan parıldayan bembeyaz bir elbiseydi ve kraliçe her zamanki gibi sırtımdaki yıldız işaretinin tam olarak görünmesini sağladı.

Önümdeki aynaya boş gözlerle baktım ve Eletta'nın allık sürdüğü çökmüş yanaklarıma baktım. Bana bakan kızı tanımakta güçlük çekiyordum.

Günler geçtikçe kendimi solmuş hissediyordum. Sadece gücümü kaybetmekten kaynaklandığını düşündüğüm içimdeki boşluk büyüdükçe büyüdü ve gücümünden çok daha fazlasını özlediğimi biliyordum. Her parçam Evren için acıyordu.

Hayatımın geri kalanında gücüm olmadan yaşayabilirdim ama onsuz hiçbir şey yapamazdım.

Gavril'in odasının kapısı açıldı ama o içeri girerken başımı kaldırıp bakmadım. O olduğunu biliyordum.

O ve Eletta'dan başka hiç kimse bu odaya girmemişti.

Odanın içinde biraz daha ilerledi ve arkamda durup aynaya bakarken Eletta aceleyle yolundan çekildi. Yansımalarımızı dikkatle izledi ve ben de bakışlarına karşılık vermemeye çalıştım.

"Çok güzel görünüyorsun, Adara." Öne doğru uzanıp elini omzumda gezdirdi ve onun dokunuşuyla bedenimde oluşan ürpertiye durduramadım.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, kemiklerim aynı ritimde zonkluyordu. "İstedğin buydu." Yansımalarımızda ona baktım ve çenemi kaldırdım. "Bu gece vitrine çıkarmaya söz verdiğin kız ben değil miyim?"

Kaşları çatıldı ama parmakları omzumda sıkılaşıırken yüz hatlarını çabucak düzeltti. "Bu gece senin dönüşünü kutlayacağız, Yıldız Kutsanmış. Tüm krallık müstakbel kraliçelerinin dönüşünü kutlayacak."

Çenemi sıkarken gözlerinin içine baktım. "Tüm krallık benim güçsüz bir müstakbel kraliçe olduğumu biliyor mu?"

Gavril'in bakışları karardı ve bana bakarken uzun bir süre cevap vermedi, sonra dokunuşu sırtım boyunca ilerledi. Parmağını omurgamda gezdirdi, yıldız izini takip etti ve elleri nazikti, bir aşğın yumuşak okşaması gibiydi.

"Krallığım böyle bir şey duymayacak." Eli sırtımın hemen altında durdu ve tüylerim diken diken oldu. "Gücün burada. Sadece onu senden çıkarmak için daha çok çabalamam gerekecek."

"Benim gücüm yok, Gavril. Bırak gideyim." Sesimin bu kadar zayıf, bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyordum.

"Bu asla olmayacak."

Yüzümü tamamen ona dönene kadar taburenin üzerinde döndüm. Ağzımdan çıkan her kelimeyi duyduğundan emin olmak istedim. "O zaman seninle her adımda savaşacağım. Ona geri dönmek için seninle savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Büyüsünün kırmızı dumanı parmaklarından süzülüp ellerimi sardığı gibi, gözbebeklerinin etrafında da o kırmızı halka belirdi. Karşı koymaya çalıştım ama güç ellerimi demir bir tutuşla yanlarıma sabitledi.

"Ne oluyor, Gavril?"

"Bu gece burada çok fazla önemli insan var ama görünüşe göre sizde çok fazla ruh var." Öne doğru eğildi ve elini

yanağım boyunca. Dokunuşundan irkildim ama bu onu durdurmadı. "İzin ver senin için kırayım."

Yanından küçük bir hançer çıkardı ve bakışlarım köşede duran Eletta'ya gelene kadar odayı taradı. Bana bakan gözlerinde şok ve dehşet vardı ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Dudaklarından prensin benden almasını engelleyecek tek bir kelime bile çıkmadı. Ve o anda bu kızdan nefret ettiğime karar verdim.

"Lütfen yapma," diye yalvardım ama Gavril beni dinlemiyordu.

Evren'in izini taşıyan bileğimin tersini aldı ve bıçağı tenime bastırırken sıkıca elinde tuttu. Ağzını hızla üzerine kapatmadan önce orada sadece en küçük kesiği yaptı ve sanki beni sabit tutacağını düşünmüş gibi dişlerinin ısırtığını etimde hissettim.

Büyüsü beni hâlâ sıkıca kavırıyor, yerimde sabit tutuyordu. Ama ben yine de ona karşı çırpındım. Ona karşı savaştım ve acı içime işlerken haykırdım. Benden beslenmesi hâlâ çok farklı hissettiriyordu ve bunun güç eksikliğimden mi yoksa Evren'le beslenmeyi deneyimlemiş olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Çünkü hiçbir şey onun gibi hissettiremezdi.

Hissettiğim tek şey acı olduğu için gözlerimi kırpıştırarak kapattım.

Kendimi solan bir çiçek gibi hissedene kadar beni tüketti ve tüketti. Gücümün benden süzüldüğünü hissedebiliyordum ve ona tutunmaya çalışsam bile parmaklarımdan kum gibi kayıp gidiyordu.

Nefesinin sıcaklığı tenimi dağlar gibiydi ve ağzını bileğimden çektiğinde, onunla savaşmak için içimde tutuşan ateş bir kül yığınınna dönüştü. Elinin tersiyle ağzını sildi ve odaya girdiğinden beri ilk kez kıyafetini fark ettim. Siyah bir pantolon ve göğsünde krallığının arması olan zengin mavi bir ceket giymişti. Başında altın bir taç vardı ve her haliyle bu krallığı yöneten bir prene benziyordu.

Bu gece odaya girdiğinde kim olduğu sorgulanamazdı; görünüşü saygı gerektiriyordu ve bu insanların ona saygı göstereceğini biliyordum. Bunu hak edecek, onların sadakatini kazanacak hiçbir şey yapmamıştı ama korku, sadakatten çok daha fazla hüküm sürüyordu.

Eletta'dan "Temizle onu," diye rica etti ve o da elinde bir bezle bana doğru koştu. Önümde diz çöküp bileğimdeki taze yaraya bezi bastırırken gözleriyle karşılaşmadım. Elleri benimkilere karşı titriyordu ama onun korkusuna sempati duymayacaktım.

"Sanırım..." Tereddüt etti. "Sanırım dikiş atılması gerekebilir."

Gavril ceketini düzeltti ve hizmetçiye baktı. "Bileğine küçük bir bandaj koy ve sonra mücevherlerle kapla. İzi kimsenin görmesini istemiyorum."

Eletta aceleyle onun dediğini yaptı. Bileğimdeki kanı sildi ve kanamayı durdurmak için bezi sertçe bastırdı. İçimi kesen çok büyük bir acı vardı ama fark edip etmediğini görmek için ona bakmadım.

Kan yüzeye çıkmayı bıraktığında bandajı aldı ve ince beyaz malzemeyi bileğimin etrafına üç kez sardıktan sonra küçük bir düğüm attı. Bileğimi bıraktı ve Gavril'in zalimliğinin kanıtını saklamak için çalgınca bir şeyler ararken küçük masayı karıştırırken bileğim gevşekçe yanıma düştü.

Bileğime beş küçük bilezik doladı. Her biri su gibi berrak mücevherlerle kaplıydı ve üzerlerine vuran ışığın her zerresini yansıtıyorlardı. Gavril onun çalışmasını izledi ve yaptıklarından memnun kaldığında elini uzatıp beni üst kolumdan yakaladı.

Ayağa kalkmaktan başka çarem kalmayana kadar beni kaldırdı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Gel, Adara. Bizi bekleyen pek çok insan var."

Beni odadan çıkardı, sıkı ve inatçı bir şekilde tutuyordu. Yanında bocaladım, balo salonuna doğru tökezlerken ayaklarım sürükleniyordu. Düşüncelerim karmakarışıktı ve başım sanki artık bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi sallanıyordu.

Evren beni şimdi görseydi, Gavril'in beni dönüştürmesine izin verdiğim şeyden utanırdı. Thalia beni görseydi... Yüzümü buruşturdum ve arkadaşımı düşünmemeye çalıştım. Onun burada ne kadar kötü durumda olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Ama birileri geldiğimizi duyurduğunda çift kapıdan geçerken sarıldığım şey Thalia'nın düşüncesi idi. Bana savaşmamı söylerdi. Thalia kıcımlı kaldırıp dövüşmem için bana bağıırdı. O kadar öfkelenene kadar benden bunu talep ederdi ki, emrine cevap vermekten başka çarem kalmazdı.

Ama şu anda onu içimde bulamıyordum. Gavril tıpkı söylediği gibi içimdeki mücadeleyi çekip almıştı.

Bu onlar için sadece bir oyundu ve benim de rolümü oynamaktan başka seçeneğim yoktu. Eğer beni krallığındaki insanlara göstermek istiyorsa, o zaman

Yarattığı kızın kabuğunu gösterecekti. Bu gece ortalıkta dolaştırdığı Yıldızsız'dan kimse etkilenmeyecekti.

Gavril beni dans pistine doğru çekti ve etrafıma uzanıp elini sırtıma koyarak bedenimi kendi tarafına çektiğinde şaşırdım.

"Gördün mü?" Bizi yerde gezdirmeye başladı ve gözlerim bir an için kaydı. Yorgundum, çok yorgundum. "Bu gece çok eğlenebiliriz, Adara."

Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. Yan tarafa baktım ve krallıktaki insanların merakla beni izlediğini gördüm. Bana ne yaptığını görebiliyorlar mıydı? Gelecekteki kralları için bir tutsaktan başka bir şey olmadığımı anlayabilirler miydi?

"Başım dönüyor." Beni yerde döndürürken kelimeleri zar zor söyleyebildim. Başımı kaldırıp tavana ve avizeye baktım.

Kristaller ışıpta bulanıklaşıp dans ediyordu ve Gavril'in eli beni kendisine bakmaya zorlamak için sırtımda sıkılaşıırken bile hareketlerini izliyordum. Tutuşuna daha da yaslandım ve bizi dans pistinde hareket ettirirken kendimi ağırlıksız hissettim.

Etrafımda fısıltılar duyuyordum ama ne dedikleri umurumda değildi. Beni olduğum gibi görmelerini umuyordum.

Beni Gavril'in kollarında görmeleri ve ait olduğum yerin burası olmadığını bilmeleri için dua ettim.

Çünkü beslenmesinden dolayı uykulu olsam bile, onu her parçamda hissedebiliyordum.

Şarkının bittiğini zar zor fark ettim ama Gavril'in vücudu benimkine doğru hareket etmeyi bıraktı ve ben de gözümü kırıştıtarak avizeye baktım, avize hâlâ üzerimde eskisinden daha yavaş dönüyordu.

"Ayağa kalk, Yıldızsız." Gavril'in sözleri dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu ve nihayet ona bakmak için başımı kaldırdım.

Yüzünde alaycı bir ifade vardı ve bu dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

Sesi gök gürültülü bir patlama gibi çatladı ve irkildim. "Seni izliyorlar ve sen de onlara bana layık olduğunu göstereceksin."

İlk başta bakışlarına karşılık vermedim. Öfkem kafamdaki sis perdesini aralamaya başladığında gözümü göğsüne diktim. "Sana layık mı?" Yumuşak bir kahkaha attım ve sonunda gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdım. "Bana layık olmayan sensin."

Bana baktı ve bir an için dans pistinde ikimizden ve gözlerinin etrafındaki o mide bulandırıcı kırmızı halkadan başka bir şey duyamadım ya da göremedim.

"Yine de babamın piç prensi olduğunu mu düşünüyorsun?" Elini kaldırdı ve yüzümdeki birkaç saç telini itti. Etrafımızdakilere nasıl görüldüğünü biliyordum. Bu bir aşğın dokunuşuydu. Nişanlımın dikkatli dikkati.

Ama gözlerinin etrafındaki halka sözleriyle daha da parlıyordu ve sırtımdaki parmakları tenime batıyordu.

Acıyı hissettim ve haykırma ihtiyacına karşı savaştım. "Bence o beni senin kıldığın gibi kırmazdı. Beni bu şekilde kullanmazdı."

Gavril güldü, sesi bir tehdit gibiydi ve ağzını bana yaklaştırdı. "Kardeşimin yaptığı tek şey seni kullanmak, Yıldızsız. Sen sadece bunu göremeyecek kadar aptalsın."

Birdenbire belimi mengene gibi kavradığını hissettim, beni göğsüne doğru çekti ve dudakları dudaklarıma çarptı. Beni öpüşünde ne bir uyarı ne de bir nezaket vardı. Ağzı benimkine karşı acımasızdı ve ben öne doğru uzanıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Göğsüne bastırdım ama işe yaramadı. Kımıldamadı. Bir eli beni sıkıca tutarken diğer eli enseme gitti ve saçlarımin arasına girdi. Saçlarımin demir gibi kavradı ve ağzıma daha iyi erişene kadar başımı geriye doğru itti.

Dudakları dudaklarımin bıraktığında nefes nefese kaldım. Bana yaptığı saldırıdan dolayı şişmiş ve morarmış hissediyordum ve buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Ona baktım ve gözleri neredeyse oradaki güç tarafından ele geçirilmişti. Bana bir canavarın açlığıyla bakıyordu ve ben onun dokunuşundan kurtuldum.

Ondan uzaklaştım, benden aldığı her şey yüzünden başım hâlâ dönüyordu. Destek almak için uzanana kadar tökezleyerek ilerledim. Ellerim birinin göğsüne saplandı. Kim olduğunu bilmiyordum ama odanın dönmesini engellemek için onlara tutundum.

Etrafımdaki fısıltıları duydum ve insanların bana baktığını biliyordum. Bana sanki prenslerinin oyuncağıymışım gibi bakıyorlardı.

Gelecekteki kraliçelerinde istedikleri bu muydu? Burada olmayı ne kadar istemediğimi göremiyorlar mıydı?

Bir an için gözlerimi kapattığımda dünyanın etrafımda döndüğünü hissettim ve midemi tırmalayan bulantıya rağmen nefes almaya çalıştım.

Gavril'in arkamdan güldüğünü duydum. "Bunun için üzgünüm Frederick. Görünüşe göre Yıldız Kutsanmış kutlama havasındaydı ve içkiyi fazla kaçırdı." Sözlerini duydum ve irkildim. Gözlerini kafasından ayırabilmek için sihrimi bulmak istedim. Ona beni kontrol edemediğini göstermek istedim. Ona beni yarattığı şey olmadığımı göstermek istedim.

Yine de gelmeyecekti.

Hâlâ tutunduğum adama gözlerimi kırptırdım ama onu tanıyamadım. Saçları maun gibi koyu kahverengiydi ama yaşını gösteren beyaz benekleri vardı ve öne uzanıp beni sabit tutmak için ellerini kollarıma bastırırken gözleri bana dikilmişti.

"Sanırım müstakbel kraliçenin oturmaya ihtiyacı olabilir, Majesteleri." Sesi kadife gibiydi, derin ve pürüzsüzdü ve deri kokuyordu.

Sesinde bir yumuşaklık vardı ama buna güvenmedim. Bu krallığın insanları hakkında bildiklerimle değil. Beni istiyorlardı çünkü kraliyet ailesinin benim kanımla güçleneceği günü diliyorlardı. Buradaki varlığımın onları düşmanlarına karşı güçlendirdiğini biliyordum. Evren'e karşı.

Ondan uzaklaştım ama beni tutmaktan vazgeçmedi.

"Onu buradan götüreceğim." Gavril yine güldü ve elinin göbeğime dolandığını hissettim. Sırtım göğsüne dayanana kadar beni geriye doğru çekti ve önümdeki adam sonunda beni tuttuğu yerden kurtardı.

Ama bakışları her hareketimi takip ediyordu.

"Onu son gördüğümüzden daha farklı görünüyor," dedi adam elini temiz traşlı çenesinde gezdirirken dalgınca.

"Öyle mi?" Gavril'in eli yüzüme bastırdı ve bana bakabilmek için başımı kendisine doğru eğdi. Eli yüzümü cüceleştirmişti ama bana karşı yumuşaktı.

Ona bakarken ve kırmızı gücün gözbebeklerinin etrafında kaymasını izlerken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bu insanlar bunu göremiyorlar mıydı? Onlar da benim gibi korkmuyorlar mıydı?

Maskesinin ardında esir tutulan canavarı görebilen tek kişi ben miydim?

"Bana mükemmel bir Yıldız Kutsanmış gibi görünüyor," dedi Gavril usulca, parmakları çenemde gezinirken. "Halkımızın tam da ihtiyacı olan şeye benziyor." Ses tonunda bir tehdit vardı ve korkumun boğazımı tırmaladığını hissettim.

Gücünü burada göstermezdi. Etrafta bu kadar insan varken olmaz. Ama tekrar yalnız kaldığımız anda göstereceğinden hiç şüphem yoktu. Tutuşunun sıkılaştığını hissettim ve tam olarak istediği gibi yapmazsam bana ne olacağını göstermek istediğini biliyordum.

"O piçin onu mahvettiğini mi düşünüyorsun?" Adam fısıldadı ve Gavril'in arkamda sertleştiğini hissettim. "Krallıktaki söylentilere göre müstakbel kralımız için artık saf olmadığından emin olmuş."

Nefes alamıyordum, adamın sözlerinin ya da Gavril'in beni sertçe tutuşunun ötesini düşünemiyordum.

"Ona dokunacak tek kişi ben olacağım." Sesi sertti ve orta göbeğimi sıkıca kavradığını, elbisenin içinden içime işlediğini hissettim. "Tek kişi," diye tekrarladı. "Yıldız Kutsanmış bana ait ve krallığa sunulduğunda ne durumda olacağı konusunda kimse spekülasyon yapmayacak." Sesi fısıltıya dönüşmüştü ve sözleri tehditkârdı. "Anladınız mı?"

Bir sonraki sözcükleri kekeleyerek söylerken adamın yüzündeki tüm renk kayboldu. "Elbette, Majesteleri." Adam bir adım geri çekildi. "Aksini ima etmek istememiştim."

"Tabii ki yaptın." Gavril beni tutuşunu bıraktı ve eli elimi tutmadan önce neredeyse öne düşüyordum. "Ama bunu bir daha söylersen bedelini çok ağır ödersin."

Gavril adamın cevabını beklemedi. Beni kendisine ve ailesinin oturduğu kürsüye doğru çekti. Beni arkasından çekerken başım yine döndü. Elleri yapışırken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Kendini topla," diye tısladı bana. "Kraliçe ve krala takdim edilmek üzeresin."

Sözlerinden mi yoksa büyüünden mi bilmiyorum ama dünya etrafımda hızla dönüyordu ve gözlerimi açtığımda oda daha sert dönüyordu.

Gavril fark etmemiş gibiydi. Altın tahtlarda oturan kral ve kraliçenin önünde durana kadar beni arkasından sürükledi. Zengin giysiler giymişlerdi ve başlarında altın taşlar vardı. İkisi de odadaki insanlarla aynı açlıkla beni izliyordu.

Ama kimse kraliçe kadar aç görünmüyordu.

Gavril beni kürsünün tabanına doğru çekerken kolumdaki tutuşu sıkılaştı. Kulağıma sertçe fısıldadı, "Beni utandırma." Sarsıldı

Ayakkabımın burnu tabana değene kadar ilerledim ve kral ve kraliçe önümüzde dururken odadaki insanlar dizlerinin üzerine çöktü.

Kraliçenin yüzü bize bakarken sertti, ama kralın sesi alçak ve yankılı bir şekilde odada gürledi ve kalabalığın üzerinde ileri geri yuvarlandı.

"Yıldız Kutsanmışlar'ı Citlali'de tekrar ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz." Kollarını bana doğru uzattı ve kalabalık onun sözlerini alkışladı. "O, iki krallığımızın birbirlerine karşı yürüttüğü büyük savaşın sembolüdür. O, Kan krallığının güç hırsıyla neleri göze alabileceğinin bir sembolü." Kral tezahüratlar arasında kükredi ve boğazımda safra yükselirken Gavril'in büyüsunün etrafımda döndüğünü hissettim. "Ama tahtımın varisi olan oğlum sayesinde, ait olduğu yere geri döndü."

Tezahüratları bir ateş perdesine yükseldi ve Gavril'in büyüsu tenimin üzerinde patladı. Kırmızı gücü her santimimde dönüp dans ederken aşağı baktım ve tekrar yukarı baktığımda halkının doymak bilmez özlemi bana bakıyordu.

Evren'in güce susamış olduğunu iddia ettiler ama gözlerinde görebildiğim tek şey bahsettikleri açgözlülüktü.

"Yanında o varken gücünün nasıl arttığına bir bakın." Kral bana baktı ve karşısında durduğumdan beri ilk kez bakışları benimkilerle buluştu. "O sonsuza dek krallığın bir parçası olacak ve ikisi evlendiğinde, yüzlerce yıldır sahip olduğumuz tüm liderlerden daha güçlü bir varisim olacak."

Oda patladı ve Gavril'in gücünün tekrar üzerimde yılan gibi dolaştığını hissettim. Bu sefer daha parlaktı, neredeyse kör ediciydi ve nefes almamı zorlaştırıyordu. Geri çekildiğinde, Gavril önümde duruyordu, kral oğluna bakarken elleri her iki kolumda kenetlenmişti ve ikimize de bakıyordu.

Herkes bize bakıyordu ve oynadıkları bu oyundan boğulduğumu hissettim. Bu insanları, hak ettikleri kraliyet ailesi olduklarını düşünmeleri için kandırmaya çalışmaları beni boğdu.

Oysa gerçekte ne oldukları çok daha ürkütücüydü.

Ancak etrafımızı saran bu insanların hiçbiri maskelerinin ardına bakmayı umursamıyor gibiydi. Kraliyet ailesinin insan derisinden ince bir kalkanın ardına gizlenmiş canavarlara ne kadar benzediğini bilen tek kişi bendim. Bu insanlar onlara inandıkları için aptaldı.

Gavril'in gücünün artmasını izledikleri ve acımasız prenslerinin yapacaklarından korkup sinmedikleri için aptaldılar.

Tekrar krala baktım ama ışıltılı oda etrafımda hareket ederken görüşüm tekrar dalgalandı.

"Sanırım hasta olacağım," diye fısıldadım ama Gavril'in beni duyup duymadığından emin değildim.

Eğer yapabilseydi, bunu belli etmezdi. Odanın etrafına bakarken elimi tutmaya devam etti. Herkes hâlâ bizi izliyordu ama yüzleri bulanık bir şekilde gözümün önünden geçiyordu.

"Gitme vakti geldi," dedi Gavril kulağımın dibinde ve nefesini tenimde hissedince nefesim kesildi ve uzaklaşmaya çalıştım.

Başını anne ve babasına doğru eğdi ve ben bir adım geri çekildim. Sadece buradan çıkmak istiyordum. Uzanmak istiyordum. Evren'den başka bir şey düşünmemek ve onunla ilgili hayallerimin içimdeki bu korkunç duyguyu yok etmesine izin vermek için aresizdim.

Oda bir kasırğa gibi dönmeye ve girdap oluşturmaya başladı, zeminin ve duvarların renkleri her dönüşte daha da koyulaşıyordu. Önümdeki zemine odaklanmıştım, sanki bataklıkta duruyormuşum gibi ayaklarımı izliyordum. Artık ne kralı ya da kraliçeyi, ne yanımdaki adamı ne de başka birini görebiliyordum. Dşyormuşum gibi hissediyordum.

Gavril'in elleri etrafımda sıkılaştı ve beni göğsüne bastırıldığını hissettim. Beni ayakta tutan tek şey onun kollarıydı ve bunun diğerklerine nasıl göründüğünü umursayacak durumda değildim.

Beni balo salonundan çıkardı. Dizlerinden bükülüp beni kollarına aldığında salona açılan kapıyı çoktan geçip gemediğimizden emin değildim.

Onun tarafından tutulmak istemiyordum ama ayaklarım yerden kesildiğinde hissettiğim rahatlamayı da inkâr edemezdim.

Yüzümü omzuna gömüp, midemde bulantı çalkalanırken ona tutundum. Evren'le ilgili düşüncelere odaklanmaya çalıştım ama zihnim hissettiklerim, odanın hareketleri ve her şeyi içimde tutmaya çalışırken havanın kısa aralıklarla ciğerklerimi terk etmesi dışında hiçbir şeye odaklanamayacak kadar sisliydi.

Daha önce hiç böyle beslendiğimi hissetmemiştim ama bedenim de en az zihnim kadar Gavril'i reddediyordu. Benden çok fazla şey mi almıştı yoksa vücudumun bu kadar kötü tepki verdiğı şey onun büyüsü myd emin değildim ama bir daha benden bir şey alacağı düşüncesiyle ürperdim.

Gavril beni koridorda taşıdı ve muhafızlar odasının kapılarını atığında reddetmeye çalıştım. Ama kelimeleri bulamadım.

Başım onun kollarına gömüldü ve karanlık görüşümün içine girip çıktı.

Odaya girdi ve beni yavaşça yatağa yatırdı. Öfkelenmesini bekliyordum ama benden uzaklaşıp ayağa kalkmadan önce sabit durduğumdan emin olurken elleri dikkatliydi.

"Odama geri dönmek istiyorum." Sözlerim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu ama Gavril'in önümde diz çökmeden önce yüzünü buruşturmasını izledim.

Her hareketini izlerken gerildim ve ayağımı eline alıp ayakkabımı yavaşça çıkarırken ondan uzaklaşmak için çaresiz hissettim.

Gavril hesaplı bir çekingenlikle beni izledi, çenesi sabit, dudakları kapalı ve gözleri donuktu. Ayakkabımın birini kenara koyduktan sonra ayağımı tekrar yere bastırdı ve diğerini ellerinin arasına aldı.

Ayakkabımı ayağımdan çıkarırken dokunuşuyla ürperdim. Parmakları bileğimde gerildi, bana bakarken başparmağı oradaki hassas deriye sürtündü.

"Yatağa hazırlanmana yardım edeyim." Eli elbisemin alt kısmını sıyırdı ve içimdeki o sihirli kıvılcımı hissedebildim.

Kavrayamadığım bir hayalet gibi anlaşılmaz ve soyuttu.

Yine de oradaydı ve ben bu gerçekle teselli buluyordum. Varlığını hissedebiliyordum ama yine de ulaşamayacağım bir yerde duruyor, benimle alay ediyor ve aynı anda hem rahatlamış hem de hüsrana uğramış hissetmeme neden oluyordu.

Ama Evren'in bunu kendi içinde güvenle sakladığını ve beni geri almak için onu ve sahip olduğu her gücü kullanacağını biliyordum.

İçimde en ufak bir şüphe kalmamıştı.

Ama Gavril'in elleri tenimdeyken bu inanca tutunmak zordu.

Bakışlarımla buluşmadan önce elbisemi kalçalarıma kadar sıyırdı. Gözleri yumuşaktı ve rahatlatıcı olmalıydı, ama karşımdaki adamda hiçbir rahatlık bulamadım.

Ben asla bu kadar aptal olmam.

"Kaldırabilir misin?" diye sordu, sesi yumuşak ve pürüzsüzdü, sadece sakladığı duyguyu ima eden bir törpü vardı.

Ona cevap vermedim. O elbisemin eteklerini altımdan çekerken ben sadece ellerimi yatağa bastırdım ve kalçalarımı kaldırdım.

Kendimi fazla tutamadım ve tekrar yatağa oturduğumda Gavril ayağa kalkıp dolabına doğru yöneldi.

Onun küçük odayı karıştırmasını dinlerken sessizdim ve gözlerimin yaşla dolduğunu hissedebiliyordum.

Elinde beyaz gömleklerinden biriyle geri geldi ve elbisemi bir kez daha eline almadan önce onu yanımdaki yatağa bıraktı. Tek kelime etmeden elbisemi başımın üzerine çekti ve ben de kollarımı göğsüme bastırdım.

Karşısında çırlıçıplaktım, üzerimde Eletta'nın benim için hazırladığı iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu ve Gavril bana bakarken gecenin soğuk havası tenimi karıncalandırıyordu.

"İşte," dedi boğazını temizlemeden önce. Gömleği uzattı ve ben de elinden almaya çalıştım. "Dur sana yardım edeyim."

"Kendime yardım edebilirim."

Alay etti. "Kendini zar zor dik tutabiliyorsun Adara. Seni yatağa yatırmadan önce şu an üzerinde olanlardan başka bir şey giymeden seni giydirmeme izin ver."

Bana kaşlarını kaldırarak meydan okudu ve gömleği bana doğru tutarken kollarımı yavaşça göğsümden indirip kaldırdım. Yumuşak kumaşın içine girmeme dikkatlice yardım etti, teni benimkine zar zor değiyordu ve gömlek beni yuttuğunda rahat bir nefes aldım.

Gavril benden uzaklaştı ve ben derin bir nefes aldım. Ama etrafımdaki her şey onun kokusunu taşıyordu. Kendi başıma ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarımın üzerinde yalpaladım ve yatağa geri düştüm.

Kapıya doğru yürüyüp kilidi çevirmeden önce "Kal," diye emretti. Ses odanın içinde çınladı ve içimde yükselen paniği hissedebiliyordum.

Gömleğinin eteklerini yukarı ve başının üzerine doğru çekti ve ben de bakışlarına karşılık verdim. Yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama gözümü ondan alamadım. Acımasızdı ama aynı zamanda güzeldi.

Dolabına geri dönmeden önce ayakkabılarını ayağından tekmeledi ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Bu her zaman evlenmem gereken adamdı. Bu, annemin beni isteyerek verdiği canavardı ve hayatını insanları kandırma ustası olarak geçirdiğini biliyordum.

Maskesi çok sağlamdı ve nadiren kayardı.

Ama ben bunun ötesini görebiliyordum. Maskesi bana karşı diğerlerine göre daha sık kayıyor gibiydi ve bunun tek savaşı ben olduğum için olduğunu biliyordum.

Onu. İçindeki adamı herkesten saklamaya çalışırdı, ama benimleyken içinden taşıyor gibiydi.

O bir canavardı ve ben de onun avıydım.

Gavril nihayet döndüğünde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ama bana doğru yürümesini izledim ve gözlerinde birkaç dakika önce olmayan karanlık bir şey vardı.

Çenesi sabitti ve bakışları korkusuzdu. Orada arzu vardı, ama aynı zamanda öfke ve güç de vardı.

Korktuğum adamın bakışındı bu.

Bana doğru yürüdü ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Elini bana doğru kaldırırken gözlerimdeki korkuyu görebildiğinden hiç şüphem yoktu.

Saçlarımı kulağımın arkasına taradı ve elini yanağıma dayadı. Öne doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırmadan önce gözleri benimkileri aradı.

"Uyu," dedi ve dizlerini dizlerime bastırarak alanımı doldurmadan önce benden bunu talep etti. Ellerini kollarımın altından geçirdi ve başım yastığa değene kadar beni yatakta yukarı kaldırdı.

Arkamdan yatağa tırmandı, kendi tarafına geçmek için beni sürünerek geçti ve battaniyeleri vücudumu örtünceye kadar kaldırdı.

Nefes alışını dinlerken gözlerimi tavana diktim. Ona bakmaya cesaret edemedim ama bana baktığını hissedebiliyordum.

Aramızda bana ağır gelen bir sessizlik vardı ve Gavril'in de bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Uyanık kalmaya, tetikte olmaya çalıştım ama o ağırlık beni sürükledi. Gözlerimi kırıştıtararak açtım ama faydası olmadı. Çok yorulmuştum.

"Artık benimsin Adara," diye fısıldadığını duydum Gavril'in zihnimin bir köşesinde ama sözlerini umursamayacak kadar kendimden geçmişim.

"Bir daha hiç kimse senin bana ait olduğunu sorgulamayacak."

Elinin ağırlığının ortama dolandığını hissettim, sonra hiçbir şey hissetmedim.

BÖLÜM 10

EVREN

Göğsüm bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyordum, fae sınırına yaklaştığımız her santimde daha da sıkılıyordu. Onyx Ormanı'nın içinde

ve Adara'ya yaklaşmak için çaresiz hissediyordum.

Babasının söylediği sözleri hatırladığımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Zaten içimi dolduran korku, kardeşimin yapmaya hazır olduğu gerçek dehşeti öğrendiğimden beri daha da artmıştı.

Sorin ve Thalia'ya oraya vardığımızda krallığa saldırmayacağıma dair söz vermiştim ama benim ve Adara'nın büyüünün, gücünü açığa çıkarmaya hevesli, kıyıya vurmak üzere olan bir dalga gibi içimde büyüdüğünü hissedebiliyordum.

Onun büyüü de benim kadar çaresiz hissettiriyordu ama ona dokunmak, güvende olduğunu bilmek için bir anlığına bile olsa gözlerimi ona dikmek için her şeyimi verirdim.

Thalia başını yana eğdi ve ben de onun bakışlarını karanlık ormanda takip ettim. Orada hiçbir şey görmedim ama Thalia yanımda kıpırdamadan durdu.

Bir şeyler hissetmişti ve vücudunun etrafındaki sihir kıvılcımlanmaya, büyümeye başlamıştı. Onu ehlileştiriyor, zapt ediyordu ama ben yine de hissedebiliyordum. Ormanda bir dalın kırılma sesi duyuldu ve etrafımızdaki her şey hareketsiz kaldı. Kuşlar cıvılamayı bıraktı. Esen rüzgâr ağaçlar durdu. Her şey dondu.

Thalia atından indi ve alçak bir hırıltı çıkardı, ses göğsünün derinliklerinde gürlüyordu, ama ağzından çıktığı anda bir su perisi ağaçların arasından kayarak görüş alanımıza girdi.

Kaçmaya çalıştığında Adara'nın yanında gördüğüm perinin aynısı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve kısrağım kişneyerek birkaç adım geri gitti. Su perisi uhrevi bir his veriyordu ve atım bile

Varlığın etrafındaki huzursuzluk.

Perinin çelimsiz vücudu zar zor fark ediliyordu, teni yeşil yosun ve nemli yapraklarla kaplıydı. Sanki onlardan biriymiş gibi ağaçlara kanıyordu.

Dev bir ağacın kökleri boyunca durdu ve hareket ettikçe ayaklarının altındaki yapraklar ve dallar kırıldı. Közün küle dönüşmesi gibi çatırdama sesleri çıkarıyorlardı.

Atımdan indim ve onu sabit tutmak için dizginleri kavradım ama periye sırtımı dönmeyi reddettim.

"Ne istiyorsun?" Thalia'nın eli hançerinin üzerindeydi ama henüz hançerini çıkarmamıştı.

"Gerçek varis geldi," dedi su perisi bu dünyaya ait olmayan bir sesle, önümde derin bir şekilde eğilmeden önce. "Kraliçemizi kurtarmaya geldi."

Thalia bakışları tekrar perininkilere çarpmadan önce sadece bir saniyeliğine bana baktı. Sorin hâlâ atının üzerinde oturuyordu ama sırtı kaskatı kesilmişti. Thalia'yı tıpkı karşımızda duran periye izlediği kadar dikkatle izlerken çenesi sıkılmıştı. Kasları gergindi, en ufak bir tehdit belirtisinde harekete geçmeye hazırды.

"Onun kaçırıldığını biliyor musun?" Sorunun dilimden kaçmasına izin verdim ve su perisi gülümsedi. Dudakları, çelimsiz vücudunu kaplayan yosunla kaplanmıştı. Sanki kendi ağırlığının altında ezilecekmiş gibi görünüyordu.

"Elbette biliyoruz." Gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Ormandaki tüm yaratıklar kraliçemizi tanıyor."

Oniks Ormanı'nı birçok kez gezmiştim ama onun bahsettiği orman yaratıklarını hiç görmemişim. Adara'nın yanındaki periye ilk kez gördüğümde, karanlıkta gizlenmeyen herhangi bir yaratığı ilk kez görmüştüm.

"Ve onun Fae sarayında tutulduğunu biliyor musun?"

Perinin gerçekte ne kadar şey bildiğini bilmiyordum ama ondan alabileceğim her türlü bilgiyi almaya çalışacaktım.

"Kraliçemizin yiyip bitiren tarafından alındığını biliyorum." Su perisi dikkatlice hareket etti ve vücudu koyu renkli ağaç kabuğunun arkasında kalkan olana kadar ağacın arkasında daha da geriye gitti. Eğer yeterince dikkatli bakmamış olsaydım, onu hiç fark edemeyecektim. "Gerçek varis tarafından yenilmezse büyüsünün hepimizi yok edeceğini biliyorum."

Sözleri hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. "Peki onu nasıl yeneceğim?"

Su perisi bana göz kırptı ve onun ormana doğru geri çekildiğini hissedebiliyordum. "Kraliçeyi kurtar." Şimdiye kadar gördüğüm en koyu siyah gözlerle bana bakarken mırıldandığı tek kelime bunlardı ve hayal kırıklığım büyüdü. "Kraliçemiz onun olmadan önce onu kurtarmalısın."

Daha fazlasına ihtiyacım vardı ama su perisi karanlık ormanın derinliklerine doğru ilerliyordu.

Onun yavaşça gözden kayboluşunu izlerken kalbim hızla çarpmaya başladı ve ne yapacağımı düşünemedim dizlerimin üzerine çöktüm.

"Lütfen bize yardım edin."

Su perisi durdu, beni dikkatle izlerken eli ağaca yapıştı ama cevap vermedi.

"Sahip olduğu ölüm büyüsünü yenebilir miyim bilmiyorum. Onu kurtarabilir miyim bilmiyorum." Dudaklarımdan dökülen bu dürüstlük içimi kemirdi. Onun yardımına ihtiyaç duymak istemiyordum ama ne olursa olsun yardımını kabul edecektim.

Adara'yı geri almak için ne gerekiyorsa yapardım.

"İçinde kraliçenin gücü var, değil mi?" Su perisi başını yana eğerek yüzümü inceledi.

"İstiyorum."

"Bunu ona geri ver." Gözlerini kırpmadan bana baktı. "Onu yenecek kadar güçlü."

"Sarayın etrafında büyülü bir bariyer var."

"Onun gücü daha kuvvetli." Tekrar karanlık ormana doğru ilerledi.

"Bizimle gel." Periye yalvarırken parmaklarım nemli toprağı kazıyordu.

"Bana ihtiyacın yok." Başını nazikçe salladı. "Bariyere ulaştığında, gücünün gitmesine izin ver. Gücünün her zerresinin senden akmasına izin ver, büyüsü onu bulacaktır. Kraliçe kendini kurtaracak."

BÖLÜM 11

ADARA

Balodan **bu** yana iki gün **geçmişti**.

İki gün boyunca Gavril'in odasında oturdum ve sadece Eletta beni ziyarete geldi. İhtiyaçlarımın karşılandığından emin olmak için.

Zar zor yememe rağmen bana günde üç öğün yemek getiriyordu. Balo anıları, her yerimi ele geçiren o his yüzünden midem hala çalkalanıyordu ve odaya getirdiği yemekleri zorlukla mideye indiriyordum.

Gavril günlerdir ortalıkta yoktu ve döndüğünü sadece arkamdaki yatağa girdiğini hissedebildiğim için biliyordum. O andan nefret ediyordum. Arkamdan oraya ait olduğunu bu kadar kolay düşünmesinden nefret ediyordum.

Ama her şeyden çok, gücümün yavaş yavaş bana geri gelmeye başlamasından nefret ediyordum.

Eletta elinde beyaz bir elbiseyle odaya girdiğinde banyodan yeni çıkmıştım. Gökyüzündeki binlerce yıldız gibi parılıyordu. Kumaşı şeffaftı ve sadece küçük kristalleri görünüyordu; elbiseyi dolabın kapağına asıp bana bakmak için geri döndüğünde uzun bir süre elbiseye baktım.

"Nedir o?" Sesim titredi ve bakışlarımla buluştuğunda gözlerindeki acıma duygusundan nefret ettim.

"Bu gelinlik taç giymiş prensle evlenmeniz için." Eletta'nın elleri iki yanında kenetlendi ve ayaklarına bakarak benden uzaklaştı. "Bütün şato hazırlanıyor."

"Bugün mü?" İçimde bir şeyler sertleşmişti. Buraya geldiğimden beri her geçen saniye tutunmaya çalıştığım bir şey. Olacaklara dair bir umuttu bu. Beni kimin kurtaracağına dair bir umut.

O an, parmaklarımın arasından kayıp gitti. Eğer kurtulacaksam, bunu kendim yapmak zorundaydım.

Gavril'in büyüünün savaşılamayacak kadar güçlü olmasından korkuyordum. Evren bana ulaşamazsa, kendi başıma nasıl dışarı çıkabilirdim ki?

Çünkü tüm umut kırıntıları avuçlarımdan kayıp gitse bile, Evren'in benim eşim olduğu ve onu sevdiğim gerçeğine sıkı sıkıya bağlıydım.

Korkum beni tüketirken kendimi bu gerçekleri hatırlamaya zorladım.

"Seni hazırlamam gerekiyor." Eletta yüzünü buruşturdu ve yüzünü hüznü kapladı. Gözlerimle karşılaşmadan önce arkamı döndüm.

Eletta'nın saçımı yapmasına ve yüzümü rujla kaplamasına izin verdim ama her geçen saniye içimdeki endişe ve öfke daha da derinleşiyordu.

Beni buraya getirdiği için Gavril'e kızgındım. Beni bu evliliğe zorlamaya çalıştığı için ona kızgındım. Kendime de kızgındım çünkü gelmeyi kabul eden bendim. Kabul etmişim çünkü Evren'i götürdüğü anda onu öldüreceklerini biliyordum.

Evren sadece ölü olarak işlerine yarıyordu ama beni kullanacaklardı. Gavril içimdeki yaşamın her zerresini kullanacaktı ve benim de oynayabileceğim tek kart buydu.

Evren'in ölümü üzerine hayatım.

İçimden babamla ilgili düşünceler geçti. Düşmanımızla birlikte gittiğimde ne düşünmüştü? Ona işkence etmekten sorumlu olan adama kendimi isteyerek teslim etmek zorunda kaldığımda? O da Evren gibi ihanete uğramış hissetmiş miydi?

Eletta yaranın üzerine daha fazla bilezik takarken bileğimdeki Gavril'in benden beslendiği yerde hâlâ taze olan ve zonklayan yara izine baktım. Çalışırken tek kelime etmedi ama normalde becerikli olan parmakları görevini yaparken beceriksizce hareket ediyordu.

Eletta elbiseyi giymeme yardım etti, kumaşın ağırlığı kalçalarımı sarıyor ve bir kumaş yığını halinde yere düşüyordu.

Minik kristaller ateşin ışığında parıldayan kumaşın uzunluğunu kaplıyordu ve muhtemelen tam olarak olmamı istedikleri Yıldız Kutsanmış'a benzediğimi biliyordum. Bu bana taktıkları maskeydi. Beni krallıklarını kurtaracak kız rolünü oynamaya zorlayan bir maske ama ben böyle bir şey yapmayacağım.

Eğer Gavril benimle evlenecek olsaydı, onunla savaşmaktan başka bir şey yapmazdım. Uğruna çalıştığı her şeyi yok etmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bunu yapmak için neleri feda etmem gerektiğini önemsiyorum.

"Görmek ister misiniz?" Eletta aynaya doğru işaret etti ve ben de önünde durup ilk kez kendimi seyrettim.

Bu krallıktakilere göre, vaat edilen Yıldız Kutsanmış gibi görünmeliydim ama daha derine baksalar, Eletta'nın kapatmaya çalıştığı gözlerimin altındaki derin halkaları göreceklerdi. Bu krallığa geldiğimden beri kilomun nasıl önemli ölçüde düştüğünü.

Bileğimdeki mücevherleri ve kalçalarımı örten kumaşı çıkarsalardı, benden bir şeyler alan ve itaat etmeye zorlayan hükümdarlarının yarı izlerini göreceklerdi. Daha da dikkatli baksalar, sadece hayatta kalmaya çalışan kalbi kırık bir kız göreceklerdi.

Bana bakarken görebildiğim tek şey buydu. Bu kızı artık tanıyamıyordum. Bana bakan kahverengi gözde annemi gördüm ama mavi olana bakmaya cesaret edemedim. O renk babama aitti. Ve o bu işkenceden yıllarca kurtulmuştu. Bana verdiği şeye bakıp neye dönüştüğümü görsem utanırdım.

Kapı hafifçe vuruldu ve Eletta'nın bakışları aynada benimkilerle buluşmak üzere havalandı. "Vakit geldi."

Kapıya doğru ilerledi ve çekerek açtı. Odaya bir anda serin bir hava girdi. Üşüme hissi tenimde gezinirken kollarımı aşağı yukarı ovuşturdum ama faydası yoktu. Bu krallığın getirdiği soğuktan beni hiçbir şey ısıtamazdı.

Evren'den başka bir şey yok.

Eletta'nın peşinden gittim ama adımlarımı takip ederek ve kapı aralıklarına bakarak yavaşça ilerledim.

Bana bir çıkış yolu sağlayabilecek hiçbir şey göremiyordum. Bu saraydan kaçış yoktu. İleri uzanıp Eletta'nın elini tuttum ve o da geriye dönüp gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Lütfen." Koridorda etrafıma bakındım ama önümüzde duran muhafız bize neredeyse hiç dikkat etmiyordu. "Lütfen, Eletta. Bunu yapamam."

Eletta'nın yüzünün rengi solmuştu ve gözlerinde bir tereddüt hayaleti vardı. Ona baktığımda sönmüş olan o umut kıvılcımı yeniden canlandı. Dudağımı ısırdım ve bana yardım etmesi için dua ettim.

Eletta yavaşça bana dönmeden önce omzunun üzerinden muhafıza doğru baktı. "Ben... Ben yapamam." Başını salladı ve eli benim elimde titredi.

Derin bir nefes almaya çalışırken kelimelerim boğazımda düğümlendi ama onun sadakatının nerede olduğunu biliyordum. Korkusunun nerede olduğunu biliyordum.

"Elbette." Omuzlarımı dikleştirdim ve başka bir şey söylemeden bekleyen kadının yanından geçip gittim. Yüzünün her yerinde acıma ifadesi vardı. Bunun bana bir faydası olmazdı.

Onun acıması benim için işe yaramazdı ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Taht odasına doğru yöneldim ama muhafız uzun koridordan aşağı inmemi işaret etti. Kalenin bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim ve olacıklara karşı hazırlıksız hissetmekten nefret ediyordum.

Ama beni gönderdiği yöne doğru ilerledim. Yavaş, hesaplı nefesler aldım ve önümde bir yerlerde bir kalabalığın konuşmalarını duyarken kendimi sakın tutmaya çalıştım.

En az yarım düzine kadar muhafızın toplandığı koridorun sonuna ulaştık ve her birinin etrafına bakıp bakışlarıyla karşılaştım.

Omurgamı çelikleştirdim ve Evren'in beni tanıdığı kızın sonunda ruhunu göstermesi için dua ettim.

"Hepiniz bir zamanlar kaptanınıza sadıktınız." Bazılarının yüzünün kızardığını, bazılarının ise öfkelenildiğini gördüm. "Evren'e olan sadakatınız tamamen bitti mi?"

İçlerinden biri nihayet konuşacak cesareti bulana kadar birkaç dakika sessizlik oldu.

"Kaptanımız bize ihanet etti. Piç prens için sadakat diye bir şey kalmadı."

Başımı salladım ve kendimi sakın tutmaya çalışırken parmaklarımı birbirine geçirdim.

"Krallığınızın gerçek varisi," diye düzelttim ve bu öfkenin hiddete dönüşmesini izledim. Bana bakarken dişlerini gösterdi ama ben devam ettim: "Hiçbiriniz onu hak etmediniz. Sizin deyiminizle piç prens, bu krallığa ihanet ederken bile hepinize sadıktı. Onun savaşı Gavril'le ve eğer kaybederse, siz erkekler hayatınızın geri kalanında hizmet ettiğiniz kişinin ihanetinden başka bir şey bilmeyeceksiniz."

Bu adamların Evren'e olan bağlılıklarını yitirmiş olduklarını biliyordum ama en azından bakışlarında bir tereddüt görmeyi beklerdim. Hiç tereddüt yoktu.

Bana bakan tek şey eski kaptanlarına duydukları saf nefretti. "O çoktan kaybetti." Cesur muhafız bir adım daha yaklaştı ve aşağı baktı. alaycı bir tavırla bana baktı. "Duydum ki taç giymiş prensin taşıdığı askerler

Hain onları durduramadan önce Kan Krallığı'nda bir katliam yarattı."

Damarlarımdaki kan dondu. Bu adamlar Evren'in krallığına, bizim krallığımıza girmişler ve halkımızı katletmişler miydi?

"Az önce bana ne dedin sen?" Hırladım ve ellerim iki yanımda yumruk oldu.

Gardiyan bir adım geri çekildi ve yüzünün rengi soldu. Gözleri benden diğer muhafızlara kaydı.

İçimde kana susamışlığın yükseldiğini hissedebiliyordum. Bu aptalın, Kan krallığına, benim krallığıma el kaldırmaya ve oradaki masum insanlara zarar vermeye cüret eden herkesin kanını tatmak istiyordum.

Aklıma The Olde Vine'da benimle dans eden adam geldi. Ve Mina. Tanrılar, lütfen bana bu olay olduğunda onun sarayda güvende olduğunu söyleyin.

Muhafızın eli, deri bir kın içinde duran ve siyah deri bir kayışla kemerine bağlı olan kılıcının kabzasında duruyordu. Parmakları pürüzlüydü, muhtemelen yıllarca masum canları almak için kılıcı kınından çıkarmak üzere yıpranmış kabzayı kavradığı için.

Ama bana bakarken elleri kararsızlıktan titriyordu.

Sesi sert ama sessizdi. "Piç prens çoktan kaybetti ve hepimize hükmedecek olan kişi Citlali prensi Gavril."

Midemdeki güç kıvılcımı alev aldı ve içimde yandığını hissedebiliyordum.

İçime çarptı, nefesimi çaldı ve midemin çukurunda büyüümün ait olduğu o delik dolana kadar durmadı. Büyüm içimde hızla ilerlerken gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Karnımdaki sıcaklık uzuvlarıma doğru yükseldi ve derimin altında yandığını hissettim, topraktan fişkırان bir petrol sızıntısı, alevleri yoluna çıkan her şeyi siyah ve dumanlı hale getirdi.

O ateş, büyüüm, önümdeki muhafızların her birini yok etmem için bana yalvardı ve önümde açılan süslü çift kapılar olmasaydı bunu yapacaktım.

Elbisemin ısıltısı bahçeye yayılırken kalabalıktan bir nefes sesi yükseldi ve Eletta aceleyle yanıma gelerek ellerime kocaman bir buket çiçek sıkıştırdı.

Siyah duman narin beyaz çiçeklerin etrafını sararak onları gücümle yuttu ve tam da müzik küçük salondan akmaya başladığında

Bahçede güneşin ışığına çıktım.

Herkes bana bakarken konukların sevinçli solukları yerini korkuya bıraktı ama ben sadece ona baktım.

Taç giymiş prens, beyaz çiçeklerle kaplı uzun koridorun sonunda duruyordu. Altın kuşaklı en iyi kırmızı ceket giymişti ve göğsünde krallığının büyük altın arması vardı. Ama içimden akan büyüü kontrol edilemez hale getiren, başının üzerindeki büyük taçtı.

Bunu hissettiğimde nefesim kesildi ve anlamadım. Sahip olduğum tüm sihri Evren'e aktarmıştım ama bu sihir benimdi. Bunun ne anlama geldiğini düşünürken kalbim hızla çarpıyordu. Evren yakındı.

Gavril'in beni gördüğü anda gözleri büyüdü, ağzı hafifçe açık kaldı. Derimin altındaki büyüü hissedip hissetmediğini merak ettim.

Birden gücümü prensin üzerine salma, bana yaptığı her şeyi ona ödetme dürtüsü hissettim.

Krallığıma yaptıkları her şey için.

Onun önünde dururken, karanlık gücüm ona yaklaştığında rahibin tısladığını duydum. Ama onun korkusu umurumda değildi.

"Adara," dedi Gavril adımı söyleyerek ama sesi gergin ve panik doluydu.

"Krallığımı katletmeleri için adam mı gönderdin?" Soru dilimden yuvarlandı ve kül tadı verdi.

İçten içe yanıyordum ve eğer bu büyüünün bir kısmını yakında serbest bırakmazsam, beni tüketeceğinden endişeleniyordum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve alnımda ince bir ter tabakası hissettim. Sihrim büyüyor, derimin altında sürünüyordu. Bir gelgitin ayaklarımı çekmesi gibi beni çektiğini hissedebiliyordum.

"Görüyorum ki sihrini bulmuşsun." Gavril'in gözlerinin etrafındaki kırmızı halka daha önce hiç görmediğim kadar parlaktı ama bundan korkmak için kendimde bir neden bulamadım.

"Ve görüyorum ki sen de kendininkini çalmışsın." Onu izlerken başımı yana eğdim. "Söylesene prens, bu gücü elde etmek için eşini öldürdüğünde hiç pişmanlık duydun mu?"

Etrafındaki büyü titreyişken prensin yüzü öfkeli bir alaycı ifadeye büründü. Hafif bir esinti yanımdan geçti ve koku değişti, sanki Gavril'in büyüü onun hayatını yiyip bitirmiş gibi hafif bir ölüm ve çürüme kokusu yayıldı.

"Eşim sizi ilgilendirmmez." Bana bir adım daha yaklaştı ve herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunun farkındaydım. "O da tıpkı senin gibi benim."

O benim. Şaşkınlıkla ona baktım. Eşi hâlâ hayatta mıydı?

Gavril'in büyüü bir veba gibi tenimde geziniyor, benimkini tüketmeye çalışıyordu. Bana fısıldadığını duyabiliyordum, sahip olduğum hiçbir büyüünün onunla boy ölçüşemeyeceğini söylüyordu.

Ama yanıltı.

Kabarcıklı ısı ve ateş parmaklarımı yaktı ve yanımdaki çiçek buketini düşürdüm. "Benden bir daha asla alamayacaksın."

"Bu kadar yeter." Kraliçe Kaida evleneceğimiz yeri mükemmel bir şekilde gören kürsüsünden indi ve sert yüzü öfkeyle doldu. "Oğlumla evleneceksin." Rahibe dikkatle baktı. "Lütfen devam edin."

"Buna gerek yok." Sesim sert bir emir gibiydi ve bedenimde titreşen büyü, serbest bırakılmak için yalvaran büyük bir canavar gibiydi. "Beni onunla evlendirebilecek hiçbir büyü yok." Prense doğru bir adım attım, o da aynısını yaptı. "Hiçbir büyü beni sana bağlayamaz."

İleriye doğru bir adım daha attım ve elbisemin kristalleri beni ağırlaştırdı. Gavril'in büyüü bana yaklaştı ve midemdeki yanma dayanılmaz hale geldi. Kükreyen bir alevdi, damarlarıma dolan ateş kulaklarımın çınlamasına neden oldu.

"Sen bana aitsin." Sesi sert ve sıcaktı. "Her zaman bana ait olacaksın."

Sihrim kontrolüm dışında ellerimden fırladı ve Gavril'in içine girdi. İçimden akıp tüm sarayı kara büyüümle kaplayana kadar durmadım. Gavril'in büyüünün benimkine karşı çekiştiğini hissettim ama irademin altında kırıldı. Taç giymiş prensin önümde kış üstü yere düşüşünü izledim ve düşünümüze davet ettiği yabancılar çılgık atmaya başlayınca gülümsememeye çalıştım.

Burnundan kan damlıyordu ama ayağa kalkarken hızla sildi. Bana doğru hışımla yürüdü ve prensin eli kolumu bir mengene gibi kavradı ve parmaklarındaki büyü yüzünden tenim yandı. Prens gözleri kırmızı bir girdap gibiydi ve büyü o kadar yoğun ki boğucu bir hal almıştı.

Konuklar telaş içinde bağırdı ve müzik durdu. Kapılardan muhafızlar döküldü ve herkesin yoldan çekilmek için çabaladığını duyabiliyordum.

"Çek ellerini dostumun üzerinden." Evren'in sesi bahçede gümbürdüyordu, elinde kana bulanmış bir kılıçla çift kapıdan içeri dalarken yanlış anlaşılmasa gereken bir talepti bu. Sorin ve Thalia, gözlerinde aynı hain bakış ve giysilerinde kan lekeleriyle onun yanında duruyordu.

Dizlerim bükülme tehlikesi geçirdi ve gözlerim yaşardı. Evren buradaydı. Benim için gelmişti.

O ölüm, kan ve güçtü. Hepsi güzel, karanlık bir pakete sarılmıştı. Bana baktı ve yüzünün yumuşamasını izledim.

"Prenses." Adım dudaklarından döküldü ve göğsüm ona duyduğum özlemle sızladı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Kraliçe Kaida yanıma geldi ve Evren'in yüzündeki yumuşaklık, hepsinin korkması gereken bir şeye dönüştü.

"Davetliydim, hatırladın mı?" Evren, krallığına gönderdikleri davetiyeyi parmaklarının arasında tutarken boğazımdan küçük bir kahkaha yükseldi.

Gavril'in tutuşu beni daha da sıkılaştırdı ve teninin benimkini yakması karşısında haykırdım. Sonunda konuşmadan önce bedenim kendi bedenine kalkan olana kadar beni kendine çekti. "Kardeşim, sanırım en son konuştuğumuzda bir anlaşma yapmıştık."

"Biz öyle bir şey yapmadık." Evren koridora adımını attı ve Gavril'in büyüü ondan aktı.

Evren gözleri benimkilerle buluşmadan önce kırmızı dumanı dikkatle izledi. O karanlık, güzel gözleri, onları ne kadar çok özlediğim için kemiklerimde derin bir sızıya neden oldu.

"Sen ve Adara onun sizinle birlikte krallığınıza dönmesi konusunda anlaşmıştınız. Borcu ödendi."

"O benim kardeşim." Gavril'in sesi sakın başlamıştı ama giderek yükseldi ve Evren'in yüzü karardı.

Gavril'in büyüü güçlüydü ama vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyordum.

"Sana sadece bir kez daha ellerini eşimin üzerinden çekmeni söyleyeceğim." Evren'in sesi, gelecek olan fırtınanın uyarısı gibi alçak bir gümbürtüydü.

"Oğlum." Kralın sesini arkamdan duydum ve onun hâlâ orada olduğunu ilk kez o zaman fark ettim.

Başımı çevirip kendi oğluna bu kadar kolay sırt çeviren adama baktım. "Sakin onunla konuşayım deme," diye dişlerimin arasından tısladım ve sanki sözlerim onu şok etmiş gibi geri sıçradı.

"Görüyorum ki diğer küçük Kan fahişesini de yanında getirmişsin."

Sözleri yerini bulduğunda kraliçeyle yüzleşmek için geri döndüm ve bakışlarını Thalia'nın üzerinde gezdirmesini izledim.

Büyüm içimde kabardı, ihtiyacı vahşiceydi ve kendimi Gavril'in elinden kurtardım. Hava az önce dokunduğu noktaya çarptı ve acı neredeyse dayanılmazdı. Gavril'in yanındaki hançerine uzandım ve büyüsü beni sisine hapsetmek istercesine bana doğru fırladı. Ama ölümcül pençelerini bana saplayamadan hızla uzaklaştım.

Kraliçe Kaida'ya uzandım ve elim hançerin etrafında titrese de aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

"Gavril!" diye bağırdı oğlu için, ama artık çok geçti. Elim ve hançerin kabzası çenesine çarptı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Büyüm, öfkemden oluşan bir fırtınayla etrafımızda dönüyordu ve kimse bize dokunamıyordu. Ne annesine ulaşmaya çalışan Gavril ne de bana ulaşmaya çalışan Evren.

Hayatımın neredeyse her karanlık anında böylesine karmaşık bir rol oynamış olan bu kadın ve bendim.

"Arkadaşımla bir daha asla böyle konuşma." Elimle çenesini kavradım ve bana bakması için onu zorladım. O kraliçeydi ama benden saygı görmeyi hak etmiyordu.

"Kanlı fahişe mi?" Kraliçenin sesi soğuktu ama ben kendi gücümünden başka bir şey hissetmiyordum. "İkiniz de aynı olduğunuza göre arkadaş olmanız uygun olur sanırım. O da hiçbir zaman oğluma layık olmadı."

Damarlarımda dolaşan büyüü, içimde yanan alevleri hissedebiliyordum. "O, krallığınızın ona verebileceğinden çok daha fazlasına layık."

Kraliçe Kaida güldü, sesi midemi bulandırdı. "Krallığım ona hak ettiğinden fazlasını verdi. Babana da öyle. Senin o piçin oyuncağı olman için yıllarca çektiği işkencelerden pişman olup olmadığını merak ediyorum."

Gavril'in hançeri annesinin göğsüne saplanmadan önce bir sonraki hamlemi düşünecek zamanım olmadı. Koyu kırmızı kanı parmaklarımın etrafından aktı ve bana giydirdiği mükemmel elbiseyi mahvetti.

"Eminim o da senin kadar pişman olmayacaktır." Elleri benimkileri tutmak için çabalarırken hançeri göğsüne daha sert sapladım. Gözleri panikle irileşmişti ve nefesi kesilirken ağzından kan damlıyordu.

Onu tutmayı bıraktım ve bana bu kadar acı çektiren kadının önümde parçalanmasını izledim. Gözlerindeki hayat, göğsündeki kanla birlikte sızıp gitmişti.

Büyüm etrafımızda dönerken bir elin, Evren'in elinin ensemini kavradığını hissettim. Öfkem sonunda serbest kalıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana dönmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Büyüm, çağılayan bir dalganın son çarpması gibi etrafıma düştü ve hançeri yere bırakırken ellerim titredi. Beni bombardımana tutan her duyguyla görüşüm bulanıklaştı ve ellerimi kaplayan kana rağmen Evren'e uzandım.

"Evren." Adı dudaklarımda bir yalvarış gibiydi. "Özür dilerim."

"Yapma." Elinin yüzümün yan tarafını kavradığını hissettim ve uzanıp gömleğini avucumun içine aldım. İçimde bir elektrik çarpması oldu ve kalbim göğsüme çarpana kadar parmaklarımı kumaşa gömdüm.

Derin bir nefes aldım. Onsuz boğuluyordum ve adrenalinim ve büyüüm hala içimde öfkelenirken bile, onun yakınımda olmasıyla sakinleştiğimi hissettim.

"Prenses," diye fısıldadı adım ve eli saçlarımda sıkılaştı.

Onun sesiyle ürperdim, içimde büyüyen çaresizlik sonunda su yüzüne çıktı. Ona olan ihtiyacım beni eziyor, onu bir daha asla göremeyecek olmanın işkence dolu düşüncesiyle bedenim uğulduyordu.

Ben Evren'in eşiydim ve onun bana olan güçlü tutumu bana olduğum ve olmam gereken her şeyi hatırlatıyordu. Ben onun eşiydim, Kan krallığının gelecekteki kraliçesiydim ve bu dünyanın kaderini belirleyecek olan Yıldız Kutsanmış'tım.

"Hem Gavril hem de kral gitti." Sorin konuşurken sesi düzgün ve emrediciydi, arkadaşımı görece kadar Evren'den uzaklaştım.

"Gittiler mi?" Evren'den geri çekildim, beni kendisine çekmeye çalışırken elleri içime giriyordu. "Nereye gitmiş olabilirler ki?"

"Bilmiyorum ama kız da gitti. Hücrelerde kimse kalmadı. Hemen gitmemiz gerekiyor. Gardiyanlar çoktan hücrelerimi kırmaya başladılar.

bariyer." Thalia'nın sesi nefesimi keserken bakışlarım onunkilerle, en iyi arkadaşım ile buluştu ve dudaklarımdan küçük bir rahatlama hıçkırığı döküldü.

Yüzünü bir duygu dalgası kapladı. Her zaman çok canlı olan gözleri yumuşayarak cam gibi bir renk almıştı ama etrafına bakarken gözleri kısıldı. Buraya geri dönmüş olmaktan duyduğu acıyı hayal bile edemiyordum ama yine de benim için gelmişti.

Elleri beni bırakmamaya çalışan Evren'den uzaklaştım ve Thalia'nın bedenini kendime doğru çekip kollarımı ona sarana kadar ilerledim.

Kucaklaşmanın şaşkınlığı ciğerlerindeki havayı çaldı ve birbirimize sarılırken parmaklarını sırtıma geçirdi. O andaki tek ses, kalbinin benimkine bastırarak attığı sabit gümbürtülerdi.

"İyi misin?" Sesim omzunda boğuklaştı ve başını bana doğru salladı.

"Artık öyleyim. Öyle misin?"

Thalia'yı daha sıkı sıktım, canını yakmışım gibi yüzünü buruşturdu ama gözlerimin içine bakışı bunun ikimizin de iyi olduğundan emin olmak için çaresizce yaptığımız bir girişimden başka bir şey olmadığına beni ikna etti. Sarılmamızın verdiği acı bize sadece hâlâ birbirimize sahip olduğumuzu hatırlattı.

Sorin boğazını temizledi ama ben onun gitmesine izin vermedim. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen.

Kraliçelerini bulmadan önce."

Muhafızların yumruk ve kılıç seslerini duydum ve Thalia'nın mavi büyüünün etrafımızda bir kalkan oluşturduğunu görmek için çift kapıdan dışarı baktım.

Thalia'dan uzaklaştım ve suçluluk duygusu göğsüme çöktü. O an Evren'in elini koluma atmasıyla bozuldu, ısrarcıydı ve beni tekrar yanına çekti. Bakışlarımı ona doğru kaldırdım ve gözlerindeki sıcaklığı gördüm.

Kraliçe Kaida'nın ayaklarımızın dibindeki cansız bedenine baktım. Yarasından hâlâ kan sızıyordu.

"Prenses." Evren'in sesi beni kendime getiren tek şey oldu ve kraliçeden uzaklaşıp ona baktım. "Gitmeliyiz."

Başımı salladım ve Evren'e sarılırken elbisemin uzun eteklerini elime aldım ve beni artık boş olan bahçelerden sarayın arka tarafına doğru götürürken onu takip ettim.

"Benim için geldiğiniz, beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Evren beni öne doğru çekerken başını salladı. "Kendini kurtardın prenses. Tek yaptığım sana sihrini geri vermektir. Sen Gavril'in sarayının etrafındaki bariyerini gücünün bir patlamasıyla yok edene kadar çaresizdik." Eli benimkinde sıkılaştı. "Şimdi gel."

Onun her adımını takip ederken elini bırakmadım ve Thalia sarayının geçitlerinden geçene kadar kalkanını sıkıca yerinde tuttu, Sorin yolumuzu kesmeye çalışan iki muhafızı öldürdü. Kaos Fae krallığını tüketiyordu, muhafızlar kendilerini terk eden krallarını ve prenslerini korumak için koşuşturuyordu.

Evren elini elimden bırakmadı ve muhafızları elimizden geldiğince atlatıp krallıktan kaçarken yolun her adımında beni korudu.

BÖLÜM 12

ADARA

E vren atına ulaşana kadar durmadı. O, Sorin ve Thalia hızla atlarına tırmandılar ve Evren uzanıp

Ben eyerde onun önüne yerleşene kadar beni kaldırdı.

Topuklarını kısırağa vurdu ve yola koyulduk, ata binmek elbisemin altındaki çıplak kalçalarımın çok sert geliyordu. Ama şikayet etmeye cesaret edemedim.

Onunlaydım ve krallığımıza geri dönmek için gereken her türlü acıyla başa çıkabilirdim.

Yolculuk yorucuydu; biz at sürerken zaman yavaşlıyor gibiydi, Evren'in güçlü kolları beni dört nala giden atımızın sarsıntılarından koruyordu. Yorgunluk içime işlemişti ama pes etmeyi reddettim. Evren bizi eve geri götürmeye kararlıydı, gittikçe kararan gökyüzüne karşı yarışırken tutuşu sıklaşıyordu.

Ellerim önümde titreyerek eyere yapıştı, kolum hâlâ Gavril'in dokunuşundan yanıyordu. Evren'in bana olan tutumu hiç sarsılmadı ve onun kollarında hissettiğim güven duygusu karşı konulmazdı.

Nefesi ağırdı, sıcaklığı tenimi itiyor ve çekiyordu, göğsünün her kabarışında yükselip alçaldığını hissediyordum. Kalbi sırtımda benimkiyle aynı ritimde atıyordu. Rüzgâr yanımdan hızla geçerek Oniks Ormanı'nın karanlık yapraklarını hışırdattı ve ben gözlerimi kapatıp onun kollarında olmak dışında her şeyi bıraktım.

"Durmamız gerek," diye seslendi Sorin yanımdan, kendi sesi yolculuğumuzun verdiği eforla dışarı fırlamıştı. "Atlar bu hızla dayanamaz."

"Hayır," diye gürledi Evren'in sesi arkamda. "Krallığımızın güvenliğine ulaşana kadar durmayacağım."

Ağırlaşan göz kapaklarımı zorla açtım ve Sorin'e baktım. Kaşları çatılmıştı ve dudakları endişeyle birbirine yapışmıştı.

Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde Evren'in elinin sıcaklığını kendi elimde hissettim. Bakışları gergindi, kaşlarından ağzına kadar derin kırışıklıklar vardı. Yorgun bir nefes aldım ve "Bir molaya ihtiyacım var. Vücudumun daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değilim." Bu doğrudu ama Sorin'in yüz ifadesindeki endişe olmasaydı devam edebilirdim.

Evren'in yüzü bana bakarken yumuşadı ve at neredeyse anında yavaşladı. Harekete karşı bacaklarım ağrıyordu ama gözümü ondan ayırmadım.

"Daha önce bir şeyler söylemeliydin." Bakışları karardı ama başımı salladım ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için öne doğru eğildim.

Öpücük kısa ama yakıcıydı ve sonunda benden ayrılıp atı durdurduğunda ondan uzaklaşmak istemedim.

Thalia bize "Bu tarafa," diye seslendi ve Evren atı onun gittiği yöne, ormanın derinliklerine doğru götürdü.

Durduğumuzda Evren'in vücudundaki yorgunluğu hissedebiliyordum ama beni kollarına almadan önce attan inmeme yardım etti.

Ayrıldığımızdan beri üzerimdeki baskısını azaltmamıştı ve ben de karşı çıkmadım çünkü onu bırakmak gibi bir niyetim yoktu.

Evren atın dizginlerini Sorin'e verdi ve o da Evren heybesinden eşyalarını çıkardıktan sonra atları hızla küçük su kaynağına götürdü.

Yere küçük bir battaniye serip beni üzerine oturttu ve küçük bir matara su açıp bana doğru tuttu. Ona geri vermeden önce küçük bir yudum aldım.

Gece havası ağır ve bunaltıcıydı ve nefesimi tutmaya çalışırken ciğerlerim yandı. Giymek zorunda bırakıldığım gelinliğin mücevherli korsajı tenime sürtünüyor ve ay ışığı karmaşık boncuklardan parlıyordu. Ağır kumaş kraliyet ailesi için tasarlanmıştı ama karanlık ormanın ortasında kendimi gülünç hissediyordum.

Yine de Evren umursamıyor gibiydi. Beni tekrar kollarına çekmeden önce mataradan uzun bir yudum aldı. Sırtımı göğsüne dayadı ve burnunu omzumda gezdirdi. Tüylerim diken diken oldu ve ona bakmak için döndüm.

Çok kızgın, çok çelişkili görünüyordu ve kaşlarının arasındaki derin kırışıklığı düzeltmek için elimi kaldırdım.

"Birlikteyiz," diye fısıldadım sadece benim ve onun için olan kelimeleri ve o da bir kez başını salladı.

Birlikteydik ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ay ışığı yüzüne tam olarak vurdu ve yüzünü ellerimin arasına almak için uzandım, dudaklarını kendime doğru çektim. Öpücük tatlıydı, yeterince uzun sürmeyen yumuşak bir okşayıştı.

Ellerim hâlâ kraliçenin kanyla kaplıydı ve elbisem kirlenmişti ama Evren ikisini de fark etmemiş gibiydi.

Evren'in elleri kollarımda ve omuzlarımda gezinirken içimi bir ürperti kapladı. Acıyan kolumu sıktı ve ben irkildim. Evren bir nefes çekti ve kolumu bıraktı, beni dirseğimden kavradı ve daha iyi görebilmek için kolumu çevirdi.

Kolum Gavril'in dokunduğu yerden yanmış görünüyordu, büyüsu beni dağlıyordu.

Evren'in yumrukları o kadar sıkıydı ki eklemleri beyazlaştı ve dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. Parmakları yanığın etrafındaki deride hafifçe gezindi. Vücudundaki her kas gerildi. "Onu öldüreceğim."

Öfkesi duman gibi etrafımı sardı ve ben de onu bastırdım.

"Ben iyiyim Evren." Ellerimi saçlarının arasından geçirdim ve bana bakmaya zorlanana kadar saç tellerini çekiştirdim. "Ben iyiyim," diye tekrarlardım çünkü ikna olmuş görünmüyordu.

Bu sözler vücudundaki gerginliği azaltmadı. Bunun yerine, kucağına oturana kadar beni kendine doğru çekti ve bacaklarım onun etrafına dolandı. Elleri sırtımda geziniyor, ben onun karanlık gözlerine bakarken beni hiç bırakmıyordu. Elleri sert ve nasırlıydı ama dokunuşu tenimde tüy kadar hafifti.

Büyüsü parmaklarından döküldü ve yaramın üzerinde kayarak ilerledi. Bedenim onun büyüsunü tanıyıp sakinleşmeden önce bir an acı çektim. Yanan derim yatıştı ve koluma baktığımda büyüsunün küçük bir yara izi oluştu.

Kalbimin ağır atışı yavaşladı ve ona doğru eğildim.

"Biraz uyumalısın." Elini kolumdan çekti ve saçlarımdan bir kısmını yüzümden uzaklaştırdı. "Yola çıkmadan önce en fazla birkaç saat duracağız."

"Ya sen?" Ellerim omuzlarına bastırdı ve kumaşın altındaki gergin kaslarını hissedebildim.

"Sana göz kulak olacağım."

"Senin de dinlenmen gerek."

Ama sözlerimden etkilenmiş gibi hızla başını salladı. "Bu gece olmaz." Eli yanağımı hafifçe okşadı ve orada kaldı. "Sana göz kulak olacağım."

Onunla tartışamayacağımı biliyordum. Bakışlarındaki yoğunluğu inkar edemezdim.

Evren'in suçluluk duygusu içinden taşıyordu -beni durdurmadığı için duyduğu suçluluk- babam yüzünden duyduğu suçluluk ve bu gece yapabileceğim hiçbir şey onun farklı düşünmesini sağlayamazdı.

Başımı göğsüne yaslamak zorunda kalana kadar sırtıma daha sıkı bastırdı. Kulağımın dibinde kalbinin derin ve sabit atışını duyabiliyordum ve karşı koymaya çalışsam da bu ağır ses beni uyutuyordu.

"Evren?" Sesim uykuyla karıştı ve zar zor anlaşılıyordu.

"Evet prenses?" Evren'in eli hâlâ sırtımı nazik darbelerle aşağı yukarı okşuyordu.

"Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok ama yine de seni affettiğimi bilmeni istiyorum."

Vücudu altımda sertleşti ve kalbinin o yumuşak atışı hızlandı. "Babam için. Her şey için."

Sıcak eli hafifçe sırtımın alt kısmına yaslandı. Bekledim ama cevap olarak sadece sessizlik duydum. Varlığı beni yatıştırdı, sağladığı rahatlık koşuşturan düşüncelerimi sakinleştirdi ve sonunda onun kollarında uykuya daldım.

BÖLÜM 13

EVREN

A dara hâlâ bitkin durumdaydı. Gece boyunca saatlerce at sürdükten sonra krallığımıza doğru ilerlerken vücudu bana yaslanmıştı.

Sorin, Gavril ya da adamlarının bizi takip ettiğine dair hiçbir işaret görmemişti ama şu anda sahip olduğu ölüm büyüyle onu takip edecek gücümüz yoktu.

Adara'yı tutarken parmaklarından düşen kırmızı dumanlı büyüü gördüğümde, korku damarlarımda zehir gibi dolaşmıştı. Neler yapabileceğini bilmiyordum ama ona güvenmediğimi biliyordum.

Ne o, ne babam, ne de kraliçe. Adara tarafından canı alınan kraliçe.

Adara'nın hançerini annesinin göğsüne saplamasını izlerken Gavril'in gözleri kaynayan bir öfkeyle parlamıştı. Yumrukları dizginlenemez bir öfkeyle sıkılmış ve yüzü ölümcül bir şiddetle buruşmuştu.

Ve bu savaşın onun ya da benim ölümüm olmadan bitmeyeceğini biliyordum.

"Buradayız," diye fısıldadım Adara'nın kulağına ve umutsuzca açık tutmaya çalıştığı gözlerini kırıştırtarak açtı.

Önündeki saraya, evimize bakarken vücudu benimkine karşı daha da gevşedi.

Ellerimi beline dolamadan önce attan indim. Onu attan aşağı çektim ve ellerimde ne kadar hafif hissettiğini görünce dişlerimin birbirine çarpmasına engel olamadım.

Kardeşim ona her ne yaptıysa, bunun bedelini ödemişti. Gözlerinin altında derin, koyu halkalar oluşmuş ve yanakları çökmüştü.

Suçluluk duygusunun beni daha çok kemirmesinden başka bir işe yaramadı.

Ben onun gücünü içimde tutarken o orada acı çekiyordu.

Sarayın girişine doğru ilerlerken onu kollarımda tuttum.

"Yürüeyebilirim." Yorgun gözlerle bana gülümsedi.

Elbette yapabilirdi ama ben ellerimi ondan çekemiyordum. Burada olduğunu, benim olduğunu bilmek için ona dokunmam gerekiyordu.

Onu bir an bile bırakırsam, yok olacağından endişeleniyordum. "Bırak beni." Saraya girerken ona baktım.

Biz yaklaşırken annem ana odada duruyordu ama ben odama doğru ilerlerken ondan tamamen kaçtım. Yüzündeki rahatlamayı görebiliyordum, evde olduğum için rahatlamıştı, Adara'yı yanımda taşıdığım için rahatlamıştı.

Ama Adara onun için hâlâ Yıldız Kutsanmış'tı. Hâlâ kehanetimizi gerçekleştirecek olan kız oydu ve bu düşünce beni öfkeyle doldurdu.

Ama yolumu kesen ve kısık gözlerle Adara'nın bedenini inceleyen Mina oldu. "Oh, Tanrım. O iyi mi?"

"Ben iyiyim, Mina." Adara elini Mina'nın yanağına koymadan önce ona yumuşak bir gülümseme verdi. Mina kendi elini kaldırarak Adara'nın arkasına bastırdı ve onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Evde olduğun için mutluyum."

Adara ona cevap vermeden önce sertçe yutkundu. "Ben de."

"Biraz dinlenmeye ihtiyacı var," dedim Adara'ya sarılışımı düzeltirken. "Uzun bir gece oldu."

"Elbette." Mina yanaklarını silmeden önce Adara'nın elini bıraktı. "İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin."

Yolumdan çekildi ve ben de koridordan odamıza doğru ilerlemeye devam ettim.

İçeri adım atmadan önce kapımı iterek açtım ve tuvalete varana kadar durmadım. Adara'yı dikkatlice ayağa kaldırmadan önce sihrimi kullanarak küveti hızla buharlı suyla doldurmaya başladım ve o da sanki başından beri burayı özlüyormuş gibi etrafına bakındı.

Göğsümün ağrımına ve yumruğumun yanımda sıkılmasına neden olan bir bakıştı. Fae krallığına dönmek ve onu yerle bir etmek için çaresiz hissediyordum. Kimin masum olduğu umurumda değildi, o krallık onu benden almıştı ve her parçasını mahvetmek istiyordum.

Titreyen ellerimle arkasına uzandım ve korsajının bağcıklarını hızla çözdüm. Elbisenin ağırlığı neredeyse anında üzerinden düşmesine neden oldu ve kumaştan çıkmadan önce elime uzandı.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, iç çamaşırlarını yavaşça bacaklarından aşağı indirdim ve kalçasındaki iyileşmemiş uzun yara izini fark edince durakladım.

Adara sanki benden saklayabilecekmiş gibi elini hızla yaraya götürdü ama ben onu ittim. Bunu ona kardeşim yapmıştı. Ona bu zararı veren kendi kanımdan biriydi ve bunun için onu öldürecektim.

Öne eğilip dudaklarımı kızgın kırmızı çizgiye bastırmadan önce onu incitmemeye dikkat ederek iç çamaşırını yara izinin üzerinde sürükledim.

"Ben iyiyim." Bana daha önce söylediği sözleri tekrarlardı ama iyi değildi. Zarar görmüştü.

Ve bunun olmasına izin verdiğim için hayatımın geri kalanında kendimden nefret ederdim.

"İyi değilsin." İç çamaşırını ayağına kadar çekip dışarı çıkmasına yardım ederken yara izini tekrar öptüm. "Çok üzgünüm prenses."

Yarayı tekrar öptüm ve dudaklarımın altında gerildiğini hissettim. Bileğindeki mücevherlerden başka bir şey takmadan karşımda duruyordu ve ben de onları çıkarmak için uzandım.

Adara bileğini dokunuşumdan çekti ve başını hafifçe sallarken bakışları ürperdi.

Çenem sıkıca kenetlendi, dişlerim kırılacakmış gibi oldu ve tekrar bileğine uzanıp kendime doğru çektim. Bu sefer bana izin verdi ama bileği elimde titredi.

İçinde çok fazla korku vardı, daha önce olmayan bir korku ve bu korkuya neden olmak için ne yaptıklarını hayal ederken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Büyüm, onu yaratan herkesi yok etme arzusuyla içimde zonkluyordu.

Üç bileziği teker teker çözdüm ve bileğindeki hala kanlı kesik ortaya çıktıkça öfkem daha da arttı. Yaraya baktı ve bunun onu ne kadar kötü etkilediğini görebiliyordum.

Parmaklarımı kesiğin üzerinde gezdirdim, onu incitmemeye dikkat ettim ve büyümün içimden ona doğru akmasına izin verdim. Büyümün tenine değdiğini hisseder hissetmez omurgası dikleşti, ama gücümün siyahı tenine akarken rahatlayarak sarktı.

Vücudundaki her iki yara da iyileşene ve her iki yara izi de kendi izimle yer değiştirene kadar onu itmeyi bırakmadım. Dün gece orada olduklarını bilseydim, onları o zaman iyileştirirdim. Bu onun yaptıklarını ortadan kaldırmazdı ama onun vücuduna bakıp gördüklerinden nefret etmesini asla istemedim.

Bu yaralara baktığında onu düşünmesini istemedim. Beni ve ona olan aşkımın bir ömür boyu beklediğim bir şey olduğunu düşünmesini istedim.

Ona ulaşmak için yüz ömür bekleyebilirdim.

Ellerimi kalçalarına bastırdım, parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdirdim ve o hala titreyen elleriyle omuzlarımı kavradı.

"Çok güzelsin." Başımı kaldırıp ona baktım ve bana bakarken yanakları kızardı. "Her parçan mükemmel."

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı çıplak karnına bastırdım. Vücudum alev alev yanıyordu ve onu küvetin üzerine yatırıp içime gömülmekten başka bir şey istemiyordum. Ama şu anda benden istediği bu değildi.

Ve ona ihtiyacı olan her şeyi verirdim.

Her parçam ona aitti, istediği gibi kullanacaktım.

"Hadi seni banyoya sokalım." Dizlerimden kalktım ve onu kollarıma almak için eğildim. Ellerimi dizlerinin altından geçirip onu göğsüme yasladığımda kollarını omuzlarıma doladı.

Onu yavaşça suyun içine soktum ve sıcak su etrafını sararken inledi. Bir havlu almak için ayağa kalkmadan önce başını küvetin arkasına yasladım.

Ama ben tek bir adım bile atamadan eliyle beni durdurdu.

"Benimle gel. Lütfen."

Onu inkar etmek mümkün değildi. Hiç inkar edememiştim.

Kıyafetlerimi çabucak çıkardım ve küvette öne doğru eğilerek arkasında bana yer açtı. İçine girdim ve arkasına yaslanıp sırtını göğsüme yasladığı anda inledim.

Vücudunun benimkine karşı hissi çok güçlüydü. Parmaklarımı kollarında aşağı yukarı gezdirdim çünkü onu hissetmekten kendimi alamıyordum. O buradaydı. O benimdi ve buradaydı ve onu ne kadar çok özlediğimi görünce nefesim boğazımda düğümlendi.

Beni boğuyor, hayata küstürüyordu ve o yanımdayken nihayet nefes alabiliyordum.

Burnumu saçlarına bastırdım ve uzun, derin bir nefes aldım.

İkimiz de sessizdik, sadece birbirimizin hissini yaşamaktan mutluyduk ve parmakları sanki vücudumu hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi kalçalarım da aşağı yukarı geziniyordu.

Uzanıp saçlarını hâlâ yerinde tutan küçük tokaları nazikçe çektim ve koyu renk saçları sırtından aşağıya, göğsüme doğru döküldü. Parmaklarımı kafa derisine bastırdım, masaj yaptım ve dokunabildiğim her santimine dokundum.

"Bu iyi hissettiriyor," diye inledi ve bana daha sert yaslandı.

Dudaklarımı kulağının kabuğuna bastırmadan önce başının üst kısmını öptüm. Başını yana eğerek bana daha iyi erişim sağladı ve dudaklarım boynundan aşağı inen yolu takip etti.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bunu ona karşı hissetmesi gerektiğini biliyordum. Ama kendimi sakinleştiremedim.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi ve burada küvette onunla oturmak, herhangi bir parçasına dokunmama izin verilmesi, bir daha asla hafife almayacağım bir nimetti.

Sabuna uzanarak onu küçük bir beze köpürttüm. Boynuna sürdüm ve ağzından çıkan ses sikimin ona karşı zıplamasına neden oldu.

Acele etmedim, göğsüne geçmeden önce bezi yavaşça kollarında ve ellerinde gezdirdim. Bezi göğüs kemiğinden aşağıya doğru sürdükten sonra yavaş bir tempoyla göğüslerinin etrafında gezdirdim.

Vücudu, ona vermek için can attığım bir şey için bana yalvararak bana doğru döndü ve kumaşı meme uçlarına bastırduğымda inledi.

Orada fazla oyalanmadım. Bezi karnında gezdirdim ve o hayal kırıklığı içinde oflarken sıırttım.

Bezi kalçalarının üzerinde gezdirmeden önce orta kısmını iyice temizledim. Dudakları azıcık aralandı, vücudu daha fazlası için yalvarıyordu ve kalçalarına doğru inerken merkezinden tamamen kaçındım.

Bezi her iki bacağının üzerinde gezdirdim, vücudundaki tüm fae krallığı izlerini temizledim ve o da yavaşça bana doğru sallandı.

Öne doğru uzandım, her iki kalçasını ellerime aldım ve her iki kalça da benimkine dayanana kadar onları ayırdım. Benim için açılmıştı, amı dokunmam için yalvarıyordu, ama bezi aldım ve uyluklarının iç kısmı boyunca acı verici yavaş bir hızda gezdirdim.

"Lütfen, Evren." Adara başını eğerek bana baktı ve gözlerindeki arzu neredeyse beni kırmaya yetecekti.

Beni istiyordu ve ne bu dünyada ne de öbür dünyada hiçbir şey beni böyle etkileyemezdi.

"Ne istiyorsun prenses?" Kelimeleri dudaklarına fısıldadım ve ağzı benimkine sıkıca bastırana kadar boynunu bükte.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Senden başka hiçbir şey hatırlamak istemiyorum."

Göğsümden bir hırıltı koptu ve onu nasıl istediğimi kontrol edemedim. Önümdeki güzel yaratığa duyduğum arzu her şeyi tüketiyordu ve bunun benim sonum olacağını biliyordum.

İsterse benim her parçamı yok edebilecek güce sahipti.

Ellerimi vücudunda gezdirdim, biri göğsünü avuçlarken diğeri daha aşağıya indi. Meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım ve o da dokunuşuma doğru eğildi.

Onu izlemek sarhoş ediciydi. Ona duyduğum ihtiyaçtan sarhoş olduğumu hissettim ve elim onun merkezine bastırıp parmaklarıma karşı ıslaklığını hissedene kadar alçalıp alçalırken boğazımda alçak sesle inledim.

Parmaklarım memesinin üzerinde gezinirken gerildi ve ben de ona başka birinin dokunduğu korkusunu bastırmaya çalıştım. Eğer kardeşim onu bu şekilde zorlamış olsaydı, canını alması için tanrılara yalvarana kadar her santimine işkence ederdim.

Adara vücudumdaki gerginliği hissetmiş olmalı ki bana baktı ve elini boynumun arkasına doladı. Dudaklarım onunkilerle buluşana kadar beni aşağı çekti.

"Sadece sen," diye mırıldandı öpücüklerinin arasında dudaklarıma karşı. "Her zaman sadece sen vardın."

Ağızımdan çıkan bölgesel inilti küçük tuvaleti doldurdu ve parmaklarımı içine soktum. Nefes nefese kaldı ve sesi ağızımın içinde yuttum.

Bana vereceği her şeyi, her iniltiyi, her zevk iç çekişini istiyordum.

Onlar bana aitti ve hepsi için açgözlülük hissediyordum.

Avucumu klitorisine doğru hareket ettirirken meme ucunu parmaklarımın arasında sıktım. Parmaklarımı içine soktum, önce yavaşça, sonra vücudu bana karşı sallanmaya ve bana tam olarak ne istediğini söylemeye başladığında daha hızlı.

İçimdeki her şey ona karşı nazik olmak, liderliği onun almasına izin vermek için çılgılık atıyordu ama daha büyük bir parçam onu sahiplenmek için çaresizdi. Ona benim olduğunu, benim de onun olduğumu ve bir daha kimsenin onu benden alamayacağını hatırlatmak için.

"Tanrılar, sana asla doyamayacağım." Elimi daha sert salladım ve parmaklarımı onun içinde kıvırdım.

Boynumdaki eli sıkılaştı, kavrayışının verdiği acı beni daha da kamçılardı ve dizlerimi kaldırarak bacaklarını daha da açtım.

"Her parçanı seviyorum. Her santimini," diye inledi ve bu en sarhoş edici uyuşturucunun bir vuruşu gibi hissettirdi. "Bunca yıldır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştım."

Elim onun içinde daha sert ve daha derin hareket ederken beni tekrar öptü.

Vücudu gergindi, serbest kalmak için can atan bir sinir yumağıydı ve bunu ona vermek için çaresizdim.

"İşte böyle prenses." Elimi göğsünden kalçalarına doğru indirdim ve ayak bileğini küvetin kenarına doğru iterek onu daha da genişlettim. "Bana ait olanı bana ver. Senin zevkini tatmadan öleceğimi sanıyordum."

İnledi ve vücudu bana karşı sertleşti.

"Bana bunun benim olduğunu söyle." Elim daha sert çalışarak vücudundan zevk almasını sağladı. "Bana bunun kime ait olduğunu söyle."

Sesim hırıltılıydı ama kendimi kontrol edemiyordum. Her parçam çaresizdi, ona olan ihtiyacım vahşiydi.

"O senin." Kalçalarını elime doğru yuvarladı ve ikimizin de geleceğini bildiğimiz o çarpışmayı kovaladı. "Ben sana aidim."

Parmaklarım içinde daha sert hareket etti ve serbest bırakılmasıyla birlikte haykırdı. Uyluklarını birbirine kenetlemeye çalıştı ama ben dokunuşumu yavaşlatıp vücudundan aldığı zevkin her damlasını çekerken onları kendiminkilerle ayrı tuttum.

Vücudu yavaşça gevşedi, bana doğru daha da battı ve sikim onun altında kaya gibi sertleşti. Omzuna nazik bir öpücük kondurdum ve dilimin üzerinde bıraktığı tadı çok sevdim.

Karşımdaki bu kızın her şeyini sevdim.

Bana doğru döndü, vücudu benimkine doğru yuvarlandı ve elleri başımın arkasındaki saçlarıma dolandı. Ağzını benimkine yaklaştırdı ve alt dudağımı ağzına çekip ısırmadan önce beni yavaşça öptü.

Aletim zıpladı ve dudaklarımda onun gülümsemesini hissettim. "Sana ihtiyacım var," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse kaçırıyordum.

"Ben varım. Bu hayat ve bundan sonraki hayatlar için." Ona baktım ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Yıldız izleri yanaklarında parlıyordu ve ben ona hayranlık duyuyordum.

Güzelliğinden, gücünden. Neye sahip olduğunun farkında değildi. Üzerimdeki gücünden haberi yoktu.

Ama bunu tüm benliğimle hissedebiliyordum.

"Sana içimde ihtiyacım var." Hareket etti, kalçalarımın sarıldı ve su etrafından akarak küvetin dışındaki zemine çarptı. "Kahretsin." Kıkırdadı ve göğsüm patlayacakmış gibi oldu.

Kalçalarını ellerimle kavradım, bana yerleşmesine yardım ettim ve altına uzanıp küçük elini uzunluğumda aşağı yukarı gezdirdiğinde ölebileceğimi düşündüm.

Beni çalıştırırken kendini izlerken dudağını ısırdı, sonra dizlerinin üzerine kalkıp beni merkeze bastırırken kapüşonlu bir bakışla bana baktı.

Başımı küvetin arka tarafına yasladım ve kendimi onun içine ölürcesine girmekten alıkoymaya çalıştım.

Yavaşça üzerime çöktü, bu hız beni ihtiyaçtan çılgına çevirdi ve ellerim onu incittiğimden endişelenene kadar kalçalarını sıktı.

"Tanrım, Adara," diye inledim ve gözlerimi kapattım. "Prenses yok mu?"

Gözlerimi açtım ve kaşlarını kaldırdı, dudaklarında lanetleyici bir gülümseme vardı.

"Her zaman benim prensesim olacaksın." Kalçalarım ona doğru kabardı ve gözleri başının arkasına yuvarlandı. "Sana ne istersen onu diyeceğim."

"Hmm." Mırıldandı ve bana karşı hareket etmeye başladı. "Bana başka ne demek istersin?"

Benimle dalga geçiyordu ve dudaklarındaki şakacı gülümseme göğsümde bir şeylerin gevşemesine neden oldu.

"Sana söylemek istediğim pek çok şey var." Başparmağımla kalçasını okşadım ve bana karşı daha sert hareket etti.

"Gibi mi?" Nefes nefese kalmıştı.

"Karım gibi."

Bakışları benimkilere çarptı ve o geniş gözler o güne kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

"Kraliçem."

Kalçalarını bana doğru döndürdü ve başparmağımla merkeze doğru hareket etti. Parmağımla onun ayarladığı aynı hızda ona doğru yuvarladım ve seksi etrafımda kenetlendi.

"Tanrım, evet." Başının geriye düşmesine izin verdi ve bana tamamen açıkta kaldı. Öne doğru eğildim, göğüslerinden birini ağzıma aldım ve dilimi meme ucuna doğru yuvarladım. "Olmamı istediğin her şey olacağım," diye mırıldandı üstümde ve sözleri beni sadece teşvik etti. "Ne istersen seninim."

Bir küfür savurdum ve karnımın alt kısmındaki zevk sıkıştı ve bana bu kelimeleri söylemeye devam ederse boşalacağımı biliyordum.

Tekrar geriye yaslandım, ellerim kalçalarında sıkılaştı ve onu tekrar sertçe aşağı çekene kadar üzerimden kalkmasına yardım ettim. Gözleri yuvalarından fırlamıştı ve ikimiz de birbirimize bakıp nefes nefese kalana kadar hareketi tekrar tekrar sürdürdüm.

Vücudu kontrolü ele aldı, kalktı ve tekrar üzerime düştü ve kalçalarımı suyun dışına doğru iterek onunla buluşurken seksini ovuşturdum.

Ellerini göğsüme bastırdı, bana binmek için kaldıraç kullandı ve tırnakları etime battığında, dayanamayacağımı anladım.

"Boşalacağım prenses." Sesim sertti ve zevkimi erteleme acısıyla doluydu.

"İstiyorum," diye inledi ve kendini daha çok zorladı. "Sen bana aitsin ve ben bunu istiyorum."

Eğildim, ağzını kendi ağzımla kaptım ve kalçalarımız birleşirken onu kabaca öptüm.

Cinsel organı etrafımda kenetlenirken dudağını ısırdım. Başparmağımı ona doğru daha sert bastırdım ve ağzıma karşı haykırdı, zevki ona çarparken tırnakları omzuma saplandı. Gürültülü bir iniltiyle içine boşaldım ve zevkinin her damlasının vücudundan çıktığını hissedene kadar daha derine, daha derine ittim.

Küvete yaslandım, vücudum tükenmişti ve o da beni takip etti. Başını göğsüme yasladı, vücudu bana mükemmel bir şekilde oturdu ve sikim onun içinde sarsıldı.

Bunu hissedince küçük bir kıkırdama çıkardı ve ben de ellerimi omurgasında aşağı yukarı gezdirirken derin bir nefes aldım.

Ona dokunmadan duramıyordum. Parmaklarımın altındaki hissi, içimde başka hiçbir şeyin dokunamayacağı bir şeyi yatıştırıyordu.

Su soğuyana kadar uzun bir süre böyle kaldık ve ikimiz de hareket etmeye istekli olmadan önce donacağımızdan korktum.

"Bir daha asla." Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim ve sesleri öfke doluydu.

"Ne?" diye sordu başını kaldırıp göğsüme yasladığı kolunun üzerine koyarken.

Islak ellerimi yüzünde ve başının üzerinde gezdirdim. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildim.

Basit bir öpücük olması gerekiyordu ama verdiği tepki onu tekrar almak için çaresiz hissetmeme neden oldu. Onu acilen öptüm, elim saçlarında sıkılaştı ve geri çektiğimde, aynı ihtiyaç bakışlarında parlıyordu.

"Bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim." Ona verebileceğim en dürüst gerçeği söyledim. "Gavril beni öldürmek zorunda kalacak."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Başını elime doğru salladı.

"Bana söz ver," dedim ve gözbebekleri parladı. "Neyi feda etmek zorunda olursak olalım, bu asla birbirimiz olmayacak. Bir daha asla."

Başını sallamadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Söz veriyorum. Bir daha asla."

Öne doğru eğildim, kollarımı ona doladım ve onu yanımda taşıyarak küvetten çıktım.

"Sana yürüyebileceğimi söylemiştim." Güldü ama umurumda değildi.

Bir havlu kapmadan önce onu dikkatlice ayağa kaldırdım. Havluyu vücudunda gezdirdim, tenine yapışan suyu kuruttuktan sonra etrafına sardım. Onu tekrar kollarıma alıp yatağıma doğru yönelmeden önce kalçalarımın etrafına bir tane daha sardım.

Bizi görmek, Fae Krallığı'nda olanlar hakkında konuşmak için bekleyen pek çok insan olduğunu biliyordum ama o anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Sadece o ve ben vardık ve diğer her şey bekleyebilirdi.

BÖLÜM 14

ADARA

E vren ve ben koridorda el ele yürüdük.

Ne kadar uyuduğumuzdan emin değildim ama uzun zamandır kendimi bu kadar dinlenmiş hissetmemiştim.

çok uzun bir süre. Evren bana sarılmıştı, vücudu sıcaklığıyla ve güvenliğiyle benimkini koza gibi sarmıştı ve gecenin karanlığı beni hızla uykuya çekti.

Vücudum hâlâ ağrıyordu ve Evren'in hayaletini kalçalarımın arasında hissedebiliyordum. Orada kalmak, tamamen doyana kadar dünyanın geri kalanını unutmak istemişti ve ben de bunu istiyordum.

Ama babamı, onun burada olduğunu düşünmek zihnimi kemiriyordu ve onu görmek için sabırsızlanıyordum. Aynı anda hem istekli hem de gergindim.

Evren'in elini elime dolaması içime bir şeyler yerleştirdi ve bizi saraya doğru götürürken onu adım adım takip ettim.

Yemek odasına doğru ilerledik ve içeri girdiğimizde masanın etrafında oturan insanların sayısına şaşırdım. Sorin, Jorah ve Thalia yemek yerken sohbet ediyorlardı ve Kraliçe Veda masanın başında oturmuş sessizce hepsini izliyordu.

Ama dikkatimi çeken, onun yanında duran ve onu son gördüğümünden çok daha insani görünen babam oldu.

Thalia masadan fırladı, o kadar hızlı yanıma geldi ki neredeyse beni devirecekti ve sıkı bir sarılmayla beni bedenine çekti. Derin bir nefes verdi, bir rahatlama nefesi ve bu nefes içimin derinliklerine yerleşti.

Sonunda beni bıraktı ve uzanıp Evren'in göğsüne şakacı bir tokat attı. "Onu daha yeni geri almışken böyle kilitli tutmaya cüret etme."

Evren dudaklarında bir gülümsemeyle az önce vurduğu yeri ovuşturdu. "Üzgün olduğumu söyledim ama değilim." Beni kendine doğru çekti ve kollarını ortama dolayarak omzuma nazik bir öpücük kondurdu.

"Günün geri kalanında o benim." Thalia kollarını kavuştururken bana sırtıttı ve Tanrım, onu özlemiştim.

Evren soğukkanlılıkla, "Öyle bir şey olmayacak," deyince Thalia'nın gözleri kısıldı.

Ama onun yanından geçip babama baktım. Elinde hala bir çatal tutuyordu ama bakışları sıkıca bana yerleşirken artık onu kullanmıyordu.

"Affedersiniz." Evren'in elinden kurtuldum ve o da bakışlarımı takip ederken beni kolayca bıraktı.

Tanımadığım ama bana çok benzeyen bu adama doğru tereddütle yürüdüm. Ben yaklaşırken hızla ayağa kalktı, sandalyesi yere sürtünüyordu ve en az benim hissettiğim kadar gergin görünüyordu.

O benim kanımdan, babamdı ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. O da benim hakkımda çok az şey biliyordu.

Yine de içimde ona doğru çekilen bir şeyler vardı. Bu adam benim hayatım için kendi hayatını feda etmişti ve ben bu gerçeği içimin derinliklerinde biliyordum.

"Merhaba," dedim beceriksizce ve o da titreyen elinin tersiyle ağzını sildi.

"Adara," diye fısıldadı adımı, sesi hırçın ve yaşlıydı. "Karşımda durduğuna inanamıyorum."

"Biliyorum." Omuzlarımı silktim ve kulak misafiri olmamış gibi davransalar da herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum.

Gücünü almak için Evren'e dönmeye başladım ama babam hızla bana doğru ilerledi ve kollarını bana dolayınca hazırlıksız yakalandım. Beni ince bedenine doğru sıkıştırdı ve nefesim kesildi.

"Tanrım, gerçekten sensin." Derin bir nefes aldı, beni içine çekti ve elleri tenimde titrerken göğsüm sıkıştı.

"Benim," diye o kadar sessiz fısıldadım ki beni duyduğundan emin değildim ama sanki beni bıraktığı anda yok olacağımdan endişeleniyormuş gibi elleri bana daha da sert bastırdı.

Ben de aynı şeyi hissettim.

O benim ailemdi ama aynı zamanda bir yabancıydı. Kaybettiğimi sandığım babamın hayaletiydi ve gitmesine izin vermek istemiyordum.

Uzun bir süre öyle kaldık, ikimizin de hissedebileceğini bildiğim bir çaresizlikle birbirimize tutunduk ve sonunda benden uzaklaştığında gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu.

Çelimsiz elleri yüzümde gezinerek beni içine çekti ve gülümsedi. "Bana çok benziyorsun."

"Bana hep böyle söylendi." Hafifçe güldüm ve gülümsemesi derinleşti.

Bir elin sırtıma bastırıldığını hissettim, Evren'in eli ve ikimize de gülümsedi. "Hadi yiyelim." Masaya doğru başıyla işaret etti ve sandalyeleri çekerken babam yavaşça beni bıraktı.

Yanına oturduğumda babama gülümsedim ve gözlerindeki ışık içimdeki bir şeyi yatıştırdı.

"Evine hoş geldin." Kraliçe Veda'nın sesiyle hazırlıksız yakalandım ama Evren elini masanın altındaki dizime sarıp nazikçe sıkarken ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Teşekkür ederim." Ona doğru başımı salladım ve Evren önüme bir tabak yemek koydu.

"Konuşacak çok şeyimiz var." Kraliçe peçetesiyle ağzını sildi ve ben gerildim. "Konuşacak çok şey var."

"Bu sabah olmaz," diye homurdandı Evren yanımdan.

"Kaybedecek zamanımız yok." Annesi Evren'in vücudunun nasıl gerildiğini ve bakışlarının nasıl karardığını fark etmemiş gibiydi.

"Adara o cehennem gibi krallıkta kaldıktan sonra eve yeni döndü ve neredeyse yirmi yıldır görmediği babasına yeni kavuştu. Sanırım eşimden daha fazlasını talep etmeden önce ayıracak bolca vaktimiz var."

"Sorun yok." Hepimizin yüzleşmek üzere olduğumuzu bildiği sonuçlar bir yana, annesiyle herhangi bir şey hakkında konuşmak istediğim son şey olmasına rağmen ona sıkı bir gülümseme verdim. Sadece başımı biraz daha gömmek istiyordum. Kendimi Evren'in güvenliğine gömmek ve onun ve benim dışındaki her şey yokmuş gibi davranmak istiyordum. "İhtiyacımız olan her şeyi tartışabiliriz."

Kraliçe Evren'le benim aramda mekik dokudu ve sonunda bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. "Kraliçe Kaida öldüğüne göre, fae krallığı savaşı bize tahmin ettiğimizden çok daha hızlı getirebilir."

Kraliçe Kaida'nın ölümünden bahsederken sanki bıçağı göğsüne saplayan benim elim değilmiş gibi kolayca doğrulmuş, sırtım kaskatı kesilmişti. Suçluluk duygusu midemi tırmalıyor, Evren'in bana verdiği sükûneti yiyip bitiriyordu ve kalbimin göğsümde küt küt atmasına engel olamıyordum.

"Kraliçe Kaida'nın ölümü er ya da geç gerçekleşecekti." Thalia kraliçeye baktı ve sesi sertti. "Eğer Adara'nın eliyle olmasaydı, benim elimle olacaktı. Bırak savaşı onlar getirsin. Bedeli ne olursa olsun Adara'yı ve bu krallığı koruyacağım."

Thalia bana baktı ve bakışlarında çok yoğun bir ifade vardı. "Sana arkadaşım demek benim için büyük bir onur."

Sertçe yutkundum, duygular boğazımı tıkadı ve Evren dizimi sıktı. "Benim olduğu gibi." Ona doğru başımı sallarken kelimeleri güçlkle çıkarabildim.

Babam bana gülümsedi ve kraliçe tekrar konuşana kadar göğsüm ısındı.

"Ne olursa olsun, daha hızlı hareket etmelerini sağlayacaktır. Gavril'in sahip olduğu gücün boyutunu bilmiyoruz. Neler yapabileceğini."

"Ölüm büyüsü." Öne uzandım ve su bardağımı aldım. "Eletta bana onun eşinden bahsetti."

"Onu gördün mü?" Sorin sordu ve babam yanımda kaskatı kesildi.

"Hayır." Başımı salladım ve bir yanım onu bulmaya çalışmadığım için kendimi suçlu hissetti. "Onu çoktan öldürdüğünü düşündüm."

"Onu benim yanımdaki hücrede tuttular." Babam boğazını temizledi ve ben onun titreyen ellerine baktım. "Gavril gücünü kazanmak için ölümün eşiğine gelene kadar ondan bir şeyler alırdı ama her seferinde dururdu. Sanırım ona en çok ihtiyaç duyduğu ana kadar zavallı kızın hayatını kurtarıyordu."

Sorin'in saraydaki sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Kız da gitti.

"Kaçarken onu da götürdü."

Bu bir soru değildi ama Sorin yine de başını bana doğru salladı. "Hücresinde taze kan vardı ama Leda gitmişti."

Leda.

Adını bile düşünmemiştim. Sarayında bulunduğum süre boyunca ona işkence ediyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti. "Gavril beni odasında tuttu."

Evren yanımda kaskatı kesildi ama ben devam ettim.

"Beni çoğu zaman orada yalnız bırakırdı ama bazen geceleri yatağa girdiğinde ağzında ve ellerinde kan izleri olurdu."

Evren'in elleri yumruk şeklinde sıkılaştı ve kara büyüsü parmaklarından çıkıp hafifçe bileklerine dolandı. Hâlâ kontrol altındaydı ama zar zor.

Öfkesi hissediliyordu ve onu yiyip bitiriyordu.

"Hâlâ ondan mı besleniyordu?" Sorin dikkatle Evren ve benim aramda gidip geldi.

"Bilmiyorum." Başımı salladım ve elimi Evren'in kalçasına bastırdım. "Benden başka kimseden bir şey aldığını görmedim."

Sorin ve Thalia birbirlerine ileri geri baktılar ve Jorah öne doğru eğildi. "Eski metinlerden birinde ölüm büyüsünün tam kontrolünü ele geçirmek için onu öldürmesi gerektiğini okumuştum. Eğer kadın hâlâ hayattaysa, kazandığı büyü ruhunu parçalıyor demektir. Güç ve eşi arasında bir arafta kalmış durumda."

"Gavril ne olursa olsun sonuna kadar gidecek," dedim onlara. "Beni kraliçesi olarak tekrar yanına alana ya da ölene kadar durmayacak. Eşim olsun ya da olmasın, kehaneti gerçekleştirmek için bana ihtiyacı olduğu konusunda kararlı. Herkese hükmedene kadar durmayacak."

Sorin sanki cevap bu kadar basitmiş gibi, "O zaman onu öldürürüz," dedi.

"O kadar kolay olacağını sanmıyorum." Başımı salladım. "Gücünün boyutunu bilmiyorum ama elindeki her şeyi bize karşı kullanacağını biliyorum."

Kraliçe "Senden kaç kez beslendi?" diye sormadan önce herkes bir an sessiz kaldı.

"Hatırladığım kadarıyla iki kez. İkincisi ilkinden daha kötüydü. Çok fazla aldı ve vücudum onun büyüsünü reddetti. Zihnimi zor kontrol ediyordum."

Evren'in sandalyesi sert bir şekilde yere sürtündü.

Ayağa kalkıp peçetesini masaya bırakırken bana bakmadı. "İzin verirseniz, biraz hava almam gerekiyor."

Odadan dışarı itildi, kapı arkasından kapanana kadar uzun adımları hızla ilerledi.

Az önce paylaştıklarımın sonra gitmesine izin veremeyerek ayağa kalktım ve babama yumuşak bir gülümseme verdim. "Onu kontrol etmem gerekiyor. Geri geleceğim."

Kimse beni durdurmadı ve durduramazdı da. Sihrim tekrar içimdeydi ama her zerrem onunla birlikte olmak için can atıyordu. Varlığımın her zerresi onu gözümün önünden ayırmayı reddediyordu.

Koridora girdim ve arka avlunun kapısının kapandığını duydum. Sesi takip ettim ve kapıyı açtığımda Evren'i avlunun ortasında durmuş, ellerini başının arkasında birleştirmiş gökyüzüne bakarken gördüm.

Öfkesi hareketlerine yön veriyordu ve ben onu izlerken sessizce kapıyı kapattım.

Ama kapı arkamdan kilitlendiği anda bakışları beni buldu.

Yüzü acıyla ürperdi ve göğsüm ağrıdı.

"Özür dilerim prenses. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"O zaman al." Başımı salladım. "Ama benimle birlikte alacaksın."

Bakışları üzerimde gezindi ve gözleri o kadar karanlıktı ki kalp atışlarım hızlandı. "Uzak durmaya çalıştığım sensin."

Nefesim kesildi ve yüzüne baktım. "Oh. İçeri geri dönebilirim."

Kapıya doğru uzandım ama bir sonraki sözleri beni olduğum yerde durdurdu. "Suçluluk duygusu içimi kemirmeden bakamadığım kişi sensin. Kardeşimin sana yaptığı şeyler." Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

Yüzümü ona döndüm ve bakışları vücudumda gezinirken ellerini indirdi. "Bu dünyada ya da öbür dünyada hiç kimse kime ait olduğun konusunda kafası karışmayana kadar izimi bırakmak istediğim sensin. Sana olan bağlılığım konusunda hiçbir kafa karışıklığı yaşamamasınlar diye."

"Bilmeleri için beni işaretlemene gerek yok." Kapıdan uzaklaştım ve ona doğru bir adım attım. Gözlerinde çok fazla sahiplenme vardı, arzusu onu boğuyordu. "Ama ihtiyacın olan buysa, al o zaman. Bana vereceğin her işareti takacağım."

"İçeri dönmelisin prenses." Dişlerini gösterdi ve tüylerim diken diken oldu. "Söz konusu sen olduğunda kontrolüm yok."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Başımı salladım. "Seni istiyorum." Elimi uzattım, parmaklarımı gömleğinin içine soktum ve teninin sıcaklığı parmaklarımı yaktı.

"Nazik olamam," diye eğildi ve kulağıma sertçe fısıldadı.

Güçlü kolları beni kucakladığında nefesim boğazımda düğümlendi ve tanıdık kokusu duyularımı doldurduğunda ürperdim. Bakışları yoğundu, gözlerimde bir şey arıyordu.

Geri çekilmediğimde elleri belime gitti ve beni sıkıca kendisine bastırdı. Karnıma bastırırken beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum. Parmakları popoma indiğinde kalçalarımın arasında nem birikti ve beni kaldırdı. Başını boynuma doğru eğdi ve ben de aynı şekilde karşılık vererek bacaklarımı beline kilitlediğimde bir iç çekti.

Bizi hızla hareket ettirdi, sırtım saray duvarının taşına çarpana ve dişleri boynuma sürtünene kadar durmadı.

Dudaklarımdan bir inilti geçti ve kalçaları bana doğru ilerledi. Bedenimden işkence gibi bir zevk akıyordu. Kalçalarım ona karşı sıkılaştı ve onu kendime daha sıkı çekti.

Ellerim gömleğinin kumaşını kavradı ve onu daha yakına çektim. Ağzı boynumdan ayrıldı ve kulağıma doğru hırladı. "Prenses."

Dudaklarından dökülen ismimin sesi bedenime bir coşku dalgası gönderdi ve tekrar bana doğru itti. Sihrim içimde dolaşırken inledim, ona ulaşmak için çaresizdim.

"Evren," diye inledim beni tüketirken ve yüzü benimkine doğru alçaldı, dudakları çenemin üzerinde gezindi, dudaklarıma çok yakındı ama istediğimi reddetti. Burnu çenemde gezinirken öpücüğünü benden esirgedi ve ben de onun yerine acıyı koyana kadar hafif bir zevkle inledim.

Dişleri boynumun hassas derisine kabaca sürtündü.

Başımı sarayın duvarına yasladım ve elleri elbisemin altından geçerek beni kavradı. Parmakları tenime gömülürken dişleri daha da sertleşti ve ben her ne kadar iki duyumdan birine odaklanamasam da diğerinin etkisinde kalarak haykırdım.

"Bana izin verecek misin?" Ağzı tenime değdiği için sözleri boğuklaşmıştı ama dişleri daha da sert bir şekilde sıyrarak sorusunu yerine oturttu. "Ona dair her izi silmek istiyorum. Yarın uyandığında, vücudunun benim ve sadece benim anılarımla ağrımasını istiyorum."

Başımı ona doğru salladım, içimdeki his beni ihtiyaçtan çıldırtıyordu.

"Söyle prenses." Dudaklarını az önce dişlerini geçirdiği tenin üzerine bastırdı. "Sen de istediğini söyle."

"Onu istiyorum." Dişleri boynuma battığında son kelime dudaklarımdan henüz geçmişti.

Bir çılgılık beni terk etti ve bedenim sarsıldı. Her santimim yanıyor, zevk ve acı içinde boğuluyordum. Popomu kavradı ve bana daha sert ve daha sert vurdu. O hareket ettikçe bacaklarımın arasındaki ıslaklığı hissedebiliyordum ve bacaklarım hala onun beline sarılmış bir şekilde zayıflamıştı.

Boynumdaki acı yavaş yavaş kayboluyor, ellerim ve dizlerim üzerinde ona yalvarmamı sağlayacak türden bir ıstıraba dönüşüyordu. İçimde yanan bir cehennem vardı, vücudumun her santimini uyandırıyor ve tam olarak kime ait olduğunu hatırlatıyordu.

Ve karşımdaki bu adamın benim olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Bu gerçek her yerime yayılıyor, onun her parçasını almam için bana yalvarıyordu. Parmaklarım omuzlarına ve boynunun arkasına saplandı, sahip olduğum her Şeyle bu duyguya tutundum.

Evren dişlerini yavaşça derimden çekmeden hemen önce boynuma doğru alçak bir hırıltı çıkardı. Dili az önce açtığı izleri nazikçe okşadı ve vücuduma lezzetli bir ürperti gönderdi.

Ellerini kışımından indirdi, hareket o kadar hızlıydı ki bacaklarımı onun etrafından düşürmekten ve ayaklarımı tekrar yere bastırmaktan başka çarem yoktu. Evren önümde dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kalçalarımaya sarıp bacaklarımı ayırırken hiç tereddüt etmedi.

Elbisemi karnıma doğru itti ve üzerimde dolaşan yakıcı bakışları karşısında dudağımı ısırđım. Bakışlarında ısı parlıyordu ve gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu.

"Evren," diye adını fısıldadı ve elim siyah saçlarına dolanana kadar ileri uzandım.

"Her santimini tadacağım." Parmakları sıkılaştı ve aşağı baktığımda, kontrolünün eksikliğiyle parmak uçlarından sızan kara büyüsünü gördüm.

Parmaklarını hareket ettirerek i amaşırlarımın kenarlarına gömdü ve sonra onları bacaklarımdan aşağıya doğru yırttı. İçimden hızlıca çıktım, beni tamamen çıplak bıraktı ve yüzündeki glmsemi hınzırılaştı.

Hiç vakit kaybetmeden öne doğru eğildi ve dudaklarını cinsel organıma bastırdı. Dilini uzunluğum boyunca gezdirdi ve ben de sa tellerini parmaklarımın arasında kavradım.

Eliyle kalçamı kavradı, kaldırdı ve omzunun üzerine koydu. Onun önünde kendimi tamamen açık hissediyordum ve aşağıya bakıp etimden yerken bana dik dik bakmasını izlerken karnım sıkıştı.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı bana karşı ve yumrumu ağzına alırken gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

Zevk vücudumda patladı ve başım arkamdaki duvara yaslandı.

Evren elini titreyen ve dşmemi zorlukla engelleyen uyluğumun iç kısmında gezdirdi ve uyluğumun tepe noktasına ulaştığında, her iki uyluğum da omuzlarına dayanana kadar beni yerden tamamen kaldırdı.

Vücudumu geriye yatırdı ve düşecekmişim gibi hissederken nabzım hızla atmaya başladı. Duvara değen tek şey sırtımın üst kısmı ve başımdı, diğer her şey tamamen onun kontrolü altındaydı.

Bacaklarım titriyordu ve parmaklarım onun saçlarını çekiyordu. Kalçalarımı ağzına daha da yaklaştırdı ve benden bir inilti kaçtı. Kalçalarımın arasında diz çökmüş, aklında benim zevkimi kovalamaktan başka bir şey olmayan bu tanrı gibi adamın görüntüsü beni ihtiyaçtan çıldırtmaya yetmişti.

Kalçalarım ağzına doğru yuvarlandı, sessizce daha fazlası için yalvardım ve o da bana karşı hırladı.

Geri çekildi ve ben ağzını kaybettiğim için inledim. Dudaklarını kaplayan ıslaklığımla sırttı ve ellerinden birini merkezime doğru hareket ettirdi.

İki parmağını içime sokarken bakışları benimkileri hiç terk etmedi. Sırtımı dikleştirdim, vücudum ondan tam olarak ne istediğini zaten biliyordu ve o da bunu bana hemen verdi.

Parmaklarını içime sokup çıkarıyor, her bir hamlesi sert ve derin oluyordu; öyle bir zevk ve acı çizgisinde yürüyordu ki sanki milyonlarca parçaya bölünecekmişim gibi hissediyordum.

Ama umurumda değildi. Her parçamı yok edebilirdi ve ben ondan daha fazlasını isterdim.

Ağzını tekrar seksime götürürken parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam etti ve beni dudaklarının arasına geri çeker çekmez, zevkin her zerresi içime çöktü.

"Evren," diye haykırdım ve kalçalarım ağzına doğru hareket ederken duvarın sert taşı sırtıma sürtündü. "Lütfen." Sesimin ne kadar çaresiz çıktığı umurumda değildi, tek umursadığım onun durmamasıydı.

Daha sert emdi ve parmakları içimde bir yere inanılmaz derecede derine indi ve o yüksekliğe daha fazla dayanamadım.

Zevk her yanıma sarmıştı ve o hareketlerini yavaşlatıp diliyle zevkimin her damlasını çekerken ben tekrar tekrar haykırdım.

Vücudum titredi ve parmaklarım saçlarında sıkılaştı, büyüyle dönen karanlık gözlerine baktım. Yavaşça benden uzaklaştı ama elleri hâlâ vücudumda sıkıca duruyordu.

Kalçalarımı omuzlarından indirdi ve kucağına oturana kadar beni yavaşça aşağı indirirken elleri sırtımın alt kısmına doğru hareket etti.

Başını omzumun kıvrımına yasladı, dudakları benden beslendiği noktanın üzerinde gezindi ve bedenim ona karşı titreşti.

Boyu altımda sertleşmişti ve pantolonunun içinden bile hassas merkezime sürtünerek vücuduma şok bir zevk dalgası gönderdi.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diye inledi boynuma karşı ve kalçaları benimkilere doğru yükseldi. "Sen ve ben hariç her şeyi unutana kadar seni becermem gerekiyor."

Nefesimi tutmaya çalışırken kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladım ve beni kucağından kaldırıp önünde diz çökene kadar çevirmeden önce homurdandı. Eli elbisemin altında hareket etti, kumaşı yukarı doğru sürükledi ve parmakları kalçalarımın arasındaki ıslaklığı sıyırırken inledi.

Diğer elini sırtımın üst kısmına bastırıp dirseklerim yere değene kadar beni aşağı itmeden önce her santimimi kapladığından emin olarak etrafa yaydı.

"Çok ıslaksın." Nefesi hırıltılıydı ve arzusuyla doluydu. "Tadına bak."

Vücudu benimkinin üzerine eğildi, göğsü sırtıma bastırdı ve parmaklarını ağızma soktu. Onun üzerinde kendi tadımı aldım ve bu gerçek beni bu kadar tahrik etmemeliydi.

Ama zevkim ona aitti, her parçam ona aitti ve açgözlülükle parmaklarından yaladım.

"Tanrım, sen çok iyi bir kızsın." Yavaşça dudaklarımdan çekmeden önce boğulacağımdan endişelenene kadar parmaklarını ağzımın derinliklerine bastırdı.

Arkama geçti, pantolonunun inerken çıkardığı ses, ulaşamayacağım bir yerde dururken benimle alay eden bir ilaç gibiydi.

Parmaklarım yere gömüldü ve beni, sikini girişime hizalayacak kadar geriye çektiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. Kendini kayganlığımda aşağı yukarı ovuşturdu, vücudum hareketten yanıyordu ve ucu tam seksime yerleşti.

Yavaşça içime girdi ve içimi doldururken nefesim kesildi. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ama o içime girebildiği kadar girerken içimde derinlerde bir şey yerleşti.

İçime yavaşça girip çıkmaya başladığında parmakları omurgamın uzunluğunu takip etti. Vücudu arkamda titriyordu, kontrolü kopmak üzereymiş gibi titriyordu ama yine de bana karşı çok dikkatli davranıyordu.

Yarağıyla beni baştan çıkarıyordu, vücudunun verdiği zevk benimkini eziyordu ama istediğim bu değildi.

İçimde kontrolünü kaybetmeye ihtiyacı vardı. Kendisine musallat olan ezici sahiplenmeyi beslemek için bedenimi kullanması gerekiyordu.

Ve her saniyesini istedim.

"Lütfen Evren," diye sızlandım ve kollarımı önüme uzatıp yanağımı zeminin soğuk taşına bastırdım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Bir an durdu ve yanlış bir şey söylediğimden endişelendim. Ona dönüp bakmak için doğrulmaya başladım ama eli sertçe sırtımın üst kısmına indi ve yavaşça bedenimden çekilirken beni yere daha sert bastırdı.

Bana o kadar sert bir şekilde çarpmadan önce ne yaptığını düşünecek zamanım olmadı ki kendi büyüm görüşümde kıvılcımlandı.

Diğer eli kalçama saplandı, beni kabaca becerirken beni yerinde tuttu ve ellerimi daha da uzattım. Parmaklarımı önümdeki taşa batırdım, acı uçlarımı kesiyordu ama umurumda değildi.

Buna benim de en az onun kadar ihtiyacım vardı.

Onu ve sadece onu hatırlamaktan başka seçeneğim kalmayana kadar başka herhangi birinin hayaletini yok etmesi için ona ihtiyacım vardı.

"O kadar mükemmelsin ki," diye homurdandı arkamdan ve seksim onun etrafında kenetlendi. "Tanrılar seni benim için yaratmış. Bedenini tapınmam için yaratmışlar."

Gözlerimi kapattım ve nefesim göğsümden ağır bir şekilde titredi.

"Benim," diye hırladı ve bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

gözlerim doldu.

Beni böyle sahiplenmesine ihtiyacım vardı. Beni sadece onun yapabileceği şekilde sevmesine ihtiyacım vardı.

Vücudu tekrar tekrar içime girerken "Sen benimsin," diye inledi.

Öne doğru uzandı, parmakları kaburgalarımaya saplandı ve sırtım göğsüne dayanana kadar beni kolayca kaldırdı. Dizleri benimkilerin arasında genişledi, bacaklarımı daha da ayırmaya zorladı ve içime doğru itmeye devam ederken bu pozisyonda inanılmaz derecede derin hissetti.

Parmakları seksime doğru hareket etti ve onları hassas yumrularımın üzerinde gezdirdi. Haykırdım ve kolumu boynunun arkasına doladım.

"Bu benim." Tekrar içime girdi ve parmaklarının arasında mememi sıkıştırdı. Zevk beni bombardımana tuttu ve haykırdım. "Benim güzel

kızım." Dişlerini boynumda gezdirdi. "Benim mükemmel eşim."

Diğer elini kaldırdı, parmakları boğazıma dolandı ve daha sert bir şekilde içime girerken boynumun kenarlarına sıkıca bastırdı.

Nefesimi tutamadım. İçimde hızla akıp giden zevkime tutunamıyordum. Evren'in ellerindeydim ve her parçam onun kontrolündeydi.

Kendimi uçurumun kenarında hissedebiliyordum ve o da vücudumla mükemmel bir şekilde oynadı. Zevkime çok uyumluydu ve seksimdeki ve boğazımdaki elleri, onu kovalamama yardım ederken daha da sertleşti.

"Benim olanı bana ver Adara," diye mırıldandı kulağıma, dişleri kabukta gezinmeden önce. "Benim için gel."

Seksim onun etrafında kenetlendi ve o kendi doruk noktasına doğru koşarken adını tekrar tekrar inledim.

"Siktir." Sertçe iterken boynuma doğru mırıldandı ve içimin derinliklerine boşaldığını hissettim.

Eli boğazımda yumuşadı ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken nefes üstüne nefes aldım. Tembelce omzuma doğru ilerlemeden önce boynuma bir öpücük kondurdu. Eli kalktı, çeneme bastırdı ve beni ona doğru çevirdi.

Dudakları benimkilerle buluştu, yavaş, baygın bir öpücüktü ve Gavril'in çaldığı bir parça içime geri kaymış gibiydi. "Seni seviyorum prenses," diye mırıldandı Evren dudaklarıma karşı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken yanaklarımı kaplayan ıslaklığı hissedebiliyordum.

"Ve seni seviyorum."

"Biz iyiyiz." Elleri yüzümde nazıkçe gezindi. "Birlikteyiz ve iyiyiz."

Geleceğimizin korkusu düşüncelerime sızmaya başladığında bile başımı salladım. "Ama durmayacak."

Evren beni izlerken sertçe yutkundu. "Biliyorum ve onun getireceği bu savaşa hazırlanmalıyız."

Ağızından çıkan bu kelime tüylerimi diken diken etti.

"Denizin karşısındaki eski Fae krallığından yardım istedim ve halkımız savaşmaya hazır."

"Ben onunla gittikten sonra Gavril'in adamlarının krallığa saldırdığı doğru mu?"

Evren uzun bir süre tereddüt etti. "Onlar yaptı. Doksan dört kadın ve erkeğimizin kanı kardeşimin ellerini sonsuza dek lekeleyecek."

Benimkiler gibi. İçime dolan suçluluk duygusuna engel olamıyordum. Onları korumak için burada olmadığım, Gavril'in buraya gelmesinin sebebi olduğum için duyduğum suçluluk.

"Özür dilerim, Evren."

Beni kendine çekti ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırdı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Onun gücü ve zalimliği karşısında hazırlıksızdık ama bu hatayı bir daha yapmayacağız."

"Yaşlı Fae'nin geleceğini düşünüyor musun?"

"Emin değilim." Saçlarımı omzumun üzerinden itti. "Ama halkımız son nefesine kadar savaşacak, eğer bu gerekiyorsa."

"Ben de öyle."

Evren'in bakışları beni izlerken karardı. "Ne pahasına olursa olsun seni korumak istiyorum ama seni durdurmayacağım. Ama bana gücüne sınırsız sarılacağına dair söz vermelisin. Bir daha asla vazgeçmeyeceksin. Beni korumak için bir daha asla hiçbir parçanı feda etmeyeceksin."

Yalan olmasına rağmen başımı salladım. Onu korumak için her şeyden vazgeçebilirdim. Gavril'le yaşadığım her cehennemi yeniden yaşamak zorunda kalsam bile, Evren'le birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyordum.

Eğer onu yeneceksek, bunu yapmak için birlikte hareket etmemiz gerekirdi. "Bana söz ver, Adara." Sesinde alçak bir hırıltı vardı.

"Söz veriyorum."

Dudakları dudaklarıma değene kadar beni kendine çekti. "Seni bir daha kaybetmeyeceğim prenses. Bunu yapabilecek kadar güçlü değilim."

"Beni kaybetmeyeceksin."

Dudakları tekrar dudaklarımla buluşmadan önce yüzümü aradı, her santimetrekaremi hafızasına işledi. Beni kucağından çekti ve uzanıp ayağa kalkmama yardım etmeden önce ayağa kalktı. "Gel bakalım. Thalia seni gerçekten çalmaya çalışmadan önce biraz daha kendime ihtiyacım var."

BÖLÜM 15

EVREN

Kapı hafifçe vuruldu ve yüzümü Adara'nın sırtına gömerken inledim.

Önümde o kadar sıcak ve yumuşaktı ki hareket etmek istemedim. Onun kollarımda olmasıyla hissettiğim güvenliği kaybetmek istemiyordum.

Ama o ısrarlı tıkırtı yine başladı.

Burnumu boynunun uzunluğu boyunca gezdirdim ve ağzından çıkan yumuşak iniltiyle birlikte bana doğru geri çekilme şekli beni öldürmek için yeterliydi.

Ve ne harika bir ölüm olurdu.

Sertleşen sikimi çıplak poposunun kenarına bastırdım ve elleri önündeki yastığa gömüldü. Yatağımdaki kokusu sarhoş ediciydi, onunla ilgili her şey öyleydi ve göğsüm uzun zamandır olmadığı kadar hafifledi.

Dudaklarımı omzunda gezdirdim, dudaklarımın altındaki deri pürüzsüzdü, sonra dişlerimi aynı hassas noktada gezdirdim.

Onu tekrar tatma arzusu karşı konulmazdı ve bunun sahip olduğu güçle hiçbir ilgisi yoktu.

"Evren," diye adımı fısıldadı, içime doğru daha da eğildi ve elim, göğsünü avucumun içine alana kadar karnından yukarı doğru kıvrıldı.

"Evet prenses," diye mırıldandım tenine karşı ve o da usulca güldü.

"Gerçekten kapıya bakmalısın." O bu sözleri söyler söylemez tahtaya bir kez daha vuruldu.

"Kahretsin," diye homurdandım ondan uzaklaşıp yerden pantolonumu almadan önce. "Geliyorum," diye seslendim bacaklarımı pantolonun içine sokup kalçalarımın yukarı çekmeden önce.

Önümde uzanmış, tamamen çıplak ve dokunmam için yalvarırken ona tekrar baktım ve gülümsedi.

"Kapı, prens." Sırtarak kapıya doğru başını salladı ve ben de elimi yüzümde gezdirirken ona arkamı döndüm.

Kimsenin içeri girmesine izin vermek istemedim. Bu odanın dışındaki dünyanın hiçbir parçasıyla yüzleşmek istemedim.

O ve bendik ve ihtiyacım olan tek şey buydu. Her şeydi.

Saniyeler içinde kapıdaydım ama elim kapıyı açmak için hareket etmedi. Bir an daha kendimi toparlamaya çalıştım ve pantolonumu düzelttim.

Mina'yı görmeyi umarak kapıyı araladım ama karşımda yüzünde hınzır bir sırıtışla çerçeveye yaslanmış en iyi arkadaşım duruyordu. Bana sırtıırken elinde bir hançer döndürüyordu ve ben hançeri elinden çekip alma ve kendini beğenmiş piçi öldürme ihtiyacı hissettim.

"Ne istiyorsun?" Sesim sertti ve Adara'yla konuşmamın bölünmesinden duyduğum rahatsızlığı gösteriyordu; Sorin ise sadece gülümsedi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim prensim." Sorin başını eğdi ve içini ona bir tokat atma isteği kapladı. "Kütüphanede bulunmanız talep edildi."

"Şu anda eşimle biraz meşgulüm." Omzumun üzerinden geriye baktığımda Adara'nın yatağında doğrulduğunu gördüm, yorganı vücudunun etrafına çekmişti ama onu gören herkes için altında çıplak olduğu açıktı.

Kapıyı daha da daralttım.

"Ona da ihtiyaç var. Giyin. Seninle orada buluşuruz." Duvarı itti ve hançeri tekrar yanına soktu.

"Birazdan orada buluşuruz." Kapıyı tıkırtıyla kapattım ve diğer taraftan onun kahkahalarını duydum.

"Hepinizden sonra geri dönmek zorunda bırakmayın beni. Gerekirse kapıyı kırarım."

Gözlerimi devirdim ve Adara'ya döndüm. Sırtıyordu, yüzündeki ifade gerçek bir mutluluktan ve göğsüm bu ifadenin kaybolmasına asla izin vermeme ihtiyacıyla ağrıyordu.

Yatağın kenarına doğru ilerledi ve elbisesine uzanmaya çalışırken yanına koştum. Elbisesini yakalayamadan önünden çektim ve yere düşmesini izledim.

"Hey." Bana bakarken burnu kıristı. "Ben de onu giymek üzereydim."

"Henüz değil." Başımı salladım ve dizlerimi önündeki yatağa bastırdım. Bacaklarını benim genişliğime sığacak kadar açtı ama çarşafı göğsüne bastırdı.

"Duydun, Sorin. Bizi bekliyorlar." Çıplak karnıma bastırdı ve ben kıpırdamayınca dudaklarını büktü.

"Ve beklemeye devam edebilirler." Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve bana bakmaya zorlanana kadar kafa derisinin dibini çekti.

Alt dudağını ısırdı ve kendisiyle savaştığını görebiliyordum. Beni istiyordu ama aynı zamanda onları bekletmek de istemiyordu.

O çok iyi bir kızdı ve bunun için ödüllendirilmeyi hak ediyordu.

o.

"Ya önemliyse?"

Yüzüm onunkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildim ve bir an durdum. Sadece onu içime çekebilmek için. Tatlılık ve günah kokuyordu ve gözlerine baktığımda görebildiğim tek şey içinde yanan sevdiğim savaşıydı.

"Bu dünyada senden daha önemli hiçbir şey yok." Dudaklarımı onunkilere o kadar hafifçe değdirdim ki bu içimdeki ihtiyacı beslemedi, sadece daha da derinleştirdi.

Her parçam ona duyduğum arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Benden geriye doğru eğildi, elimden çekti ve bana bakarken bakışları karardı. "Geri geleceğini söyledi."

Dizim onunkine sürünerek kalçalarını birbirinden uzaklaştırdı ve dudaklarından bir nefes kaçtı. "O zaman bunu çabuk yapmalıyız."

Daha fazlasını istediğinde geri çekilmeden önce dudaklarımı tekrar onunkilere bastırdım. Daha aşağıya indim, çenesini öptüm, sonra yavaşça boynuna indim.

Elleri hala çarşafın içindeydi, parmak eklemleri tuttuğu için beyazlaşmıştı ve önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce dilimi yavaşça üzerlerinde gezdirdim.

Kalçaları bacaklarıma doğru gerildi, istemsiz bir hareketti ve bunu ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyordum. Ne söylediği önemli değildi, bana olan ihtiyacı benimki kadar kötüydü.

Beni ondan uzak tutabilecek hiçbir şey yoktu.

Burnumu karnında gezdirirken, "Teninde kokumu alabiliyorum," diye mırıldandım ona karşı. Ellerimi kalçalarının altına kaydardım, üstte durana kadar sardım ve onu önümde açtım. "Çarşafı bırak prenses. Seni tatmama izin ver."

Yumuşak bir inilti çıkardı, kalçaları ellerimde sarsıldı ama elleri çarşaftan ayrılmadı. Öne doğru eğildim, yüzümü hala benimle onun seksi arasında duran çarşafa bastırdım ve ona en kısa öpücükleri vermeden önce burnumu çarşafın üzerinde gezdirdim.

"Bırak onu Adara, yoksa koparıp atarım." Yan tarafa döndüm, dilimi esnek kalçasına, güzel tenindeki izime doğru sürükledim. Ellerim kenetlendi, onu daha da açtım ve yumuşak inlemelerinden biriyle ödüllendirildim.

"Buna cesaret edemezsin."

Başımı kaldırıp ona baktım, bana bakarken gözleri kapalıydı. Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. O da bunu benim kadar çok istiyordu ama oynamak istiyordu.

Benim güzel, güçlü kızım ona kontrolün bende olduğunu ve ona tam olarak ihtiyacı olanı vereceğimi kanıtlamamı istedi.

Benim için bir zevk olur.

Acıdan hoşlandığını bildiğim için kalçasının iç kısmını ısırđım ve kalçaları ağzıma doğru ilerlerken bile tısladı. Ona alışması için zaman vermedim. Başımı kaldırdım ve ellerimi kullanarak onu yatağın kenarında tehlikeli bir şekilde asılı kalana kadar öne doğru ittim.

Hâlâ çarşafa yapışmıştı ama göğüsleri kumaştan dışarı fırlamıştı. Onu karşımda görünce homurdandım ve içime dolan arzu dalgası zaten sert olan sikimi pantolonuma karşı acı verici bir şekilde gerdi.

Elimle çarşafı kalçasına yakın bir yerden kavradım ve dizimi çarşafın yere dökülen alt kısmına bastırarak çarşafı vücuduna doğru çektim. Kumaşın altından mükemmel seksinin dış hatlarını görebiliyordum ve ağzımı yavaşça indirirken ona baktım.

Beni izliyordu, bakışları bir an bile benimkilerden ayrılmıyordu ve ben de onu içime çekerken bu bakışı sürdürdüm. Dilimi çarşafın pürüzsüz kumaşına doğru kaydırđım ve vücudu yataktan kalkarak bu hissin peşinden gitti.

"Benden saklanmak istiyorsan, saklanabilirsin," diye mırıldandım, dilimi altında yatan yumruya sıkıca bastırmadan önce çarşafa karşı tekrar. Kalçaları yataktan fırladı, ağzıma sertçe bastırdı ve ben de onu çarşafı ve vücudunu dudaklarımla arasında emerek ödüllendirdim.

"Evren," diye adımı fısıldadı ve elleri saçlarıma dolanırken çarşafı bıraktı.

"Çarşafı tut prenses," diye hırladım ona karşı. "Onu düşürürsen dururum."

Elleri saçlarımda durdu ve nefesi kesildi. "Ne?"

Başımı çevirdim ve kalçasının poposuyla birleştiği yeri öptüm. Bana karşı kıpırdandı ama elleri saçlarımdan ayrılmadı.

"Dediğimi yap." Tenini ısırdım ve ellerinin saçlarımdan ayrıldığını hissettim. Başımı kaldırıp ona baktım, iki eliyle çarşafa yapışmış bana bakıyordu. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve çarşafı daha sıkı bir şekilde seksine doğru çektim.

İnledi, kalçaları altımda sarsıldı ve başımı bacaklarının arasına indirdiğimde bacaklarını daha geniş açtı.

"İşte iyi bir kız." Dilimle cinsel organını okşamadan önce dişlerimi ona sürtüyordum.

Çarşaf onun istekleri ve benim ağzımla ıslanmıştı ve ona bu kadar yakın ama bu kadar uzak olmam ikimizi de çıldırtıyordu. Bu işkencenin en lezzetli haliydi.

Tüm vücudu gergindi, daha fazlasını bekliyordu ve onu bu şekilde görmek içimdeki hayvanı yüzeye çıkardı.

Onu kendime daha da yaklaştırdım, vücudu artık neredeyse tamamen yataktan kalkmıştı ve öne doğru uzanıp çarşafı üzerinden çektim.

Seksi önümde parlıyordu, bana olan arzusu vücudundan aşağı damlıyordu ve boğazımdan kopan hırıltı kalenin her yerinden duyulabilirdi.

Bu benim eşim, gelecekteki karımdı ve onu karşımda görmek hayatım boyunca hissettiğim en güçlü duyguydu.

"Tanrılar, sana sonsuza dek tapabilirim." Dudaklarımı hafifçe memesine bastırdım ve o da sıçradı.

Bana karşı kasıldı ve orgazma çok yakın olduğunu biliyordum. Ona neredeyse hiç dokunmamıştım ama yine de orgazm olmaya o kadar hazırdı ki.

Onu yaladım, dilim kaygan seksine doğru kaydı ve üstümde inledi. Ellerimle onu daha geniş açtım ve her santimine daldım.

Çarşafa tutunurken nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Evren..." "Hoşuna gitti mi prenses?" Hırlayarak cevap vermesini istedim.

"Evet. Tanrım. Lütfen." Sözleri nefes nefese bir yalvarış gibiydi, beni teşvik ediyordu ve kalçalarından birini tutmayı bıraktım. Sözleri bana güç veriyordu. Beni başka hiçbir şeyin besleyemeyeceği bir şekilde beslediler.

Parmaklarımı onun üzerinde gezdirdim, dilimi onun memesine değdirirken buluşturdum ve o da bana karşı direndi.

"Evren." Kalçalarını ağızıma doğru yuvarladı.

Onu tekrar emerken iki parmağımy içine kaydurdım. Haykırdı, seksi parmaklarımın etrafında kenetlendi ve kapı bir kez daha çalındı.

Onun gerildiğini, vücudunun altımda kaskatı kesildiğini hissettim ama durmadım. Bütün bir ordu o kapının dışında olabilirdi ve ben durmazdım.

"Evren." Adım dudaklarından tıslayarak döküldü ve ben onu daha sert bir şekilde ağızıma çektim.

Nefesinin altında küfretti ve parmaklarımı onun içine sokup çıkarırken ona karşı sııttım. Islaklığı parmaklarımdan aşağı damlıyor ve elimi kaplıyordu.

"Seçim senin prenses," dedim seksine karşı. "Ben senin zevkini emerken o güzel dudaklarını kapatabilirsin ya da o kapının diğer tarafında kim varsa ağızıma boşaldığını duyabilir." Demek istediğimi anlatmak için onu tekrar ağızıma aldım ve dudaklarından dökülen derin inilti beni gülümsetti.

"Her halükarda senin zevkin bana ait." Ona baktım ve bana bakabilmek için dirseklerinin üzerine kalktı. Parmaklarımı daha sert bir şekilde içine sokarken ve içinde kıvrırken bakışlarını tuttum.

Cinsel organı parmaklarımı sağıarak etrafımda kenetlendi ve uyluklarını başımın yanlarına sıkıca bastırırken bakışları genişledi.

Çok yakındı, çok yakındı ve ben bencilce onun zevk almasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Memesini daha sert emdim, derin ve yavaş çekişler yaptım ve bağırdı, sesi gırtlaktan geliyordu ve odanın her yerinde çınılıyordu.

Kapının diğer tarafında her kim varsa onu duyabildiğine şüphe yoktu ve bu düşünce kıskançlığımın alevlenmesine neden olsa da kendimi durduramadım.

Hareketlerimi yavaşlattım, vücudundaki zevkin her damlasını hafiflettim ve sonunda bacakları omuzlarımyın etrafında gevşediğinde, geri çekildim ve ona baktım.

Parmaklarımı sıırsıklam olmuş seksinden çekip ağızıma götürdüğümde bana baktı. Daha yeni tadına bakmış olmama rağmen inledim ve beni izlerken yanakları kızardı.

"Çok bağımlılık yapıyorsun." Sesim sertti, kendimi tutamadığımı belli ediyordu ama sözlerim sadece kızarmasını derinleştirdi.

Ayağa kalktığımda sikim sertleşmiş ve pantolonumun üzerinde zonklamaya başlamıştı.

Öne doğru uzandı, yumuşak parmaklarını pantolonumun üzerinden uzunluğumda gezdirdi ve onu hissettiğimde tısladım.

"Seni tatmak istiyorum," dedi usulca ve bu neredeyse o anda boşalmam için yeterliydi.

Öne doğru uzandım, elimi boynunun arkasına doladım ve dudaklarım dudaklarıyla buluşana kadar onu öne doğru çektim. Onu kabaca öptüm ve dilimde kendi tadına baktı. Elim ona karşı sertti ama kontrolümü bulmakta zorlanıyordum.

Ben uzaklaşırken inledi ama bu odadan şimdi çıkmazsak, hiç çıkamayacaktık.

"Daha sonra," diyerek onu rahatlattım ve kollarımın arasına alarak tuvalete götürdüm. "Şu anda başka bir yerde bize ihtiyaç var."

BÖLÜM 16

ADARA

E vren kütüphaneye doğru giderken koridorda beni takip etti ve eli nazikçe üzerimde gezindiğinde kıkırdamaktan kendimi alamadım. Altta.

"Uslu dur." Yüzümü ona dönerken göğsünü işaret ettim. O sırtırken geriye doğru yürüdüm ve tanrım, odaya geri dönüp sonsuza dek onun içinde kaybolmak istedim. "Gitmemiz gerektiğini söyleyen sendin."

"Teknik olarak, bize ihtiyaç olduğunu söyledim." Elini ağzının üzerinde gezdirdi, az önce vücudumun her yerinde gezinen o aynı ağız. "Ama eminim başka birini bulabilirler, değil mi?"

Karanlık bakışları gömleklerinden birinin içine gömülü olan göğüslerime kayınca gülümsedim. "Sen taç giymiş prenssin. Sanırım senin yerini doldurmak oldukça zor olurdu."

"Oldukça sert mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Ama imkansız değil mi?"

"Bilmiyorum," diye takıldım ve yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bu krallığın sunduğu her şeyi görmedim."

Öne fırladı, bana doğru uzandı ve yüzündeki yırtıcı bakış, beni yakalayamadan ciyaklamama ve koşmama neden oldu. Tam kütüphane kapısından içeri adımımı atmıştım ki kollarını belime doladı ve beni yerden kaldırdı.

Üç çift göz bize doğru döndü ve Evren yüzünü boynuma gömerken bir kahkaha daha attım.

Dirseğimi geriye doğru atarak durmasını sağlamaya çalıştım ama o sadece beni daha sıkı tuttu. Boynuma bir çilek üfledi ve dudaklarımdan çıkan homurtu hiç de kadınsı değildi.

"İkinizin bir dakikaya daha ihtiyacı var mı?" Jorah'nın sesini duydum ama ayaklarım hâlâ yere değmemişti.

Evren'e tekrar dirsek attım ve sonunda yüzünü boynumdan kaldırmadan önce beni tekrar yere bıraktı. Ama elleri hâlâ karnıma bastırılmıştı, beni güçlü ve emin bir şekilde tutuyordu.

"Özür dilerim." Başımın arkasına neredeyse fark edilmeyecek bir öpücük kondurdu ve midem bulandı. "Adara'ya hızlı bir ders verilmesi gerekiyordu."

Dirseğim bir kez daha geri fırladı, bu kez karnına saplandı ve elleri etrafımda gevşerken ondan bir kahkaha yükseldi. Ellerinden kurtuldum, vahşi saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim ve Thalia'nın gülümseyen yüzüne odaklandım.

Hemen ona doğru yöneldim. "Neler oluyor?"

Mutluluğuma rağmen içimde bir korku dalgası vardı. Gavril'in, Fae Krallığı'nın anılarını unutmak için elimden geleni yaptım ve Evren ve ben yalnızken bunu yapmak çok kolaydı.

Ama sonra gerçekler tekrar ortaya çıkıyordu.

"Diğer herkes nerede?" Sadece Thalia, Sorin ve Jorah, birkaç mum yanan ve ocakta küçük bir ateş yanan kütüphanenin etrafında oturuyordu.

"Uyuyor, sanırım." Thalia elinde bir deste kâğıt tutmadan önce bana gülümsedi. "Oyun gecesi yapıyoruz."

Thalia'dan Evren'e bakarken boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Arkamdan yaklaşp beni bir kez daha kollarıyla sardı ve az önceki korku dağıldı.

"Oyun oynamak için mi bizi yataktan kaldırdın?" Evren arkamdan homurdandı.

"Herhangi bir oyun değil." Sorin iki eline birer büyük şarap şişesi aldı. "İçki oyunları oynuyoruz."

"Allah aşkına," diye küfretti Evren nefesinin altından, ama ben gülümsememi engelleyemedim.

"Takımlarda mıyız?" Sorin'in yanındaki sandalyeyi çektim ve Evren sonunda oturabilmem için beni tutmaktan vazgeçti. Sandalyeme oturmama yardım etti, yerleştikten sonra beni masaya doğru itti, sonra yanımdaki sandalyeyi bana yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı. "Hile yapmaya mı çalışıyorsun?"

Kendi koltuğuna yerleşirken kollarını sandalyemin arkasına doladı ve çok rahatlamış görünüyordu. Çok memnun. "Takım halindeyken nasıl hile yapabilirim ki?"

"Çünkü ben Thalia'yı partnerim olarak seçerdim." Masanın diğer tarafına baktım, arkadaşım aptal gibi sırtıyordu.

Evren usulca yan tarafımı çimdikledi, ben de kıpırdandım ve ona doğru bir bakış fırlattım.

"Ne? Seni ve Sorin'i daha önce bir kez yendik zaten."

"Bu doğru." Thalia kartları karıştırmaya başlarken güldü. "Kazanan bir takımı böyle dağıtamazsın."

"Takım yok." Sorin, beş cam bardağı masaya koymadan önce şarap şişelerinden birinin mantarını patlattı.

"Herkes kendi başının çaresine baksın." Jorah sandalyesinde arkasına yaslanıp Thalia'ya gülümsedi. Onu hiç bu kadar rahatlamış gördüğümü sanmıyordum. "Ama Thalia'ya dikkat et. Gerçekten biraz hilekârdır."

Alay etti ve adamın göğsüne vurdu. "Ben değilim!"

Jorah onun elini tuttu ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurmak için kaldırdı. "Tabii ki hayır. Seni böyle bir şeyle suçlamaya nasıl cüret ederim?" Bana dramatik bir şekilde göz kırptı ve kendimi gülmekten alıkoyamadım.

Ama tekrar Sorin'e, doldurmakta olduğu şaraba baktığımda, bakışları Jorah'nın Thalia'nın elindeki eline takılmıştı. Masanın altında dizimi onunkine vurdum ve o da bunu yaptığının farkında değilmiş gibi gözlerini kırıştırdı.

Elini kaldırdı ve parmaklarının küçük bir hareketiyle fincan önüme kayd, o kadar doluydu ki büyüsunu kullanarak Thalia'nın önüne bir tane itmeden önce biraz kenarından taşı. Daha önce sihrini kullandığını hiç görmemiştim ama yüzünde beliren ifadeden dolayı ona bunu soramayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

Her zaman kendini beğenmiş, saçmalıklarla dolu olan bu adam o kadar emin görünmüyordu ki, arkadaşına baktığımda aynı bakışlar onun bakışlarından da geçti ve hızla gözlerini kaçırdı.

"Kurallar nedir?" Sorumu gerginliği azaltmak için sormuştum ama bunu benden başka kimsenin hissettiğinden emin değildim. Ama tanrım, sanki iki arkadaşım arasında her an bir şeyler kopacakmış gibi hissediyordum.

Thalia kartları dağıtırken, Jorah basit bir kart oyunu olan kuralları anlatmaya başladı.

"Ve kim kaybederse şişeden içmek zorunda."

"Şarap mı?" Kupayı ağzıma götürüp bir yudum alırken güldüm. Tatlı meyvemsi tadın etrafında iç çektim ve o zaman bu konuda kaybetmeye karar verdim

oyun o kadar da kötü olmazdı.

"Hayır." Sorin yanından bir şişe daha alkol almadan önce kelimeyi patlattı. "Bundan."

Şişenin içi koyu kahverengi bir likörle doluydu, aşağıya inerken yaktığını hayal ettim ve burnumu kırıştırdım.

"Sadece kaybetme," dedi Evren yanımdan, sandalyesinde öne doğru eğilip kartlarını toplarken. Koyu renk becerikli parmaklarıyla kartları dizdi ve önündeki kartları incelerken yüzünün konsantrasyona dönüşmesini izledim.

"Bu çok iyi bir strateji, prens. Teşekkür ederim." Sorin sözlerime gülerken ben de kendi kartlarımı kaldırdım.

Evren'in ellerinden biri kalçama doğru indi ve dizimi sıkmadan önce parmaklarını pantolonumun dikişi boyunca gezdirdi.

"Benim için işe yarıyor." Omuz silkti. "Bu üçünü her zaman fena benzetirim."

"İşte başlıyoruz." Thalia kendi gözlerini kısarken Jorah gözlerini devirdi.

"Kayıtlara geçtiği üzere, kartlarda son şampiyon, gümüşlerde ise son şampiyonum. Ben olsam fazla kibirlenmezdim Evren." Kaşlarını ona doğru kaldırdı ve yüzünü aydınlatan gülümseme nefesimi kesmeye yetti.

Elimdeki kâğıtları kaldırdım ama gördüğüm kadarıyla elimde iyi bir şey yoktu. Köyümdeki erkekleri sadece birkaç kez kâğıt oynarken görmüştüm ama kurallarını hiç bilmiyordum. Oyundan anladığım kadarıyla kulak misafiri olmuşum.

Ama birbirlerini nasıl kandırdıklarını, ellerinin hiç olmadığı kadar güçlü olduğuna nasıl inandırdıklarını görmüştüm. Ve bunu yapabileceğimi.

"Bu rekoru uzun süredir elinde tutmuyorsun." Evren elindeki kartları oynattı. "Ama bundan önceki son on maçı kimin kazandığını unutmayalım."

"Bu çok eski bir tarih." Thalia Sorin'e dönmeden önce gözlerini devirdi. "Kaç kişi?"

"İki." Yüzü kapalı iki kartı ona doğru uzattı ve o da iki kart daha dağıttı.

"Adara?"

Kartlarıma baktım ve en düşük iki numarayı çektim. Tıpkı Sorin'in benden önce yaptığı gibi onları yüzüstü masanın üzerine koydum.

"Alışana kadar sana yardım etmemi ister misin?" Evren kartlarıma bakmak için bana doğru ilerledi ve ben de aceleyle

kalan üçünü göğsüme yasladım.

"Kışt." Masadan Thalia'nın bana dağıttığı iki kartı aldım ve diğerlerinin yanına, karşıma koydum. "Beni kandıramayacaksın."

Herkes güldü ama Evren elini ensemde gezdirirken gözlerini bana doğru dikti. Beni oradan kavradı, daha fazlasını istememe yetecek kadar baskı yaptı ve dudaklarım onunkilerle buluşana kadar beni kendine doğru çekti.

"Ben hile yapmam," dedi dudaklarıma karşı ve Sorin bir kahkaha attı.

"Evet, tabii." Sorin'in sesinden alaycılık damlıyordu. "Adara, cazibesiyle seni kandırmasına izin verme."

Evren'in dudakları ağzımda bir gülümsemeye dönüştü ve kendimi ona doğru eğilirken buldum, bu masada olan her şeyden çok onun öpücüğüyle ilgileniyordum. "Yaptığın şey bu mu?" Ona göz kırparken sordum.

Evren'in eli boynumda sıkılaştı, yavaşça çekilmeden önce zevk vaat etmekten başka bir şey yapmayan bir acı ısırığı.

"Bana üç tane lazım Thalia." Elindeki kartları masanın üzerine koydu ve Thalia hızla ona doğru üç kart daha dağıttı.

Bakışlarını Jorah'ya çevirdi ve o da kartlarına bile bakmadan başını salladı. İfadesini okumaya çalışarak gözlerimi ona diktim ama bana sadece gülümsedi.

"Ben iki tane alıyorum." Thalia daha fazlasını almadan önce kendi kartlarını masaya bıraktı.

Sorin kartlarını masaya koydu ve onun elinin benimkinden daha kötü görüldüğünü fark ettiğimde homurdandım. Bakışlarını bana dikti ama ben hemen kartlarımı onunkilerin yanına bıraktım.

Sırıtarak omzuma vurdu. "Umarım içmeye hazırsındır."

"Umarım hepiniz öylesinizdir." Evren kartlarını masaya bıraktı ve kartlarının ne anlama geldiğini gerçekten bilmesem de Thalia nefesinin altından küfretti.

"Pas geçiyorum." Elindeki kartları yüzü aşağı bakacak şekilde masaya fırlattı.

Evren sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına bastırarak Jorah'ya baktı, onun elini göstermesini bekledi.

Çok yakışıklıydı, vücudu rahattı ve yüzünde sadece eğlenen bir güven vardı. Gözleri benimkilere kilitlendi, bakışlarımı yakaladı ve kendimi başka tarafa bakamaz halde buldum. Gözlerim onun yumuşaklığında boğuldu, kalbim bunun ne kadar iyi hissettirdiğini göğsümde dövüyordu, ama burada arkadaşlarımızla bile, içimde derin bir endişe sarmalı vardı.

Gavril'in benden almak isteyeceği şey için. Özellikle de benim ondan aldıklarımın sonra.

Bakışlarımı Evren'den ayırdım ve ellerime baktım. Temizdiler, üzerlerinde tek bir iz bile yoktu ama sanki hâlâ Kraliçe Kaida'nın kalın, yapışkan kanıyla kaplıymış gibi hissediyordum.

Evren fark etmiş olmalı ki parmaklarını parmak eklemlerimde usulca gezdirdikten sonra parmaklarımı avucunun içinde kavradı ve yavaşça ağzına götürdü. Bana bakarken parmaklarıma bir öpücük kondurdu. Bu bakışa, onun varlığında bütün olma hissine odaklanmaya çalıştım.

Gözlerini benimkilerden ayırdı ve ben de dikkatimi masaya yönelttim, ancak kaybettiğini gördüm.

Kartlarını masaya bastırırken Jorah'nın dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı ve Thalia, Evren'in yüzündeki ekşi ifadeye güldü.

"İç bakalım." Sorin likör şişesinin ağır mantarını çekerken Jorah güldü. Şişeyi bana doğru itmeden önce sıvıdan uzun bir yudum aldı.

Elime aldım ve burnuma götürdüm. Burnum kırıştı ve Sorin gülerken elimi hızla çektim.

"Bu bir numaralı kural." Bir parmağını bana doğru kaldırdı. "Asla içkini koklama. Bu her zaman durumu daha da kötüleştirir."

"İlk kez bu konuda Sorin'le aynı fikirdeyim." Thalia güldü. "Ama yine de kendi başına oldukça kötü."

Sorin bana bakmadan önce ona sıırıttı. "Devam edin."

Evren konuşurken bir kolunu sandalyemin arkasına doladı. "Thalia'nın söylediği kadar kötü değil. Sadece tek seferde indir."

"Bana pek güven vermiyorsun." Şişeyi kaldırıp dudaklarıma götürmeden önce sıvıyı döndürdüm. Ruhun derin odunsu tadı anında dilime vurdu ama sıvıyı dudaklarımdan silerken öksürmeme neden olan boğazımdaki güçlü yanmaydı. "Bu korkunç."

Evren şişeyi elimden aldı ve Sorin kadar rahatsız olmadan içkiyi yuttu.

Tadına bak.

Ruhların verdiği hisle başım dönüyordu ama başımın dönmesine neden olan şey Evren'in yanımda gülme şekliydi.

"Buraya gel." Şişeyi Thalia'ya uzattı, sonra kolumu eline aldı ve beni kucağına oturana kadar çekti. Sırtımı göğsüne bastırana kadar beni hareket ettirdi ve ikimiz de rahatlayana kadar koltuğuna geri yerleşti.

Parmaklarını saçlarıma geçirmeden önce eli kolumda gezindi ve akılsızca saçlarımla oynadı.

Ve beni ona karşı kıvrandırdı.

Sorin bir sonraki eli dağıttı ve ben de kartlarımı Evren'den saklamak için elimden geleni yaptım. Ama faydası olmadı. O eli ve bir sonrakini kazandı ve birkaç el daha dağıtıldığında, daha kötü oynuyordum ve içkinin bana hissettirdiklerinden dolayı kıkırdıyordum.

"Sanırım Adara yeterince içmiş olabilir." Şarabımdan bir yudum daha aldığında Evren bana sırttı ve bacaklarım ona doğru uzanıp sandalyenin kolundan sarkana kadar kucağında döndüm.

"Sanırım yapmadı." Bardağımı kaldırdım ve bir yudum daha aldım.

"Anlaştık." Thalia güldü ve bardağını bana doğru kaldırmadan önce bana orantısız bir sırtıttı. Bardağın kenarından biraz döküldü ama fark etmemiş gibi görünüyordu. "Daha yeni başlıyoruz."

"Thalia ne zaman bu kadar hafif biri oldu?" Sorin homurdandı ama ona baktığında bakışları yumuşadı. Başını sandalyesinin arkasına yasladı ve kapüşonlu gözleri ve dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı.

İçkinin baş döndürücü etkisiyle bile, ona bakışının Thalia'nın anlatmaya çalıştığından çok daha fazlası olduğunu görmek kolaydı.

"Çok tatlısın, Sorin." İçimi çektim ve Evren altımda kaskatı kesildi.

"Affedersiniz?" Evren sordu ve eli kalçama dolandı.

"Baksana şuna." Elimi ona doğru salladım ve kadehimden bir parça şarap Evren'in kucağına döküldü. "Oops." Kıkırdadım ve hiçbir işe yaramasa da ıslak yeri sildim.

"Çok yakışıklı." Thalia güldü ve ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Evet! Gördün mü?" Arkadaşımı işaret ettim. "Ve sana nasıl baktığımı." Parmak eklemimi şakacı bir şekilde ısırdım ve Thalia'nın homurdanmasına neden oldum.

Sorin sadece sırttı ve adamın kendisine gösterilen ilgiden hoşlandığını biliyordum. "Keşke bana bir şans verseydi, Adara." Elini elinin üzerine bastırdı.

ve Thalia gözlerini devirdi.

Ama orada öyle bir ışıık vardı ki. Yüzündeki şakacı ifade göğsümdeki ağırlığın daha da hafiflemesine neden oldu.

"Sizi kandırmasına izin vermeyin. Çok şanslı oldu." Thalia şarabından bir yudum daha aldı ve Jorah öne doğru eğilip masadaki kartları topladı.

Yüzünde tam olarak çıkaramadığım bir ifade vardı. Tam olarak kıskançlık değil ama konuşmamızdan rahatsız olmuş görünüyordu.

Onu incelerken başımı yana eğdim.

Evren ellerini üzerimde sıkıca kavradı ve ben de ona bakmak için başımı çevirdim.

Başını bir kez salladı, bu düşünceyi bir kenara bırakmam için bir uyarı gibiydi ve sırtına dolanmış olan elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Saç telleri parmaklarımın arasında çok yumuşak, çok ipeksiydi ve parmak uçlarımı kafa derisine batırdım.

Başını arkaya yasladı, gözlerini bu duyguya karşı kapattı ve onda öyle bir sakinlik vardı ki. Göğsümün ağrmasına neden olan bir memnuniyet.

Bir daha asla onun yanından ayrılmak istemememe neden oldu.

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum." Bu sözleri fısıldadığımı sanıyordum ama Evren'in bakışları açıldı ve Thalia'nın masanın öbür ucundan yine kıkırdadığını duydum.

Evren'in parmakları böğrüme girerek beni kendine çekti ve dudakları yanağıma değerken sırıttı. "Bence sarhoş olabilirsin."

"Sadece birazcık." İçimi çektim ve bana tekrar bakmak zorunda kalana kadar saçlarını çekiştirdim. "Ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok." Karanlık, ağır bakışlarını inceledim ve tanrım, ona o kadar aşık olmuşum ki.

O beni izlerken karnım sıkıştı. İşte ellerimdeydi ve ben hâlâ bir şekilde ona doyamadığımı hissediyordum.

Ellerim kafa derisini kazarken ve bedeni bedenime yaslanmışken bile onu ne kadar özlediğimi düşünmeden edemiyordum. Onu bir daha asla özlemek istemediğimi.

"Seninle evlenmek istiyorum."

Evren'in bakışları ürperdi ve ellerini yanaklarıma bastırana kadar kaldırdı. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve elleri beni sanki dokunduğu en değerli şeymişim gibi sıkıca tuttu.

"Seni karım yapmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Sesi sessiz ve sertti ve bu ses midemi bulandırdı. "Bunu düşünüyorum"

gece ve gündüz. Seni bu dünyanın izin verdiği her şekilde sahiplenmek istiyorum ve o zaman bile yeterli olmaz."

Beni öperken şarap kadehim aramıza girdi, hareket yavaş ve kasıtlıydı ama yine de çaresizlik hissi veriyordu.

"Kahretsin!" Thalia'nın arkamdan histerik bir kahkaha attığını duydum ve yere düşmeden hemen önce Sorin'in onu yakaladığını görece kadar Evren'den uzaklaştım. "O şarabın içine ne koydun Sorin?"

"Oh, evet. Suçu bana at." Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kollarının arasına aldı. "Bunun senin ve Adara'nın içtiğiniz on kadeh içkiyle bir ilgisi olamaz."

Sanki adam aptallık ediyormuş gibi elini salladı. "Anlambilim. Ama içkiyi de sen getirdin, yani her halükarda senin hatan."

"Anlaştık!" Arkadaşımı işaret ettim ve o da kıkırdadı. "Thalia masum."

"Az önce ikinizi de balık gibi içerken izlediğimizizin farkındasınız, değil mi?" Evren

Altımda güldü ve ben de göğsüne vurdum.

"Bir taraf seç Evren, ama ben Thalia'nın tarafındayım."

"Evet!" Thalia başını Sorin'in kollarında tuttuğu yerden geriye yasladı. "Sonuna kadar birbirimizin arkasını kollayacağız. Bizi kıramazsın."

"Aynen öyle." Evren'in kucağından kalktım ve arkadaşıma doğru ilerledim. Ayaklarımın titrediğini hissediyordum ama bunun beni durdurmasına izin vermedim.

Ona yaklaştığımda sırtıttı ve Sorin'in kollarında ölü bir ağırlık gibi görünüyordu. "Seni seviyorum," dedi çok soğukkanlı, çok kolay bir şekilde, ama göğsüme saplandı ve beni ele geçirdi.

Gözlerim yaşla dolarken elimi karnıma bastırdım. "Seni seviyorum."

Öne doğru itip ona sarıldım ve Sorin'in derin homurtusu etrafımızda yankılandı. "Sanırım bu ikisini yatağa götürmenin zamanı gelmiş olabilir."

Thalia'nın elleri bana, benimkiler de ona sıkıca sarıldı. "Anımızı öldürmeye çalışıyorlar."

"Bizimle başa çıkamıyorlar."

"Oh, seni gayet iyi idare edeceğim." Evren kollarını ortama dolayıp beni arkadaşşımdan uzaklaştırırken ciyakladım.

Sorin güldü ama Thalia göğsüne vurur vurmaz ona baktı.

"İyi geceler, Thalia." Evren beni göğsüne yasladı ve ben başımı arkaya atarak baş aşağı duran Thalia'ya baktım. "Seni seviyorum!"

"İyi geceler!" Bana doğru döndü ve Sorin onu düşürecekmiş gibi baktı.

Kullanılmış kupalarımızı elinde tutan ve yüzünde ciddi bir ifade olan Jorah'nın yanından geçtik. "İyi geceler, Jorah."

"İyi geceler, Adara." Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve Evren bizi odadan çıkarırken yüzünü inceledim.

Elimi Evren'in göğsünde gezdirdim, gömleğinin düğmelerini takip ettim. "Jorah üzgün görünüyor."

"O iyi."

"Emin misin?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Bence o da Thalia'ya biraz aşık olabilir. Onu suçladığımdan değil."

Evren küçük bir kahkaha attı. "Kendimi bildim bileli Thalia'ya aşık olduğumu düşünüyorum ama bu onun bileceği iş. Sarhoşken çok işgüzar oluyorsun."

"Sarhoş olduğumu kim söyledi?"

"Tek gözün kapalı bana bakıyor olman iyi bir gösterge." Güldü ve yatak odasının kapısını açarken beni kollarının arasında kaydırды.

"Sadece arkadaşlarını seviyorum." İçimi çektim ve başımı göğsüne yasladım. "Bana evdeymişim gibi hissettiriyorlar."

Evren'in vücudu altımda sıkılaştı ve beni yavaşça yatağa yatırdı.

"Onlar senin de arkadaşların ve burası senin evin." Alnımdan öptü ve ben de gülümsedim. "Ben senin evimim."

Beni tekrar öpmeden önce battaniyeyi bedenimin üzerine çekti. "Biraz uyumalısın."

Benden uzaklaşarak tuvalete doğru yöneldi ve ben de elini kendi elimle yakaladım.

"Şu anda ciddi olamazsın."

"Özür dilerim?" Gülerek bana baktı.

"Uyumayacağım." Dizlerimin üzerinde oturana kadar yatağa tırmandım. "Başladığımız şeye daha sonra devam edeceğimize söz vermiştin. Daha sonra."

Dudaklarıma bakarken bakışları karardı. "Ve sen sarhoşsun." Omuz silktim ve dudakları eğlenerek seğirdi. "Seni istiyorum."

Eli uzandı, yanağımı kavradı ve başparmağını alt dudağıma sürttü. "Seninle tanıştığımdan beri bir an bile

seni istiyorum prenses." Parmağı dudaklarıma daha sert bastırdı. "Sen benim istediğim her şeysin."

"Seni tatmak istiyorum." Gömleğinin yakalarına yapıştım ve göğsüm onunkine değene kadar onu kendime çektim. "Senin de benim gibi ihtiyaçtan çıldırmış gibi hissetmeni istiyorum."

"Bunun için ağızını kullanmana gerek yok prenses." Başparmağını ağızımın açıklığına bastırdı ve yavaşça içeri kaydırđı. Onun için genişledim, dokunuşunun dolgunluğunun tadını çıkardım ve sessizce daha fazlası için yalvarırken gözlerim kapandı. "Ama o m kemmek ağızını sık sık sikimin etrafına sarılmış, önümde uzanmış, o güzel gözlerinle bana yalvarırken düşünüyorum."

Başparmağı boğazımın arkasına ulaşana kadar daha da içeri itti ve ben de yanaklarımı onun etrafında  ukurlaştırarak onu içime çektim.

"Siktir." Uzun bir i  geçirdi, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Nazik, kasıtlı bir hareketle ağızımdan çekildi. Tükürük izlerini silerken eli çenemde bir sıcaklık izi bıraktı.

O beni durduramadan yataktan kalktım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Başım hâlâ dönüyordu ama bunun artık içkiyle bir ilgisi yoktu ve her şey önümde duran adamla ilgiliydi.

Titreyen parmaklarımı yavaşça pantolonunun  n kısmında gezdirdim, kalbim beklentiyle çarpıyordu ve kumaşın altında ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordum. Sıcak, nasırlı parmakları çenemin altından kayarak çene  izgim boyunca ilerledi ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken zevkten titredim.

Parmaklarımı pantolonunun düğmelerine geçirip dikkatlice çözerken ona baktım. Parmaklarım titreyerek ve beceriksizce yavaşça aşağı çektim ama o beni acele ettirmedi. Sadece başparmağını saçlarımda ileri geri gezdirerek beni rahatlattı ve cesaretlendirdi.

Aleti önüme düştü ve parmaklarımı kalın aletin etrafına sararken dudaklarımı yaladım.

"Siktir, çok güzelsin."

Sözlerine karşı yutkundum ve ellerim onun etrafında sıkılaştı. Alçak ve ağır bir şekilde inledi ve onu tatmadan önce bir an daha bekleyemedim.

Yavaşça başımı eğdim ve o beni izlerken ben de ona baktım. Ağızımı açıp onu ağızımın içine çekmeden önce dilimi başına doğru kaydırđım ve tıslamasına neden oldum, dilim onun alt tarafı boyunca ilerliyordu.

Dudaklarım onu hâlâ sikinin dibinden kavrayan yumruğuma değene kadar durmadım.

"Prenses," diye homurdandı ve onu dilimin üzerinde hissettiğimde inledim.

Dilim onu yalayıp tükürüğümle her santimini kaplarken geri çektim. Başparmağımı alt tarafına bastırdım ve eli saçlarımda en lezzetli acıyla sıkılaşıp tısladı.

"Elimdeki tüm kontrolü kaybetmeme neden oluyorsun prenses." Diğer eli yüzüme gitti, başparmağı alt dudağımın üzerinde, sikinin hemen altında gezindi.

Onu tekrar ağızma alırken titredim, tenim kızardı ve ısındı. Onu alabildiğim kadar uzağa götürdüm ve boğazımın arkasına çarptığında hafifçe öğürdüm.

Sonra az önce bahsettiği kontrolü kaybetmesini izledim. Boğazımın arkasına doğru sarsılırken elleri üzerimde sıkılaştı, sonra ben onu izlerken yavaşça dışarı kayd.

Bir sonraki hamlesine hazırlıklı değildim ama tekrar içeri girip ağızımı sikmeye başladığında bacaklarımın arasında nem birikti. Dilimi düzleştirdim ve ona tutunurken iki elimi de çıplak kalçalarına bastırdım.

Tırnaklarım etine battı ve tekrar içime girerken küfretti. "Çok iyiydi."

Sözleri biraz boğuktu ama beni ateşledi.

yanaklarımı çukurlaştırıp onu daha sert emerken.

Gözlerimi kapadım ve onun ağızımda olmasının verdiği hisse odaklandım.

"Kendine dokun Adara," dedi ve ben tekrar ona baktım. "Elini seksine göm ve bana bunun seni ne kadar tahrik ettiğini göster."

Ona karşı inledim ve dediğini yaptım. Elimi kalçasından ayırdım ve

istediği gibi pantolonumun içine kaydurdım. Parmaklarım seksimle

buluştuğunda ve orada bekleyen nemi bulduğunda ona karşı gerildim.

Çok ıslanmıştım, bana vereceği her şey için çok çaresizdim ve parmaklarımı yumruğumun üzerinde gezdirirken diğer elim ona gömüldü.

Kalçalarım öne doğru sarsıldı ve boğazımın arkasına doğru itti. Çıkardığım derin iniltiyi durduramadım ama ses içimdeki a d a m tarafından boğuldu.

Ağızma soktuğu sikinin hızını takip ederek sertçe yumruğumun üzerini ovuşturdum ve sadece birkaç dakika olmuştu ama şimdiden

kendimi parçalıyorum.

"Benim için gel prenses." Ağzımdan çekildi ve sikini şişmiş dudaklarımın üzerinde sadece nefesimi yakalayabileceğim kadar uzun süre gezdirdi. "Sikim boğazının derinliklerine gömülüyken boşalmanı izlemek istiyorum."

Tekrar içime girdi ve umutsuzca arzuladığım hissi kovalarken gözlerimi kapattım. Bana karşı çalışan parmaklarım olmasına rağmen, Evren zevkimi kontrol etti.

İhtiyacımı körükledi.

Hızını artırdıkça içimden gelen küçük, boğuk inlemelere engel olamıyordum. Onu içime çekmeye çalıştım, ayak uydurmaya çalıştım, ama beni bunaltan bir çaresizlikle beni beceriyordu.

Onu izlerken parmaklarım daha sert hareket etti ve eli boynuma inip sıkıca bastırıldığında kendimi daha fazla tutamadım.

Zevk içimde akarken onun etrafında haykırdım. Beni tuttu, elleri hâlâ saçlarımda ve boğazımda gömülüydü. Hareketleri yavaşladı ama daha az sert, daha az umutsuz değildi.

Ben nefesimi tutarken ağzımı sertçe sikti ve ancak o zaman tohumu ağzıma dökülürken boğazımın arkasına çarptı. Hızlıca, hevesle yuttum ve onun zevk kükremesi etrafımızda patladı.

Yavaşça ağzımdan çekildi ve başparmağı dudaklarıma bastırarak oradaki nemi topladı.

"Çok mükemmelsin." Sesi sert ve zevkle doluydu. Elimi pantolonumdan çekerek aşağı uzandı ve eğildi, parmaklarımı ağzına aldı. Bakışları benimkilerle buluştu ve aldığım zevkin kanıtlarını parmaklarımdan yalayarak uzaklaştırırken gözlerini benden ayırmadı.

"O bana ait." Ayağa kalkmama yardım etmeden önce nihayet elimi bıraktı. Önünde durduğum anda dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bacaklarım altımda titredi. "Şimdi biraz uyku zamanı."

BÖLÜM 17

SORIN

O gülerken Thalia'nın yatak odasının kapısını ittim. Hâlâ neye güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aşağıya bakarken gülümsemekten kendimi alamadım

ona baktım. Gülümserken burnu kırmıştı ve nefes kesiciydi.

Yatağına doğru ilerlerken neredeyse ayakkabılarına takılıyordum ve bu sadece onun daha çok gülmesine neden oldu.

"Düşürme beni!" Onu yere bıraktım, vücudu yumuşak bir şekilde yatağına çarpıyor ve bukleleri yüzünü çerçeveliyordu.

Yastığına yaslandı ve ben de öne uzanıp ayağını yakaladım. Botunu ayağından çekiştirdikten sonra hızla diğerini tuttum. "İçkiyi fazla kaçırdığım kaç geceden sonra seni eve taşımak zorunda kaldım? Seni bir kere bile düşürmedim."

"Her zaman bir ilk vardır." İçini çekti ve ben pantolonuna uzanırken kalçalarını kaldırdı. Pantolonunu bacaklarından aşağı çekerek güzel kalçalarını ortaya çıkardım ve onu görünce inlememek için dudağımı ısırdım.

Bu işkenceye alışmıştım.

Hatırlayabildiğimden daha uzun yıllar Thalia'nın arkadaşı olmuşum ve onu bir o kadar uzun zamandır arzuluyordum. Bu düşüncelerimi kendime saklamakta profesyonelleşmişim.

Onu kızdırmayı severdim, ama o kadar ileri gitmedim.

Ona bakarken kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum. Onun yanında olduğum her saniye ona olan arzum artıyordu ve odasından çıkmam gerekiyordu.

Battaniyesine uzandım ve saçlarını yüzünden çekmeden önce nazikçe vücudunun üzerine serdim.

"İyi geceler Thalia," dedim usulca doğrulmadan önce.

"Benimle kal." Bana baktı, gözleri yalvarıyordu.

"Bu iyi bir fikir değil." Sikim pantolonumun içinde sarsılırken bile başımı salladım.

Kaşlarını çattı ve dolgun, mükemmel dudaklarında bir somurtma oluştu. "Neden olmasın?" "Nedenini biliyorsun," dedim, sesim gergin çıkıyordu.

Ama o cevap vermedi. Sadece elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Lütfen kal."

Bakışları yumuşamıştı, bana yalvarıyordu ve onu reddedemezdim. Onun yanındaki yatağa tırmanıp yorganın üstüne uzanmadan önce botlarımı ayağımdan çıkardım.

Bana doğru kıvrılırken kıkırdadı, başı göğsümde bir yer buldu.

Vücudunun sıcaklığı içime yayıldı ve kokusu beni sardı. Dünyada en sevdiğim kokuydu, vanilya ve ona özgü bir koku karışımı. Bana evimi hatırlatıyordu.

Elimi hafifçe sırtında gezdirdim ve o da kıpırdandı, vücudu içimde eridi.

Bana baktı, gözleri özlemle doluydu ve ona karşı koyamayacağımı biliyordum.

"Gerçekten gitmeliyim."

"Kalmanı istiyorum," diye mırıldandı, sesi arzusuyla kalınlaşmıştı. "Sarhoşsun," diye ona ve kendime bu gerçeği hatırlattım.

"Birbirimizi ne zamandır tanıyoruz?" Öne doğru eğilip parmaklarını dudaklarımın kenarında gezdirirken kaşlarını çattı. "Ne kadar içtiğim önemli değil. Hâlâ ne istediğimi biliyorum."

"Thalia." İnledim ve elimi yüzümde gezdirdim; benden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

"Tamam." Beni itti ve yastığına yaslandı. "Git."

Uzun bir süre onu izledim ama karanlık odada bakışlarımla buluşmayı reddetti. Penceresinden içeri süzülen ay ışığı, onu görmek beni çıldırtacak kadar aydınlatıyordu ve yatağından kalkarken oflayıp pufladım.

"Sorin," diye inleyerek adımı söyledi ve tekrar ona baktığımda gözlerini kapatmış, dudaklarını aralamıştı.

Sonra battaniyenin altında hareket etmeye başlayan elini gördüm.

"Ne yapıyorsun sen?" Homurdandım ve diğer eli yukarı uzanıp göğsünü avuçladı. Her geçişte uyarılmamın arttığını hissedebiliyordum.

sessizce kendine dokunmasını izledim.

Miyavlarken nefesi kesildi, sonra gözlerini açıp bana baktı. "Gideceğini söylemiştin." Bakışları tekrar bana dönmeden önce kapıya baktı. "Ama bu seni istememe engel değil. Eğer bana dokunmak istemiyorsan..."

Öne atıldım ve üzerine eğilirken bileğini elimle sıktım. Hafifçe inledi ve ben de burnumu çenesinde gezdirdim. "Sana dokunmak istemediğimi mi sanıyorsun?" Elini göğsünden çektim ve yerine kendi elimi koydum.

Elim sert ve açgözlüydü ve sikim pantolonuma acı verirken sert meme ucunu parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Senin mükemmel vücuduna yapacağım her şeyi hayal etmediğimi mi sanıyorsun, Thalia?"

Nefes nefese kaldı, başını yastığa doğru geri itti ve dudaklarımı açıkta kalan boynuna bastırdım.

Ağızına gitmeden önce dilimle tenini yaladım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. İlk başta tereddütte onu usulca öptüm ama dudaklarını açıp ağızma doğru inlediğinde kontrolümü tamamen kaybettim.

Öpüşmeyi derinleştirdim, dilim onunkini kovaladı, dişlerim dudaklarını ısırdı ve elim göğsünden ayrılıp vücudunda aşağı doğru hareket ederken inledi.

Elini hâlâ kalçalarının arasına bastırmış, küçük daireler çizerek kendine sürüyordu ve elimi bileğine doladıktan sonra bileğini aramıza alıp parmaklarını dudaklarımın arasına aldım.

Onun tadıyla inledim ve bu tadı hafızama kazıdım. Tadının nasıl olacağını milyonlarca kez hayal etmişim ama hayal gücüm ona kötülük etmişti.

Bileğini bırakmadan önce parmaklarını ağızımdan çektim ve elimi aramıza indirip parmaklarımı ıslaklığında kaydırırken beni izledi.

Sırılsıklam olmuştu. Parmaklarımı iç çamaşırının içine ve memesinin üzerine kaydardım. Girişiyle buluşana kadar onları indirdim. Gözlerinin içine baktım, bana dur demesini bekliyordum ama bana bakarken hiç tereddüt etmiyordu.

"Emin misin?"

Dudağını ısırırken hevesle başını salladı ve ben gözlerinin kapanışını izlerken iki parmağımı onun seksine **s o k t u m**.

Parmaklarımı içine sokup çıkarırken "Sorin," diye inledi.

Bu beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetti.

Kendimi vücudundan aşağıya indirirken parmaklarımı içinde kıvırdım ve onu içime çektim. Parmaklarımı vücudundan çektim ve o da bu kayıp karşısında inledi.

Parmaklarımı iç çamaşırlarının etrafına dolayarak bacaklarından aşağı doğru çektim ve ellerimle her iki kalçasının iç tarafına bastırarak önümde açılmasını sağladım.

Başımı eğip onu yumuşak bir şekilde cinsel organından öptüğümde nefesi kesildi. Çabalarımı küçük yumrusuna odaklamadan önce dilimi onun üzerinde gezdirirken vücudunun altımda titrediğini hissettim.

Ağızıma almadan önce dilimi onun üzerinde gezdirdim ve o da zevkle haykırırken elini ağızına bastırdı.

"Seni bu kadar çok istiyorum, Thalia. Seni tatmayı hayal ettim. Aletimi yumrukladım ve ne kadar iyi olacağını hayal ederken senden başka bir şey düşünmedim."

Onu daha sert bir şekilde ağızıma aldım ve elleri saçlarıma dolanırken kalçaları başımın etrafında kenetlendi.

Ona baktım ve beni izlerken karanlık bakışlarıyla karşılaştım. "Karşılaştırılmaz bile." Parmaklarımı tekrar içine soktum ve içinden bir ürperti daha geçerken cinsel organı etrafımda kenetlendi.

Parmaklarımı onun içinde kıvırırken Thalia'nın saçlarımı tutuşu sıkılaştı. O inlerken ve kalçalarını yüzüme doğru hareket ettirirken dilimi yumruğuna defalarca dokundurdum.

Yüzündeki coşkudan aldığı zevk onu tüketiyordu ve kalçaları nihayet yavaşladığında tekrar adımı haykırdı ve ben de onun seksine yumuşak bir öpücük kondurdum.

Saçlarımı çekiştirdi, bakışlarım onunkilerle buluşana kadar başımı kaldırdı. "Seni becermek istiyorum," dedi usulca ve neredeyse o anda boşalıyordum.

Ellerimi kalçalarının altından geçirip onu yukarı kaldırırken inledim. Ben ayağa kalkarken bacaklarını etrafıma doladı ve göğsüme yapıştı.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bir an için sadece birbirimize baktık, eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce ikimizden de yayılan yoğunluk ve arzu.

Onu dizlerinin üzerinde yatağa yatırana kadar ağırlığını kollarımda kaydırırken göğsüm ihtiyaçla kabardı. Alt dudağımı ısırp son bir kez öptü ve beni bırakırken nefes nefese bir kahkaha attı.

Thalia önümdeki yatakta diz çökerken ben geri çekilip gömleğimi çıkardım. Önümde dört ayak üzerinde durana kadar hareket etti, bakışlarımla tekrar buluştuğunda yüzünde davetkâr bir ifade belirdi.

Beni ele geçiren açlık hissediliyordu ve yardım edemedim ama arkasında yatağa diz çöktüm.

Uzunluğumu ona doğru bastırmadan önce sikimi pantolonumdan kurtardım. Seksinde, neminde ileri geri gezdirdim ve bana doğru eğilirken miyavladı.

Bana karşı sallanıyor, vücudu yıllardır arzuladığım bir şeyi ona vermem için bana yalvarıyordu.

Sıkı çekirdeğinin içine tamamen oturana kadar yavaşça, santim santim içine bastırdım. Kalçalarımı ona karşı salladığımda yüksek sesle inledi ve vücudu bana tepki verdikçe hareket etmeye başladı.

Tenimde ter oluşurken parmaklarım kıkına saplandı. Cinsel organı etrafımda kenetlenirken onu tekrar tekrar ittim. Elimi boynuna ulaşana kadar omurgasında gezdirdim ve vücudum kontrolsüzlüğünden dolayı titredi.

Bir elimi vücuduna dolamadan ve onu kendime doğru kaldırmadan önce eğildim, dudaklarımı sırtının küçük kısmına bastırdım.

Sırtını göğsüme yasladı ve ben kalçalarımı döndürmeye, o haykırdıkça içine girmeye devam ettim.

Vücudunu örten tişörtü çekiştirdim, önümde tamamen çıplak kalana kadar yukarı kaldırdım ve başının üzerinden geçirdim ve nefes alamadığımı hissettim.

Sol elimi vücudunun etrafına getirdim, parmaklarımı sıkıca yumrusuna bastırdım ve içine doğru itmeye devam ettim, ama dikkatini çeken kolunda hareket eden dudaklarım oldu.

Tenini, Gavril'in ona verdiği birçok yara izini öptüm ve hareketlerimin altında titrediğini hissettim.

"Çok güzelsin," diye inledim zevkim içimde zirve yaparken. Boşalmaya çok yaklaşmıştım ama bunun bitmesini istemiyordum.

Ona dokunmayı hiç bırakmak istemedim.

"Sorin, lütfen," diye yalvardı Thalia ve parmaklarımı daha sıkı bir şekilde seksine bastırırken ona sertçe soktum. Etrafımda kenetlendi ve bir saniye daha kendimi tutamadım.

İçine boşaldığımda sırtına doğru yüksek sesle inledim ve vücudu sarsılıp bana doğru hareket ederken haykırdı. Birlikte uçuşumun üzerinden uçtuk.

Yıllardır birbirimizden arzuladığımız bir zevke dönüştü ve nefeslerimiz sakinleşirken birbirimize sarıldık.

Yatağına yaslanıp onu da kendimle birlikte aşağı çekmeden önce yavaşça içinden çıktım. Başını göğsüme yasladığımda gülümsedi ve parmakları karnımın üzerinde gezindi.

Bir dokunuşun hayaleti olana kadar yavaşladılar ve zihnim az önce yaptığımız şeyle ilgili milyonlarca düşünceyle dolup taşarken bile, onun bana karşı sakinleştiğini hissettim.

"İyi geceler, Sorin." Öne doğru eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurmadan önce bana baktı.

"İyi geceler, aşkım."

BÖLÜM 18

EVREN

"Yaşadığın bunca yıl boyunca okyanusu hiç görmediğini mi söylemek istiyorsun?" Adara'nın babası ona baktı ve o da Güldü.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Annem ve ben köyden hiç ayrılmadık. Sanırım Fae'lerin benim için geleceğinden ve benim orada olamayacağımdan çok korkuyordu."

Çenesindeki kaslar gerildi ve ağzı ince bir çizgi halinde sıkılaştı. Ellerini yumruk yaptı ve gözlerini kocaman açtığı anda acıdan parladı ama Adara hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti, sesi tereddütsüz ve hafifti.

"Eskiden bir sirenmişim gibi davranırdım." Kendine, anılarına güldü ve ben de onun her parçasını bilmek için çaresizce onları içimde topladım. "Kasabanın hemen dışındaki küçük dereye yüzerdim ve saçlarıma küçük çiçekler örerdim."

Gülümsedi ve göğsüm yandı.

"Kasabadaki oğlanlardan herhangi biri bana karşı acımasız davrandığında, sanki bir siren şarkım varmış ve istersem onları ölüme çekebilirmişim gibi davranırdım."

"Çocuklar sana kötü mü davrandı?" Sandalyemde öne doğru eğildim ve o güzel gözlerini devirdi.

"Sakin ol. Uzun zaman önceydi ve o zamanlar seni tanıımıyordum."

Oysa ben tüm hayatım boyunca seni bekledim.

"Hatta birkaçını siren şarkısının tüm bunların bir parçası olduğuna ikna etmeyi bile başardım." Elini yüzüne, yıldız izlerine doğru salladı. "Yapabileceklerimden korktular ve ondan sonra bana bulaşmadılar."

"İyi," diye homurdandı babası şöminenin yanına eğilirken. "Hak ettiklerini buldular."

Adam hâlâ çelimsizdi; bu ancak yıllarca kendine bakmamaktan ya da onun durumunda yıllarca istismara uğramaktan kaynaklanan bir zayıflıktı.

Omuzları çok fazla ağırlık taşıyordu ve gözlerindeki ışık, son alevi sönmüş bir mum gibi neredeyse sönmüştü. Ama yavaş yavaş hayata dönüyordu. Bunu Adara'ya gülümseyişinden, yanaklarının bir gün öncesine göre biraz daha az çukurlaşmış olmasından anlayabilirdiniz.

Bu adamı Kraliçe Kaida'ya teslim eden kişi bendim ama ona ne yaptığını ben bile bilmiyordum. Fae krallığına geldikten günler sonra adamın öldüğüne inandım.

Onu sır olarak saklayabilmiş olması, Gavril'in eşini sır olarak saklayabilmiş olması endişe vericiydi. Ve bildiğimi sandığım diğer pek çok şeyi sorgulamama neden oldu.

Krallıklarında benim hain olduğumu iddia ettiler ama onlar da en az benim kadar hainlerdi.

Daha çok.

"Adara." Adını söyler söylemez bana döndü ve yüzünde hâlâ duran gülümseme nefesimi kesti. Bu kadın benim eşimdi ve yakında karım olacaktı.

Ve ben ikisini de hak etmiyordum. "Evet?"

"Gidip Thalia'yı benim için alır mısın? Benimle bir saat önce buluşması gerekiyordu ve ikimiz de biliyoruz ki onu uyandıran sen olursan akşamdan kalma kıcı çok daha hoş olacaktır."

Gülerken burnunu kırıstırdı ve sandalyesinden kalktı. "Bu doğru." Babasına doğru ilerledi ama hareketlerinde bir tereddüt vardı. Onun yanındayken hâlâ çok emin değildi, yanlış bir hareket yapmaktan korkuyordu.

Ama yine de bana doğru ilerlemeden önce kollarını onun zayıf bedenine dolayarak küçük bir sarılma gerçekleştirdi. Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve eğer babası odada olmasaydı öpücüğü derinleştirirdim. Ondan yapmam gerekenden daha fazlasını talep ederdim.

O da bana verirdi.

Benden uzaklaştı, uzaklaşırken gülümsüyordu ve babasına dönmeden önce kapının dışına adım atmasını bekledim.

Beni dikkatle izledi ve sadece bana mı güvenmiyordu yoksa kimseye güvenmiyor muydu bilmiyordum.

"Efendim." Sandalyemden kalktım ve ona yaklaştım. Hâlâ ateşin yanında duruyordu ve ellerim sinirimden ve sıcaktan ter içinde kalmıştı. "Buraya geldiğinizden beri konuşacak çok zamanımız olmadığını biliyorum ama sizinle şimdi konuşmak istedim. Sana bir şey sormak için."

Devam etmem için beni cesaretlendirerek başını salladı.

"Kızınızı seviyorum." Zaten görebilmesini umduğum bir gerçeği dile getirdim ve bu düşünceye sarıldım.

Kollarını kavuşturdu ama söylediklerime karşı çıkmadı, ben de devam ettim.

"Eğer olmak istediği yer burasıysa onu burada, Kan Krallığı'nda tutmayı planlıyorum ve senin de kalmanı istiyorum. Seni seviyor ve bir daha senden ayrılmasını asla istemiyorum."

Gözlerinde biraz şaşkınlık vardı ama hemen toparlandı. "Kalmamı mı istiyorsun?" Hafifçe güldü ve kendimi biraz aptal gibi hissettim.

"Sana sormaya çalıştığım şey..." Elimi enseme gezdirdim. Neden bu kadar gergindim? Adara'nın cevabını babasından izin almadan biliyordum ama nedense bunu istiyordum. Can atıyordum. "Kızınızla evlenmeyi kutsamanız için."

Babası uzun bir süre bana baktı ve her geçen saniye göğsüm daraldı.

"Neden bana vermediğini anlıyorum." Elimi saçlarımın arkasında gezdirdim ama sözümü kesti.

"Sana vermeyeceğimi söylemedim." Bakışları tekrar benimkilerle buluşmadan önce başını usulca salladı. "Kızımın seni sevdiğini biliyorum. Onu çok az tanıyorum ama ben bile bunu açıkça görebiliyorum."

"Ve umarım onu ne kadar çok sevdiğimi görebilirsiniz."

"Yapabilirim." Ayaklarının üzerinde kaydı. "Ama aynı zamanda senin dünyanı da görüyorum. Etrafında neler olduğunu görüyorum ve onun güvende olacağını bilmem gerekiyor. Şimdiye kadar tek istediğim onun güvende olmasıydı. Bunu yapmakta başarısız olsam bile."

"Bunu ben de istiyorum." Başımı salladım ve midemdeki düğümün sıkışmasını engelleyemedim. "Onu her zaman güvende ve mutlu tutacağıma dair sana söz vermek istiyorum ama sanırım bunun için benden nefret eder." Yumuşak bir şekilde güldüm. "Kızınız çok güçlü ve ben onu koruyamasam bile, onun kendini koruyabileceğini biliyorum. Ama onun mutlu olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

yüzünde bir gülümseme tutar. Hiçbir şey istemediğinden emin olmak için elimden geleni yapacağım ve bu dünyadan alınana kadar ve hatta o zaman bile onu her şeyimle seveceğim. Bunu yapmak için her şeyden vazgeçebilirim."

Başını salladı ama sözlerime inanıp inanmadığı, ne kadar ciddi olduğumu anlayıp anlamadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Seni yaşamak zorunda bırakıldığın bu hayata sürükleyen benim elim olduğunu biliyorum, seni ondan alan benim elimdi ve bu gerçeğin beni ne kadar rahatsız ettiğini sana açıklayamam. O zamanlar neler yapabileceklerini bilmiyordum ama yine de yaptım. Hâlâ sorumluyum." Ondan, ondan aldıklarını düşündükçe göğsüm neredeyse nefes alamayacak kadar daraldı. "Ondan aldıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim. Ömrümün sonuna kadar peşimi bırakmayacak ama kraliçenin hâlâ sana ya da Gavril'in eşine sahip olduğunu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

Başımı salladım ve titrek bir nefes verdim. "Bilseydim ne yapardım bilmiyorum ama artık o zamanki adam değilim. Kızınızın dünyamızı değiştirecek kişi olacağını hep biliyordum ama bu kadarını fark etmemiştim. O zaman beni nasıl değiştireceğini bilmiyordum." "Seni kutsuyorum." Bakışlarımı inceledi ve içimi bir rahatlama kapladı. "Gerçi buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum." Güldü, sesi derin ve sertti. "Adara kimsenin desteğine ihtiyaç duyacak bir kıza benzemiyor. istediğini yapma izni var."

"Öyle değil." Onunla birlikte ben de güldüm. "Ama yine de buna sahip olduğum için onur duyuyorum. Ne kadar onur duyduğumu anlatamam." Başımı ona doğru eğdim, babamın tutsağı olan bu adama hak ettiği saygıyı gösterdim.

"Efendim." Muhafızlarımdan birinin sesi, kapıyı iterken babasının ve benim ona doğru bakmamızı sağladı. "Gelmeniz gerekiyor."

Odadan çıkıp muhafızın az önce yürüdüğü yöne doğru hışımla ilerlemeden önce babasına dönüp baktım. Onu kalenin ana girişine kadar takip ettim ve geçerken koridorları aradım, vücudum Adara'yı bulup güvende olduğundan emin olma ihtiyacıyla gergindi.

Ama girişe varır varmaz durdum ve Sorin'i kanlar içinde gördüm. Elinde birini taşıyordu ama ona doğru ilerlerken kim olduğunu göremedim.

"Neler oluyor?" Sorin bana ciddi ve ağır bakışlarla baktı.

Cesedi önümde yere bıraktı ve Adara'nın annesinin yüzünün yan tarafındaki kan lekesini fark ettiğimde kısa bir süre durdum. Kızını böylesine isteyerek teslim edişini izlediğim kadının yüzünü asla unutamayacaktım. Gözleri kapalıydı ve nefes alıp almadığını anlayamadım.

Ama beni durduran, karnına saplanmış olan parşömen oldu.

Bir anne için bir anne.

"Öyle mi?"

"Öldü." Sorin başını salladı ve ellerini kaldırdı. Gömleğiyle birlikte kadının kanına bulanmışlardı ve içimi dehşet ve öfke kapladı.

Yaklaşan ayak sesleri üzerine arkama döndüm ama arkamda duran Adara'nın babasıydı ve bir zamanlar evlendiği kadının cesedine bakıyordu.

"Neredeydi o?" Sorin'e sordum ve o cevap verirken kaslarım gerildi. Öfkemin sıcaklığı içimi doldururken çenemin sıkıştığını ve yumruklarımın sıkılaştığını hissedebiliyordum.

"Sarayın ön merdivenlerinde." Yavaşça bakışlarımla buluştu ve tüm vücudum gerildi. "Onu buraya her kim getirdiyse, bunu hiçbirimiz fark etmeden ve yakalanmadan yaptı."

"Adara nerede?" Topuklarımın üzerinde dönerek Thalia'nın odasına giden koridora doğru hışımla ilerledim ama kahkahasını duyunca durdum.

"Geliyoruz. Thalia bana en az üç kez vurmaya çalıştı ama sonunda onu yataktan çıkmaya zorladım." Yüzümü görünce kısa bir süre durdu. "Sorun nedir?"

"Buraya gelme." Ellerimi kaldırdım ve o da boynunu bükerek bana baktı.

Kardeşimin yaptıkları hakkında ona yalan söylemeyecektim ama görmesine de gerek yoktu. Rüyalarına girecek daha fazla kabusa ihtiyacı yoktu.

"Ne oldu?"

"Fae krallığından biri buradaydı." Kelimeleri yumuşakça söyledim ama hem o hem de Thalia dondu kaldı. Thalia'nın elleri yanındaki hançere kaydı ve Adara'nın parmaklarından siyah dumanlar süzüldü.

"Gavril miydi?"

"Bilmiyorum." Başımı salladım ve ona söylemek üzere olduğum şey için omurgamı çelikleştirdim. "Ama anneni terk ettiler." Ona baktım. Ona korkunç gerçeği söylerken gözlerinin içine baktım. "O öldü."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı, bakışları benimkileri aradı ve ben de onun aradığı cevapların bende olmasını diledim. Onu korumak, bu acıdan korumak istedim ama bunu yapamadım.

Elleri iki yanında titrerken başını ileri geri salladı ve yanımdan tamamen geçene kadar bana doğru yürüdü.

Ona doğru uzandım ve elini elime aldım. "Prenses."

"Beni durdurmayın," diye yalvardı, sesi titriyordu ve gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Elini bırakmadım. Az önce geldiğim yöne doğru dönerken ona daha sıkı sarıldım. Birlikte yürümeye başladığımızda elini ağzıma götürdüm ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırdım.

Bakışları girişin etrafında duranların üzerinde dolaştı ve kendi annemin, kraliçenin, eliyle ağzını kapatarak orada durduğunu fark ettim.

Toprak, ölüm ve ter kokusu bizi bombardımana tuttu. Kan ve büyü kokusu.

Adara annesinin cesedine ulaşmamızı engelleyen birkaç kişiyi iterek geçti ve tamamen durduğunda göğsüm sırtına çarptı. Annesine, bu dünyada ondan geriye kalanlara baktı ve o kadar hareketsizdi ki nefes almayı bıraktığından endişelendim.

"Bunu ona o mu yaptı?" Sesi zayıf ve yalvarır gibiydi ve bunu engelleyememekten nefret ediyordum.

Ona yaklaştım, aramızdaki her santimlik boşluğu zorladım ve vücudu bana karşı titredi.

"Bu oydu."

Gözleri annesinin her santimetresinde gezindi ve Gavril'in onun için bıraktığı notu gördüğü anda anladım. Çünkü niyetinde hata yoktu. Bunu onu incitmek için yapmıştı ama aynı zamanda ona musallat olmak için de yapmıştı. Annesine yaptığı şeylerle yüzleşmesini ve bu günahların bedelini ödemesini sağlamak için.

Ama o zaten gereğinden fazlasını ödemişti. Ve ben onun fedakarlığını izlemekten yorulmuştum.

Zaten kardeşimi öldürmeye hazır olmasaydım, Adara'nın yüzündeki ifade onun kaderini belirlerdi. Ne tür bir büyüye sahip olduğu umurunda değildi. Onu ve babamı öldürecektim.

"Aman Tanrım." Adara geriye doğru tökezledi ama ben çoktan oradaydım. Zaten onu kucağıma almıştım ve ona verebileceğim tek desteği vermeye çalışıyordum.

Bana doğru döndü, parmaklarını göğsüme gömdü ve boynuma doğru sert, hırıltılı bir nefes verdi. Kollarımı ona doladım, onu bedenime olabildiğince sıkı bastırdım ve etrafımızdaki insanlara bakarken onu içime çektim.

"Sorin." Sadece adını söyledim ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Ben hallederim." Bakışlarımla buluştu ve orada yatan gerçeği görebiliyordum. "Git onunla ilgilen."

Kollarımı onun etrafında sıktım ve onu kendime doğru çektim ve o beni durdurmadı. Sadece onu boşluktan, dehşetten uzaklaştırırken bana daha sıkı sarıldı ve bakışlarım babasınıninkilerle buluştu.

O da az önce gördüklerinden dolayı dehşete kapılmış görünüyordu ama içinde çok fazla endişe vardı. Birlikte çok zaman kaybettiği kızı için duyduğu endişe.

Diğer herkesle birlikte onu da orada bıraktım ve sesleri arkamızda boğulana kadar ilerledim. Onlardan ayrılırken Adara tek kelime etmedi ama ağlamamak için kendini nasıl tutmaya çalıştığını duydum.

Ve bu beni çaresiz hissettirdi.

Yatak odamızın kapısını ittim ve arkamdan tekmeleyerek kapattım. Annesinin bakışlarının anısını beynimden silmek istiyordum ama asla yapamayacağını biliyordum. Bu sonsuza kadar onunla kalacak bir şey olacaktı.

Ve bu yükü tek başına taşımasına asla izin vermem. Elimden gelse onun için taşırdım.

Yatağa tırmandım, onu hâlâ kendime doğru tutuyordum ve ancak yatak başlığına yaslandığımda ilk hıçkırığının içinden geçmesine izin verdi.

Sanki onu bu dünyada tutan tek şeymiş gibi gömleğimi kavradı, yüzünü bana gömerken tırnakları göğsüme saplandı.

Parmaklarımı saçlarında ve yanaklarında gezdirerek iyi olduğuna dair ikimizi de rahatlatmaya çalıştım. Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü ve nefesi ciğerlerinde düğümlendi, oksijen duyguları yüzünden sarhoş olmuştu.

"Seni yakaladım prenses." Ellerim onun etrafında sıkılaştı ve yüzünü boynuma daha sert gömdü. Başka ne söyleyeceğimi, bu acının bir zerresini bile ondan uzaklaştıracak bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyordum.

Ama onu terk etmeyeceğimi biliyordum.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ona sarıldım ve hıçkırıkları yatışana ve gözyaşları yanaklarından aşağıya şiddetle süzülmeyi bırakana kadar elimi yavaşça sırtında aşağı yukarı gezdirdim.

O kadar hareketsizleşmişti ki uykuya daldığını sandım ama kelimeler dudaklarından dökülmeden hemen önce elleri boynuma kenetlendi.

"Hissediyorum..." Tereddüt etti ve elimi teninde gezdirmeye devam ederek onu cesaretlendirdim. "Kendimi çok suçlu hissediyorum." Gözyaşları yüzünden sesi boğuk çıkıyordu ve kelimelerinde tökezledi.

Elim sırtında durdu ve onu yüzünü görebileceğim kadar kendimden uzaklaştırana kadar avuçlarımı üst kollarına bastırdım. Konuşurken ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyordum.

"Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok. Bunu sen yapmadın."

"Ama..." Yüzünden daha fazla gözyaşı süzüldü. "Ama kraliçeyi ben öldürdüm ve o da bunun için annemin canını aldı."

"Kraliçe ölümü hak etti, Adara. Eğer senin elinden olmasaydı, benim elimden olurdu. Onun kanı senin ellerine bulaştığında suçluluk duymamalısın."

Başını hafifçe sallarken yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Onu hiç düşünmemiştim bile."

"Kraliçe mi?"

"Annem," diye sessizce itiraf etti. "Beni almak için köyüme geldiğinden beri onu bir kez bile düşünmedim. Ondan nefret ettim."

İtirafı beni şaşırtmadı. Annesi hakkında babam ve Kraliçe Kaida ile yaptığı anlaşmadan bildiklerime göre, çok zalim biriydi. Adara'yı kullanmış, ailemi katletmesi için yetiştirmiş ve sonra da onu kolayca ele verirken gözyaşlarını tutamıyormuş gibi yapmıştı.

Kral ve kraliçenin Adara'nın babasına ne yaptığını ya da en azından hepimizin ne düşündüğünü biliyordu, ama yine de biricik kızını o insanlara verdi ve bunun için kendisine cömertçe ödeme yapıldı.

Madeni paraların çoğunu kendim teslim etmişim.

Kızı vaat edilen Yıldız Kutsanmış'tı ve hayatını bu avantajların her bir parçasını kurutarak yaşadı.

Adara'yla ilk tanıştıgımda, aklımda onunla ilgili aynı hayali kurmuştum ama yanılmışım. Yıldız Kutsanmış olmanın bir parçası olmak istemiyordu. Eğer o izleri derisinden söküp atabilseydi, bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Ama annesi onun hayır duasını hiçbir şeye değişmezdi.

"Ve bunun için de kendini suçlu hissetmeyeceksin." Elimi çenesine bastırdım ve pişmanlık dolu bakışları benimkilerle buluşana kadar başını kaldırdım. "Hâlâ onun yasını tutabilirsin Adara. Sana iyi davranmayan bir kadının ölümüne üzülebilirsin. İyi davransa da davranmasa da o senin annendi. Ama ona hiçbir şey borçlu değilsin. Ne hayatta ne de ölümdede."

Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı süzülürken gözlerini kırıştırarak kapattı. Öne doğru eğildim ve ağzımı oraya bastırdım, dudaklarımın onun hüznünü tatmasına izin verdim ve ellerim ona karşı sıkılaştı.

"Gençken kimi sevmem gerektiği konusunda kafam çok karıştı."

"Ne?" Güzel gözlerini bulandıran bir şaşkınlıkla bana göz kırptı.

"Annemi çok seviyordum ama sonra bana kehanetten bahsetti. Bu krallık oyununda bir piyon olacağımı çok erken anladım ve babamdan nefret etmemi sağladı. Onu tanımadan önce bile ondan nefret ediyordum."

Başını göğsüme yasladı, beni dikkatle izlerken bana doğru gevşedi. Kalbimin göğsüme çarpmasına neden oldu çünkü bu kimseyle konuştuğum bir şey değildi, ama onunla paylaşmak istedim

Onu.

Her şeyi onunla paylaşmak istedim.

"Babam benim için geldiğinde hazırlıklıydım. Beni annemden koparacağı günün geleceğini biliyordum ve beni fae krallığına geri götürdüğünde bu öfkeye tutunmak için elimden geleni yaptım. Sadece on beş yaşındaydım." Yatağın içinde kendimi ayarladım ve o tamamen üzerime yatana kadar uzandım.

Bir kolumu başımın arkasına koyup orada dinlendirirken diğer kolumla ona tutundum. Vücudunun ağırlığı bana büyük bir rahatlık veriyordu. Tenime işliyor, her anıyı içimden çekip çıkarıyordu ve göğsüme yaslanıp iç çekti.

"Ne oldu?" Parmakları boynumun dibinde geziniyor, yavaşça ileri geri hareket ediyordu ve ben tavana bakıyordum.

"Oraya gittiğimde, bana anlatılan o acımasız kralı bekliyordum ama o sadece benim babamdı. İşte tanımadığım, yıllarca özlediğim adam karşımdaydı ve bana düşman olduğu öğretilmiş olsa da o benim babamdı."

Ben konuşurken gözlerinin bana baktığını hissettim.

"Ve uzun bir süre boyunca onu görebilmemin tek yolu buydu. Annemin bana onun hakkında anlattığı şeyleri yavaş yavaş sildi ve bu krallığı, benim krallığımı sorgulamamı sağladı. Ben onların piyonuydum ama artık hangi takım için oynadığımı bilmiyordum."

"Ne değişti?" Uzanıp parmaklarını çenemde gezdirdi, ben de elini yakalayıp ağzıma götürdüm. Sahip olduğum şeyi hatırlayarak oraya bir öpücük kondurdum.

"Annem hakkında bana en kötü şeyleri söylerdi. Hem o hem de Kraliçe Kaida."

Kraliçenin adını söylediğimde titredi ama devam ettim.

"Kraliçe Kaida'nın ne kadar zalim olduğunu görene kadar beni tam olarak istedikleri gibi şekillendirmeye çalıştıklarını fark etmemiştim. Tıpkı babamın benden istediği gibi muhafızların saflarında ilerledim ve her eğitim gününde kafam daha da netleşti. Yüzbaşı olduğumda, onun gündemi için kişisel askeri haline gelmiştim."

Yıllar boyunca bana yaptırdığı her şeyin, onun adına öldürdüğüm tüm erkeklerin anılarını engellemeye çalışırken sertçe yutkundum.

"Sen doğduğunda onun işini onlarca yıldır yapıyordum. Babanı aldığımda, kızını kurtarmak için ölümüne savaştığını gördüğümde, annemin haklı olduğunu anladım. Kraliçe Kaida, ailen seni doğurduktan birkaç gün sonra doğumundan haberdar oldu ve seni hep izledi. Baban seni oğluna vermeyi reddettiğinde, o kadar kolay tutunduğu maske parçalandı ve ben onun kim olduğunu ilk kez bu kadar net gördüm."

"Peki ya baban?"

"Kendine kral diyor ama onun kuklalarından birinden başka bir şey değil. Kendisine söyleneni aynen yapıyor ve kadın o kadar manipülatif ki çoğu zaman bunun farkına bile varmıyor."

Elini yüzüme doğru kaldırdım ve dudaklarımı bir kez daha avucuna bastırdım. "Ama ellerinizdeki kan, prenses, haklıydı. Benimkiler mi?" Ellerimi onun önünde uzattım. "Benimkiler pek çok masum hayatla lekeli. Asla alınmaması gereken pek çok canla. Hepsi onun yüzünden."

"Özür dilerim Evren." Sanki bedenlerimiz birbirine yapışacakmış gibi bana yaklaştı.

"Olma." Yüzünü avucumun içine aldım ve ona baktım. "Kraliçenin canını aldığında, bunu kendin için yaptın, aldığı her şey için yaptın, ama onu izlerken nefesimin nasıl ciğerlerime dolduğunu anlatamam."

Düştü. Hayatım boyunca bana çok fazla acı çekti ve eşimin ellerine düştü."

"Bizi bir daha asla incitmeyecek," diye fısıldadı ve dudaklarını usulca ağzıma bastırdı.

"Bir daha asla kimseyi incitmeyecek prenses. Ben de oğlunun sizi bir daha asla incitmemesi için eli m d e n gelen her şeyi yapacağım."

Gözleri ürperdi ve onun üzerinde hala bu kadar kontrol sahibi olmasından nefret ettim.

Onu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım; hâlâ da uğrattıyorum ama hayatımın geri kalanını hayat seni tekrar hayal kırıklığına uğratmamaya çalışıyor."

"Beni yüzüstü bırakmadın." Başını salladı ama yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir şey yapmadım prenses. Güvenini kırdığımda seni hayal kırıklığına uğrattım. Kardeşimle gitmene izin verdiğimde seni hayal kırıklığına uğrattım ve anneni kapımızın önüne koyabilecek kadar sana yaklaşmasına izin verdiğimde seni yine hayal kırıklığına uğrattım."

"Dur," diye fısıldadı ve beni daha sıkı kavradı. "Lütfen, dur."

"Seni hak etmiyorum prenses, ama gitmene de asla izin vermeyeceğim. Gitmene izin verecek kadar güçlü değilim."

Gerçek buydu. Benden uzakta olmasının muhtemelen daha iyi olacağını bilsem de, bunun olmasına asla izin verecek kadar güçlü olamazdım.

"Yapmanı istemiyorum." Göğsü kabarmıştı ve duygularını dizginlemeye çalıştığını görebiliyordum. "Yanımda olmasını istediğim başka kimse yok. Başka kimseyi istemiyorum."

"Bütün bir hayatım boyunca seni bekledim." Dudaklarımı alnına bastırdım.

Bana daha sıkı sarıldı ve ben de onun burada olduğuna kendimi ikna edene kadar kollarımı tamamen ona doladım. Güvende olduğuna.

Nefes alış veriş i düzleş ip gözleri kapanana kadar uzun bir süre bu şekilde kaldık. O uyurken ona sarılmaya devam ettim ve vücudundaki tüm gerginlik uçup gitti.

O benimdi ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktım.

BÖLÜM 19

ADARA

Gavril'in krallığımıza sızıp annemin cesedini bu sarayın merdivenlerine atmasının üzerinden üç gün geçmişti. Üç gün.

Birisi kimseye fark ettirmeden bu kadar yaklaşabildiğinden beri herkes diken üstündeydi.

Bu durum en çok Evren'i rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

Gavril'in kendisi olsun ya da olmasın, krallığımıza, güvenliğimize sızmayı başardı ve bu da korkumuzu körükledi.

Beni gözünün önünden ayırmıyordu, şikayet ettiğimden değil, ama başkalarının eylemleri için çok fazla sorumluluk alıyordu. Eğer bu savaşı bize getirmek için krallığımıza tekrar gelecek olurlarsa, o zaman hazır olmalıydık.

Ve babamın annemin ölü bedeninin altındaki ateşi yakmasını izlerken, içimde bir şey çelikleşti ve ben de öyle olacaktım.

Kan Krallığı benim olmuştu. Burası benim evimdi, annemin küllerinin savrulduğu yerdi ve bir daha asla ayrılmak istemediğim topraklardı. Evren'le bu topraklarda evlenecektim ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktım.

Halkını koruyacağım. Halkımı.

"Mağazadaki kadın çok meraklı biriydi ama Sorin her hareketimi izlerken bulabildiğimin en iyisi buydu." Thalia elbiseyi dolabının kapağına astı ve ben de bakmak için yatağından kalktım.

Elbise o kadar beyazdı ki neredeyse yarı saydam görünüyordu ve parıldamasını sağlamak için birbirine karışan en küçük boncuklarla kaplıydı. "Bu mükemmel."

Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdim ve arkadaşşıma döndüm. "Peki ya dere?"

"Zaten üzerinde çalışılıyor." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gülümsedi. "Bunu bu kadar ani yapmak istediğine emin misin? Evren'e bile söylemedin."

Güldüm ve elbisenin kumaşını ışıktaki değişene kadar hareket ettirdim.

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Elbisemin düşmesine izin verdim ve saçımı düzeltmeye çalıştığım küçük masaya doğru ilerledim.

Thalia arkama geçti ve gözden kaçırdığım saç parçalarını tutturmaya başladı ve gülümsedi.

"Babandan seni istediğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Dönüp ona baktım ve o da başını sallayarak daha geniş sıırttı.

"Peki babam ne dedi?"

"Umarım ona biraz cehennem azabı çektirmiştir ama onu kutsamıştır."

Alay ettim, o da güldü ama midemde gergin bir sevinç uçuştı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Baban mı?"

"Evren."

"Gizlice içeri girdiğimde taht odasındaaydı. Eminim Sorin şu anda orada ona casusluk gezisiyle ilgili her şeyi anlatıyordu."

Ayağa kalkarken ona gülmekten kendimi alamadım. "Casusluk yapmıyordu. Seni koruyordu."

"Ve onun korumasına ihtiyacım yok." Ellerini kalçalarına koydu ve ben de şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Ondan almanız gereken birkaç şey aklıma geliyor ama Evren'den duyduğuma göre zaten alıyormuşsunuz."

Thalia bana doğru hamle yaptı, ama ben hızla ondan uzaklaştım ve kapıya doğru yöneldim.

Kapıyı açtım ve taht odasına doğru ilerlerken o da sözsüz bir şekilde arkamdan geldi. Odasından salona kadar bizi takip eden iki muhafız ve kapıları koruyan iki muhafız daha vardı.

Hepsinin yanından geçtim ve taht odasının kapılarını iterek içeriye görebildiğim kadar açtım. İçeride sadece Evren ve Sorin'in başlarını birleştirmiş, sessiz bir şekilde durduklarını görünce rahat bir nefes aldım.

"Umarım ikiniz dedikodu yapmıyorsunuzdur. Hepinizin bu konuda kötü bir alışkanlığı var."

Evren'in bakışları hemen beni aradı ve bana bakarken sertçe yutkunmasını izledim.

Üzerimde Thalia'nın bana ödünç verdiği bornozdan başka bir şey yoktu. İpeksi leylak rengi kumaş tenime karşı yumuşacıktı.

"Bir yere mi gidiyorsunuz prenses?" Evren beni incelerken başını yana eğdi ve bakışlarındaki sıcaklığı birkaç metre öteden bile hissedebiliyordum.

"Senin düğünün." Kollarımı kavuştururken çenemi kaldırdım. "Hazırlanmak için iki saatin var."

Beni izlerken gözlerinde şaşkınlık vardı ama dudakları dizlerimin bağını çözen bir sırıtışa dönüştü.

"Düğünüm mü?"

"Ben de öyle dedim." Başımı salladım ve o da daha sert sırıttı. "Daha neler olacağı umurumda değil, hiçbirleriyle yüzleşmeden önce kocam olmanı istiyorum."

Ayakları hareket edip onu önüme taşımadan önce vücudu sadece bir anlığına kaskatı kesildi. Elini saçlarımin arasına sokarak az önce yaptığım tüm işi mahvetti ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

"Seni karım yapmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Babamın onayını mı istedin?" Kollarımı boynuna doladım ve o da bana gülümsedi.

"Sorin ve benim dedikoducu olduğumuzu mu söylemiştiniz?"

Boğazımdan yükselen küçük kahkahayı durduramadım çünkü o haklıydı.

"Thalia dedikoducu değildir."

"Seninleyken, kesinlikle öyle." Eğildi ve beni tekrar öptü. "Eskiden en güvendiğim arkadaşımı, ama senin yanında değil."

Dudaklarına gülümsedim ve o da kollarını bana doladı.

"Büyük bir düğün yapmanı istedim." İtirafını sadece benim duymam için fısıldadı. "İsteyebileceğin her şeye sahip olmanı istedim."

"Seviyorum." Parmaklarımin saçlarının arasına soktum ve alnımı onunkine bastırdım. "Sen ve ben tek ihtiyacım olan, tek istediğim şeyiz. Arkadaşlarımız, bu krallık, hepsi isteyebileceğimden çok daha fazlası."

Elleri bana yapıştı ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Evren'le büyük bir gösteri için evlenmiyordum. Gavril'in beni zorladığı gibi bir şey olmamasını istiyordum. Biz olmak istiyordum.

"Benimle derenin aşağısında buluş," diye mırıldandım yavaşça dokunuşundan çekilmeden önce. "Beyaz giyen ben olacağım."

...

Sinirlerim tepeme çıkarken ellerim titriyordu. Kasabadaki insanların çoğunun sesini duyabiliyordum, hepsi düşünümüz için son dakikada toplanmıştı ve babamın kolunu sıkıca kavradım.

"Hazır mısınız?" diye sordu ve öne eğilip ütülü gömleğinden bir parça tiftik aldım.

"Öyleyim." Başımı salladım. Hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım.

Evren'in eşiydim ama umutsuzca onun karısı olmak istiyordum.

Müzik havada uçuşuyordu, hafif bir keman sesi etrafımızda dans ediyordu ve ben ritmin göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin verdim.

Babam beni de yanına alarak bir adım öne çıktı ve kolunu o kadar sıkı kavradım ki onu inciteceğimden endişelendim. Ama kendimi bırakmaya zorlayamadım.

Onunla bu günü, bana elini verme onurunu yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim ve beni koridora doğru götürürken gözyaşlarım görüşümü bulandırdı.

Derme çatma sunağın önünde duran düzinelerce insanı görebiliyordum ve hepsi de babamla benim onlara doğru yönelmemi izlemek için tam zamanında döndüler. Küçük alanı her renkten mumlar ve çiçekler kaplamıştı ve alevler titreyerek tenime yapışan elbisemde parlıyordu.

Koridora doğru ilerlerken insanlar nefes nefese kaldı ve sanki olduğumdan daha fazla bir şeymişim gibi bana baktılar.

Elbisemin şeffaf kumaşı kaburgalarımaya yapışmadan önce göğüslerimin etrafında kıvrılıyordu. Yere kadar uzanıyor, sade bir silüet halinde vücuduma yaslanıyordu ama kumaş arkamda yosunlara ve toprağa sürtünen yumuşak, yarı saydam katmanlar halinde dalgalanıyordu.

Koridorun sonunu aradım ve bakışlarım Evren'inkilerle buluştuğunda nefesim boğazımda düğümlendi. Her zamanki kıyafeti olan siyahı giymişti ama üzerinde bir savaşçının derisi vardı.

Onu daha önce hiç görmediğim kadar vahşi görünüyordu ve eğer ondan istenirse benim için dünyayı yerle bir edeceğini biliyordum.

Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru itilmişti ve beni içine çekerken dolgun dudakları aralanmıştı. Ona yaklaştığımız her adımda kalp atışlarım hızlanıyordu.

yavaşladı ve içimdeki endişeli his yatıştı.

O benim eşimdi ve her şeyden önce ona ihtiyacım vardı.

Sadece ona.

Babam ve ben ona doğru ilerledik ve babam elimi onun elinden alıp nazikçe Evren'e uzattı. Onun dokunuşuyla büyüüm içimde dönmeye başladı ve önünde durup başka kimseyi göremeyene kadar beni ileri çekmesine izin verdim.

Rahip konuşmaya başladı ama gözümü Evren'den ayıramıyordum. Sözleri bulanıklaştı ve benden istediği kelimeleri zar zor konuşabildim.

Ama Evren kararlı ve emindi.

O benim çarptığım kayaydı ve parmaklarıyla basit bir altın yüzüğü kaldırıp benimkinin üzerine geçirirken beni bakışlarıyla sıkıca tuttu.

Bana bir tane daha uzattı ve ben de titreyen parmaklar ve dolu bir kalple aynı hareketi onun üzerinde tekrarladım.

"Bu dünyaya ve öbür dünyaya bağlısın." Evren elini benimkinin etrafına sararken rahip konuştu. "Seni sonsuza dek bağlayan kırılmaz bir yemin."

Evren, rahibin sözlerini bitirmesini beklemeden beni kendine doğru çekti ve dudakları dudaklarıma çarptı. Öpücük çaresizdi ve bizi izleyen insan kalabalığı için çok uygunsuzdu ama onu vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadım.

Ben de onu aynı güçle ve içimdeki sevginin her zerresiyle öptüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, saf mutluluk gözyaşları ve Evren sonunda çekildiğinde, kendi gözyaşlarının bakışlarında yüzdüğünü gördüm.

Rahip ellerini ileri doğru uzattı ve Evren'in başındakine benzeyen küçük altın bir taç uzatmasını izledim. Altın metal, karmaşık yıldızlar ve hilaller şeklinde kıvrılmıştı ve yüzeyinin büyük bir kısmı mücevherlerle kaplanmıştı. Evren bana bakarken dudaklarını yaladı ve onurla başını usulca eğdi.

Önünde diz çöktüm ve başımı eğerek karşılık verdim.

Evren tacı başıma yerleştirdi, tacın ağırlığı hayal edebileceğimden çok daha ağırdı ve ben başımı kaldırıp eşime bakarken etrafımızdaki krallık tezahürat yaptı. Kocama.

Ayağa kalkmama yardım etti ve elimi bir daha bırakmadı. Parmak eklemlerimi dudaklarına bastırdı ve şimdi parmağımı süsleyen yüzüğü öptü.

Ona bakarken midemde kelebekler dans ediyordu. Çok yakışıklı, çok onurluydu ve ben onu hak etmiyordum.

Ama ondan bir daha asla vazgeçmem.

BÖLÜM 20

ADARA

Kapıdan geçerken kocama sarıldım ve eli elbisemin altından kayarak kalçama bastırıldığında kıkırdadım.

Beni kollarında taşıyordu ve onu hiç bu kadar mutlu gördüğümde emin değildim.

Çünkü öyle olmadığını biliyordum.

Sarayın etrafında dolaşan birkaç muhafız ve personel vardı ama Evren beni odasına, bizim odamıza doğru taşırken hepsi yolumuzdan çekildi.

"Yürüyebilirim."

"Gerçekten karımın düğün gecemizde yürümesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" *Kıkırdadı* ve başım onun ve paylaştığımız tüm şarabın hissiyle hafifçe dalgalandı. "Bu gece sana tapmaktan başka bir şey yapmayı planlamıyorum. Ve sonraki her gece."

Tam kapıya yaklaştığımızda parmakları kalçamda sıkıştı ve kolu tutmak için beni kollarının arasına almak zorunda kaldı.

Neredeyse bacaklarımı bırakacakken güldüm ama beni tam zamanında yakaladı ve sırttı. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatmadan önce bizi odanın içine götürdü ve odanın köşesindeki küçük masaya ulaşana kadar durmadı.

Beni üzerine oturttu, sırtım aynaya dönüktü ve gömleğinin düğmeleri hafifçe açık, saçları da benim keşifi ellerim yüzünden dağılmış bir halde önüme oturdu. Parmakları baldırlarımın üzerinde tembelce gezinirken bana sırttı.

"Bu gece yatak yok mu?" Kaşlarımı kaldırıp ona bakarken sırttım.

"Oh. Oraya varacağız." Diğer eli elbisemi yavaşça bacaklarımdan yukarı çekerken elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Ama önce tadına bakacağım."

Artık benim karım olduğuna göre, seni bu aynanın önünde, elbisen hâlâ üzerindeyken becereceğim."

Sertçe yutkundum ve yüzündeki gülümseme derinleşti.

"Bu anının sonsuza dek aklımda kalmasını istiyorum. Karım, mükemmel gelinliğin kalçalarına kadar yükselmişken ben seni arkadan alacağım."

"Evren," diye fısıldadım adını, karnım sıkışırken ve bacaklarımın arasında nem birikirken.

Elleri bana zar zor dokunuyor, beni en çıldırtıcı şekilde tahrik ediyordu ve ona ihtiyacım vardı.

"Evet, karıcığım?" Kaşlarını kaldırdı ve tanrılar, o kadar yakışıklıydı ki. Benden önceki bu adam. Benim kocam. Eşim.

"Lütfen."

Parmakları kalçalarıma saplandı ve beni sertçe masanın kenarına doğru çekti, ta ki merkezim göğsüne bastırana ve popom kenardan düşecekmiş gibi hissedene kadar.

"Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor." Parmakları içime battı, acının sınırı içimi yaktı ve ellerimi omuzlarına bastırdım. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Dudaklarımı öpücüğüyle kavurarak dudaklarıma yapıştı ve göğsü merkezime sıkıca bastırdı. Kalçalarımı ona karşı sallamaktan kendimi alamıyordum, bana daha fazlasını vermesi için çaresizdim.

Alt dudağımı ısırmadan önce ağzıma karşı hırladı ve ağzımdan yumuşak bir inilti çıktı.

"Eller arkaya," dedi ve ben de aynen dediğini yaptım. Ellerimi arkamdaki masaya dayadım ve elbisemi kalçalarımın üzerinde daha da yukarı kaldırırken onlara yaslandım.

"Çok mükemmel." Nazik bir parmağını iç çamaşırlarımda gezdirdi ve kalçalarım masadan kalktı. "Çok istekli." Öne doğru eğildi, bakışları benimkilerle buluştu ve dudaklarını kumaşın arasından merkezime doğru bastırırken onu izledim. "Kalçalarını kaldır."

Ayaklarımı kalçalarına bastırdım ve parmaklarını iç çamaşırlarımın içine sokup bacaklarımdan aşağı doğru çekerken kalçalarımı masadan kaldırdım. Üzerimden tamamen çıkana kadar durmadı, sonra beni olabildiğince açarken elleri iç uyluklarıma bastırdı.

Bir an için onun önünde böyle utangaç hissettim, ama o bu duyguyu çok kolay sildi. "Seni ilk kez tadacağıma inanamıyorum."

hayatımın geri kalanında." Öne doğru eğildi ve kalçamın iç kısmını öptü. Gözlerimi kapattım ve bir sonraki hamlesini beklerken başımın geriye düşmesine izin verdim.

Tenimde ürpertici şişlikler oluştu ve sihrimin vızıldadığını hissedebiliyordum.

Bana dokunmasına, beni tatmasına, ben daha fazla dayanamayana kadar ne isterse yapmasına ihtiyacım vardı.

O artık benim kocamdı ve bana verebileceği her şeyi istiyordum.

"Cennet gibi kokuyorsun." Burnunu merkezimde gezdirdi ve dili etimle buluşmadan hemen önce nefesim kesildi. "Ve tadın daha da güzel."

Bana alışmam için, bana verdiği duyguya alışmam için zaman vermedi. Sanki hayatı boyunca hiç bu kadar aç kalmamış gibi içime daldı ve vücudum ona karşı gerilirken ve titrerken haykırdım.

Beni ağzına almadan önce diliyle tenimi yalayıp yutuyordu ve ben onu daha iyi görebilmek için bu lanet elbiseyi çıkarmak istiyordum. Aramızda hiçbir şey kalmasın istiyordum.

Evren kalçamı kaldırarak omzunun üzerine yerleştirdi ve yumrumu ağzına alırken parmaklarının bana doğru hareket ettiğini hissettim. Parmakları yavaşça içimde kayarak beni gerdi ve inledim.

"Siktir, prenses. Kocan için çok ıslaksın."

Kalçalarım ona doğru kalktı. Elleri ve ağzıyla bedenimi okşarken kendisine kocam dediğini duymak felaketim olacaktı.

"Çok ıslak." Parmakları içimde kıvrıldı ve kendimi sınıra çok yakın hissedebiliyordum. Zevk içimden akıyor, vücudumun her santimetresinde hızla ilerliyordu ve sahip olduğum herhangi bir kontrol parçasına tutunmaya çalıştım.

Ama Evren onu elimden çekip aldı.

"Bunu sonsuza kadar yapabilirim prenses." Parmaklarını içimde kıvrırdı ve daha sert ve daha derine pompalamaya başladı. Ona bakarken nefes nefese kaldım ve o da bakışlarımı tuttu. "Vücudunun her santimine tapmak istiyorum. Ona sahip olmak istiyorum."

Yumruğumu tekrar ağzına aldı ve ben artık kendimi tutamadım. Zevk içime işledi, beni uçurumun kenarına itti ve kalçalarım başının etrafında kenetlenirken ve kalçalarım masadan fırlarken ondan başka bir yere bakamadım.

İmgelemim dönerken ağzına doğru bastırdım ve vücudumdaki her zevk damlasını kandırdı.

Yorgunluktan bedenimin masaya düşmesine izin verdim ama Evren homurdanarak ayağa kalktı ve beni ellerinin arasına aldı. Ayaklarım serin zemine bastı ve göğsü sırtıma değene kadar beni hızla çevirdi.

"Senin içinde olmak için ölüyorum." Ağzını omzumda gezdirmeden önce boynumun arkasını hafifçe öptü.

"Lütfen." Aynada arkamda duran adama bakarken sesim zar zor duyuluyordu.

Kumaşın hışırtısını duyabiliyordum, pantolonunu indiriyordu ve arkama uzanıp elimi karnına bastırdım.

Bakışları aynada benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı ve öylesine karanlıktı ki. Elini boynuma doğru kaldırdı ve gücünün parmaklarından sızışını izledim. Parmakları boynumun arkasına dolandı ve siyah duman tutuşunu çevreledi.

Arkamda dururken çok güçlü görünüyordu, bir tanrı gibi ve hayatımın geri kalanında önünde diz çökecektim.

Ona daha önce bana anlatılan hiçbir tanrıya benzemeyen bir şekilde tapacaktım ve o zaman bile bunun yeterli olacağından emin değildim.

Önünde eğilmek zorunda kalana kadar boynuma bastırdı ve dirseklerim masanın sert tahtasına saplandı. Elbisemi kaldırdı ve serin havayı tenimde hissettiğimde inledim.

Eli yavaşça boynumdan aşağıya, omurgamdan aşağıya, popomla buluşana kadar kaydı. Parmakları içime girmeden önce hafifçe tenime sürtündü. Neredeyse masadan tamamen kalkana kadar kalçalarımı geriye doğru çekti ve beni okşamaya devam etti.

Başparmağı popomun dikiş yerlerinde gezindi ve dokunuşuna karşı gerildim. "Seni her yere götürmek için sabırsızlanıyorum." Vücudunun benimkiyle buluştuğu yere baktı ve sert aletin bana doğru bastırıldığını hissedebiliyordum.

Onu istedim. Onun her parçasını istiyordum.

Ve göğsüm, karşılığında istediği herhangi bir parçama sahip olmasına izin vermeye ne kadar istekli olduğumla ağrıyordu.

Aletini nemin içinden geçirdi, yumruğumdan girişime kadar merkezimden geçirdi ve zevkimin artçı şokları içimden geçerken başımı masaya bastırdım.

Bana doğru yerleşti, sikinin başı girişime bastırđı ve uzun ve sert bir şekilde inledi. "Bana bak." Sözleri bir talep gibiydi ve bakışlarım tekrar onunkilerle buluştu.

"Karımı becerirken beni izle." Elini tekrar kalçalarımaya koymadan önce ağızının üzerinde gezdirdi.

"Tanrılar, lütfen," diye yalvardım ve kalçalarımı ona doğru bastırdım. İçime sadece bir santim kaydı ve inledim.

"Çok sabırsız." İnledi ve elleri bana doğru hareket etti. Başparmakları merkezimin iki yanına bastırđı ve içime girdiğı yere bakarken beni inanılmaz bir şekilde açtı. "Sen benimsin prenses."

Başımı salladım ve o da bana baktı.

"Söyle." Dudaklarını yaladı. "Bana karım olduğunu söyle."

"Ben senin karınım." Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin verdim ve bakışlarının kararmasıyla omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Ben senin eşim. Olmamı istediğın her şeyim."

Hırladı ve büyüsü etrafımızda büyüdü. İçime girdiğinde kontrolü zar zor elinde tutuyordu ve göğsüm masaya çarptı.

Haykırdım ve aynada ona baktım. Arkamda kesinlikle acımasız görünüyordu. Sırtımı dikleştirdim ve kendini dışarı çekerken kalçalarımı daha da eğdim, sadece tekrar içime sokmak için.

Parmakları kalçalarımaya saplandı, beni bir tutam acıyla yerinde tuttu ve kendimi daha fazlasını arzularken buldum.

Ve beni uzun süre bekletmedi.

İçime daha sert girdi ve büyüsü sırtımda gezindi. Fısıltı gibi bir dokunuştu, beni test ediyor ve tenimde ürpertiler yaratıyordu.

Beni izlerken kara büyüsü boynuma dolandı ve içime o kadar sert girerken dudağımı ısırđım ki masanın üzerinde öne doğru fırladım.

Büyüsü içime işledi, beni yerimde tuttu ve verdiğı hisle nefesimi kesti.

Ağızımı açtım ve dudaklarımdan sessiz bir yalvarış döküldü. Evren'in eli etrafımda kayarak mememe bastırđı ve vücudumda bir ter tabakası oluşurken bedenim onun etrafında titredi.

"Daha önce hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim," diye homurdandı ve kendimden geçtiğimi hissettim. "Sen benim için yaratılmışsın prenses, ben de senin için."

Parmaklarını bana daha sıkı sürttü ve büyüsü boynumda sıkılaştı.

Beni izledi, gözleri karanlık ve kötüydü. Nefes nefese kalmıştım, kendimi tutarken kollarım titriyordu.

Bakışlarım aynaya hapsolmuş, büyüü etrafımızı sarmaya devam ederken onun içime batışını izliyordum. İçime daha sıkı bastırdı ve ben inledim. O an o kadar yoğundu ki boğulabilirdim.

Her hamlesi beni masaya daha çok bastırdıkça nefesim daha hızlı girip çıkıyordu. Parmaklarım tahtayı kavradı ve elimden geldiğince kendimi desteklemeye çalıştım.

Ama sonra eli merkezime sertçe indi, parmakları hassas çıkıntıma çarptı ve büyüü etrafımı daha da sıkarken çığlık attım.

Görüşüm bulanıklaştı, içimde hızla akan zevk çok yoğun ve her şeyi tüketiyordu. Evren arkamdan kükreyerek defalarca içime girdi ve onun içime boşaldığını hissettim.

Hareketlerini yavaşlattı, kalçaları hala içimde hafifçe hareket ediyordu ve bana verdiği yüksek seviyeden yavaşça aşağı inerken onun altında titredim.

Yavaşça içimden çıktı ve kalçalarımın altına aşağıya nem damladığını hissettim. Kendimi masadan kaldıracak gücüm yoktu, bu yüzden aynada ona bakmak için başımı çevirdim.

Büyüü hâlâ etrafımda dolaşıyor, sanki kendisi gibi tenimi terk etmekte tereddüt ediyormuş gibi.

Evren az önce beni siktiği yere baktı ve parmakları merkezime doğru bastırdı. Hâlâ çok hassas olduğum için ileri atıldım ama parmakları nazikti. Oradaki nemi, onun ve benim karışımımı topladı ve bir parmağını tekrar içime kaydırıldı.

İnledim ve göğsünün sertçe inip kalkmasını izledim.

"İçinden damladığımı görmeye bayılıyorum." Bakışları bana dokunduğu yerden ayrılmadı ve yavaşça içime girip çıktı. Parmağını bedenimden çekti ve neredeyse anında onun dokunuşu olmadan kendimi boşlukta hissettim.

"Tadına bak." Parmağını ağzıma götürdü ve utanmam gerektiğini hissetmeme rağmen dudaklarımı açtım ve parmağını içeri sokmasına izin verdim. "Birlikte ne kadar iyi olduğumuzun tadına bak."

Parmağının dilimin üzerinde kaydığını hissettiğimde ürperdim ve gözlerimi kapattım. Onun, onun gücünün tadını alabiliyordum ve ona ait olduğuma dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Tanrım, çok iyisin," diye beni övdü ve parmağındaki tadı hevesle emdim, vücudum ikimizin teninde karışan tadıyla yeniden ısındı.

"Ben..." Gözlerimi açtım ve aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. "Sana o kadar aşığım ki."

Parmağını ağzımdan çekti ve yavaşça sırtım boyunca aşağı indirdi. Parmakları elbisemin dantelinde çalıştı ve kumaş vücudumdan düşüp ayaklarımın etrafında toplanırken beni bir kez daha önünde durana kadar yukarı çekti.

Onun önünde tamamen çıplaktım, bedenim, ruhum ve kendimi hiç o anki kadar canlı hissetmemiştim.

Arkamdaki bu prens, kaderimde bulmam gereken adam, istediğim her şeydi ve onun tarafından sahiplenilme hissini sevmekten başka bir şey yapamıyordum.

Saçlarımdan hafifçe çekiştirerek, omzumun üzerinden ona bakmak zorunda kalana kadar beni döndürdü. Ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözlerinde hâlâ sahiplenme duygusunun yüzdüğünü görebiliyordum.

Karanlık büyüü hâlâ etrafımızda dönüyordu, en az kendisi kadar güçlüydü ve ihtiyacın içimde yeniden kıpırdadığını hissedebiliyordum.

"Senden asla bıkmayacağım," diye mırıldandı beni öpmeden önce dudaklarıma karşı. Sahiplenici ve talepkâr bir hareketle ona uzandım ve parmaklarımı boynunun yan tarafına geçirdim. "Seni becermekten asla bıkmayacağım."

Ellerini kalçalarımın doladı ve beni ellerinin arasına alana kadar tamamen çevirdi. Beni yatağa taşımak için hareket etti ve sözünü yerine getirdi.

BÖLÜM 21

EVREN

Taht odasına yerleştirdiğimiz derme çatma masanın başına oturdum ve yanımda oturanlara baktım. Annem, kraliçe, oturuyordu.

sağımda Sorin, Jorah ve Thalia vardı ama Adara'yı özlüyordum. Karım.

Giyindiğimde o kadar mışıl mışıl uyuyordu ki onu uyandırmak istemedim. Gecenin çoğunu birbirimizin bedenlerine tapınarak geçirmiştik ve karşımdaki adam konuşurken bile onun tadını, dokunuşumla inleyip haykırışını düşünmeden edemiyordum.

"Eğer saldırmazsa, savaşı ona götüreceksiniz?"

Gözlerimi kırpıştırarak adama baktım ve kafamı toparlamak için elimi çenemde gezdirdim.

"Kardeşimin saldıracağından hiç şüphem yok. Karımı ele geçirene ya da biz onu öldürene kadar durmayacak ve bir daha asla karıma dokunmayacak."

Kral Drystan başını salladı ve yolculuklarından dolayı yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Yardım çağrısında bulunduğumda o ve ordusu günler ve geceler boyunca yürümüştü ve çağrıma cevap vermekte tereddüt etmediği için onur duydum.

Çünkü neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum.

Kardeşleri arkasında duruyordu, üçü de savaşçı timsaliydi ama ne olduklarını ele veren, derilerine işlenmiş koyu siyah sembollerdi.

Yaşlı Fae.

Bu toprakları ailemden ve onların ailelerinden önce yönetmişlerdi ve kardeşlerle hiç tanışmamış olmama rağmen efsaneleri duymuştum.

babalarının acımasızlığı.

Kral Drystan, babasının kendisine bu toprakları kaybettiren savaşta zamansız ölümünün ardından çok genç yaşta yönetimini devralmak zorunda kaldı.

Şu anda burada olması, yardımımıza koşması şok ediciydi.

Taht odasının çift kapısı hafifçe aralandı ve Adara başını içeri uzattığında dudaklarımda oluşan sırtışı engel olamadım. Masanın etrafındaki herkesi görünce burnunu kırıştırdı ama bakışları bana takılır takılmaz yumuşadı.

İçeri girmesi için başımı salladım, o da doğruldu ve kapı aralığından içeri girdi. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve herkesin gözlerinin doğrudan ona çevrildiğini hissettim.

Nedenini anlamıştım. O kadar muhteşemdi ki, gözümü ondan ayırmak istemiyordum. Onu bir daha asla gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

"Kral Drystan." Adını söylediğimde bana baktı ve ben de bana doğru gelmekte olan Adara'ya başımla işaret ettim. "Sizi eşimle tanıştırmak isterim, Adara Achlys, Kan Krallığı Prensesi."

Adını söylediğimde Adara'nın bakışları parladı ve onu kucağıma çekip vücudumu onunkine sarma dürtüsü karşı konulmazdı.

Kral Drystan başını hafifçe eğerek ona saygı gösterdi ve Adara da aynısını yaptı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Adara."

"Aynı şekilde." Yanıma doğru ilerledi ve eli ensemdeki saçlara dolandı. "Beni uyandırmalıydın," diye sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı ve sırtışım genişledi.

Başımı kaldırıp ona baktım, saçları hâlâ uykudan biraz dağınıktı ve dudaklarımla buluşana kadar elimi boynunun arkasına doladım. Onu nazikçe öptüm ama sadece tadı bile vücudumda bir arzu çılgınlığı yarattı.

Eğer durmazsam, onu burada, herkesin önünde alıverecektim. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve bu gerçeğin beni tahrik etmemesi gerektiğini biliyordum ama onu sahiplenme, herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini sağlama dürtüsü çok güçlüydü.

O benim karımdı ve ben sahiplenici bir piçtim.

Öpücüğü nazikçe kestim ama elimi ensesinden çekmedim. "Seni bıraktığımda bitkin görünüyordun ve ben de dinlenmeni istedim."

"Yine de seninle kalkabilirdim." Gözlerimin içine baktı.

Ağzım kulağına değene kadar onu kendime çektim. "O zaman belki de dün gece seni yeterince iyi becermedim." Kulağını ısırdım ve elimde kıvrandı. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım."

Nefesi ağzından hızla çıkıyordu ve sonunda etrafımızda oturanlarla yüzleşmesi için onu bıraktım.

"Kardeşim ve babamdan gelecek her şeye hazır olmalıyız." Elimi Adara'nın kolunda gezdirdim ve sandalyemin koluna oturana kadar onu çektim.

Adara'nın yüzü endişeyle gerildi ve elimi kalçasına doladım.

Kral Drystan koltuğunda öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Yıldız Kutsanmış ile olan evliliğinizi henüz bilmiyorlar mı?"

Adara tekrar gerildi, ama onu sakinleştirmek için elimi yavaşça bacağında gezdirdim, en büyük endişemin o olduğunu bildiğinden emin olmak için.

Her zaman öyle olacaktı.

"Hayır." Ona bakarken başımı salladım. "Ve bu şekilde kalmasını istiyoruz. Elimize geçebilecek her türlü avantajı onun üzerinde kullanmamız gerekecek."

Kardeşimin onunla çoktan evlendiğimizi bilmesine gerek yoktu. Aramızdaki bağı güçlendirmiş olmamızın ya da o olmadan kehaneti yerine getiremeyecek olmasının bir önemi yoktu.

Bu bilgi onu sadece çıldırtacak, daha pervasız hale getirecekti ve ileriye dönük her hareketimizde dikkatli olmamız gerekiyordu.

"Krallığı zaten onun elinde acı çekiyor ve biz onu durdurana kadar da acı çekmeye devam edecek." Koltuğumu düzelttim ama elimi onun üzerinde tutmaya devam ettim. "Onu geri almak için savaşırken herhangi bir erkeği, kadını ya da çocuğu kullanacaktır ve onu şu anda olduğundan daha zalim hale getirmemize gerek yok. Eşini öldürüp öldürmediğini ya da hâlâ ona sahip olup olmadığını bilmiyoruz."

Sorin bu işi ne kadar ciddiye aldığını gösteren sert bir sesle, "Askerlerimiz hazır," dedi.

"Benimki de öyle." Kral Drystan başını salladı. "Krallığınızın çevresinde bir çember oluşturduk ama askerlerini içeri sokmak için büyüsünü kullanırsa hazırlıklı olmalıyız."

"Bizimkiler sarayın etrafında daha sıkı duracak." Sorin başını salladı. "Gücünün boyutunu bilmiyoruz ama Adara ne pahasına olursa olsun ona ve ölüm büyüsüne karşı korunmalı."

"Onunla savaşabilir misin?" Kral Drystan bana baktı ve ne sorduğunu anladım. Kardeşimle baş edebilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmek istiyordu.

Kaybedeceğimiz bir savaşı hazırlanıyor olsaydım. Ona elimdeki tek gerçeği söyledim.

"Tek başıma değil." Adara'nın elini kendi elime aldım ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırdım. "Ama eşim ve ben birlikte yapabiliriz. Onyx Ormanı'ndaki su perisi Adara'nın onu yenecek kişi olduğunu söylemişti."

Kral onu dikkatle incelediğinde Adara'nın sırtı dikleşti.

"Güzel." Kral Drystan başını salladı ve oturduğu yerden kalktı. Kardeşleri de onunla birlikte hareket etti. "Adamlarım ve ben uzun yolculuklarımızdan sonra biraz dinlenmeliyiz. İzninizle."

"Hepinize bir oda hazırlayabilirim." Ayağa kalkmaya başladım ama eliyle beni uzaklaştırdı.

"Adamlarımla birlikte çadırlarda uyuyacağız." Elini yanındaki kılıcının üzerine koydu. "Onlar da benimle aynı mesafeyi kat ettiler. Majesteleri." Anneme doğru eğildi ve annem de yanımda sessizce oturduğu yerden başını hafifçe eğdi.

Odadan çıkarken adama olan saygım daha da arttı.

O gider gitmez Sorin bana döndü. "Savunmamız sarayın etrafını sarmış durumda. Kimse fark edilmeden krallığımıza gelemeyecek."

Başımı salladım ve Jorah'ya baktım. "Gözcüler mi?"

"Herhangi bir hareket belirtisi yok." Başını iki yana salladı. "Orman kenarı sessiz, çok sessiz ama hâlâ av peşindeler."

"Güzel." Başımı salladım ve anneme baktım. "Kaç kişi tahliye edildi?"

Gözlerinde öfke ve umutsuzluk parladı. Konuşurken başını salladı. "Neredeyse hiç." Durumun ağırlığının üzerine çöktüğünü hissedebiliyordum. Kusurlarına rağmen annem sevilen bir kraliçeydi ve halkımız ona hayrandı.

"Krallığımız bizim yanımızda savaşmaya karar verdi." Bakışları benden Adara'ya kaydı. "Prenseslerini güvende tutmak için savaşacaklar."

Sözleri göğsüme ağır bir şekilde oturdu, bu insanların karımı benim kadar sevdiklerini fark ettim ve onun kraliçeleri olacağı anı hayal bile edemiyordum.

"Çocuklar mı?" Adara sordu ve elim ona daha sıkı sarıldı.

"Çoğu kişi sarayın batı kanadına taşındı. Odalar kurduk ve mutfakta bol miktarda yiyecek hazırlanıyor. Bazı kadınlar da geldi ama hepsi çocuklarımızı ve sarayımızı korumak için hazırlandı."

Bir gece önceki o çocukların tatlı yüzlerini düşündüm. Birlikteliğimizi kutlarken Adara ile nasıl dans ettiklerini ve güldüklerini.

Bu kadar genç yaşıta bununla yüzleşmeleri içimde bir şeyleri sertleştirdi. Ne pahasına olursa olsun onları koruyacaktım. Bu odadaki herkesi korurdum,

ve bunu hiç tereddüt etmeden yaparım.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Adara anneme doğru döndü ve zihninde dönen çarkları görebiliyordum. "Neye ihtiyaçları varsa yaparım."

Annemin gözlerinde bir parıltı, Adara'ya karşı giderek artan bir saygı vardı ve Thalia'ya baktı. "Thalia ve ben herkesin yerleştiğinden ve bir şeye ihtiyaç duymadığından emin olmak için o tarafa doğru gideceğiz. Sen de bize katılabilirsin."

"Elbette." Adara ayağa kalkmak istedi ama ben onu tekrar kendime çektim.

"Önce beni öp," diye şakacı bir şekilde homurdandım ve o da gözlerini devirdi. Ama yine de ağzını benimkine yaklaştırdı ve ben de onu bırakmak zorunda kalana kadar orada tuttum.

Bu savaşla yüzleşmek istemiyordum. Yeni karımdan başka hiçbir şeyle yüzleşmek istemiyordum ama bununla birlikte yüzleşecektik.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım ağzına karşı ve o da güldü. "Ben de seni, kocacığım."

Sonra krallığımızın insanlarına yardım etmek için odadan ayrıldı.

BÖLÜM 22

ADARA

Sayarken gözlerimi kapattım ve dikkatli olmazsam uyuyakalabilirdim.

"Hazır ya da değil, işte geliyorum." Gözlerimi açtığımda odanın dört bir yanından gelen kahkaha sesleriyle karşılaştım.

"Şimdi nerede olabilirsin?" Ayağa kalkıp etrafıma bakınırken çeneme vurdum.

Sandalyenin arkasından bir dizi sarı bukle ve yataklardan birinden dışarı çıkmış on küçük ayak parmağı vardı.

"Hepiniz bu oyunda çok iyisiniz." Odanın içinde dolaştım ve ikisinden birine her yaklaştığımda kahkahaları etrafımda çınlıyordu.

Kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Saatlerdir sarayın batı kanadındaydık ve kraliçe ile Thalia hâlâ diğer kadınlarla birlikte herkesin uyuyacak bir yeri ve yiyeceği olduğundan emin olmak için çalışıyorlardı.

Gavril'in savaşı bize getireceğinden emin değildik ama ne olursa olsun hazırlıklı olmak istiyorduk. Kraliçe Veda'nın halkıyla ilgilenmesini izlerken, ona karşı daha önce hiç duymadığım bir saygı hissettim.

Ama artık oradaydı.

Babaları krallıkta kalan bazı çocukları eğlendirmekle görevlendirilmiştim ve bu görevimi ciddiye alıyordum. Oyunlarıyla beni bezdirmiş olsalar bile.

"Burada kimse var mı?" Küçük dolabın kapısını yırtarak açtım ve kimseyi bulamayınca daha fazla kıkırdamayla karşılaştım. "Hepiniz sinsisiniz." Ofladım ve dolabı tekrar kapattım.

Sandalyenin arkasına saklanan küçük sarışın şimdi arkadaşıyla birlikte yatağın altına kaçıyor ve tekmeleyen bacaklarının onu yatağın altında daha da ileriye götürmesini izlerken gülümsedim.

"Yakaladım seni." Minik ayağını elimle kavradım ve onu nazikçe yataktan çekerken ikisi de kahkahalarla çığlık attı.

"Canavar beni yakaladı!" diye bağırdı ve arkadaşı onu kurtarmak için eline uzandı.

Ama onu da yakaladım. İkisini de yatağın altından çıkardım ve kahkahaları bulaşıcıydı.

"Hepiniz benden kaçabileceğinizi sandınız." Dizlerimin üzerine çöktüm ve her ikisinin de küçük bedenlerini önüme çekerek onları gıdıkladım.

Kahkahalarla homurdandılar ve ben sonunda izin verene kadar beni tutmaya çalıştılar.

Yukarı.

Onlardan uzaklaşmak için arkama yaslandım ve kapı aralığından yukarı baktım.

Evren

Orada durmuş, kapının pervazına yaslanmış, dikkatle beni izliyordu. Bakışlarında göğsümü sızlatan bir yumuşaklık vardı.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Yerden kalktım ama bana cevap verme fırsatı bulamadı.

İki çocuk da ona doğru koşuyordu ve küçük sarışın olan kollarını Evren'in bacağına doladı.

"Prens Evren!" Prenslerini gördükleri için sevinç çığlıkları atıyorlardı ve ben bu manzara karşısında midem sıkışsa da homurdandım.

"Nasıl oluyor da o Prens Evren oluyor da ben canavar oluyorum?"

İki çocuk da daha sert çığlıklar attı. "Kurtar bizi canavardan Prens Evren!"

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim ve Evren'in yüzündeki gülümseme daha da arttı. Çocuklarla göz hizasına gelene kadar çömeldi ve ikisiyle de sessizce konuştu. "Bak ne diyeceğim. Siz ikiniz gidin ve yatmadan önce bir şeyler atıştırın. Ben sizin için bu canavarın icabına bakacağım."

Her iki çocuk da onun dediğini hemen yaptı ve Evren boyunun ölçüsünü alarak ayağa kalktı. Bana tekrar gülümsedi ama bu, kara gözlerinde yüzen endişeyi gizlemeye yetmedi.

"Bir şey mi oldu?" Gömleğimi düzelttim ve saçlarımı arkaya doğru ittim.

"Buraya gel." Beni öne doğru çağırdı ve ben de hemen yanına gittim. Beni kollarının arasına çekti. Elleri saçlarımda gezindi ve burnu yanağıma değerek yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni özledim."

Kollarımı ona doladım, parmaklarım gömleğinin arkasını kavradı. "En fazla birkaç saat oldu."

"Ve bu birkaç saat çok uzun." Dudaklarını alnıma götürdü. "Ben de seni özledim." İçimi çektim ve ona baktım.

Aynı kara endişe bulutu yüzünü kapladı ve kollarında gerildim. "Ne oldu?"

"Gözcülerden biri orman kenarından döndü."

Yüzüne bakarken nefesim kesildi. "Ve?" "Babamın ordusu krallığımıza doğru ilerliyor."

"Yani savaşı buraya mı getirecek?" Göğsüne bakarken ellerimi yumruk yapıp gömleğinin içine soktum.

"Şey..." Parmaklarını çenemin altına bastırdı ve ben tekrar ona bakana kadar çenemi kaldırdı. "Gözcüler henüz kralı ya da prensi ordusuyla birlikte görmedi."

"Korkaklar."

Bu onun yüzüne bir sırıtış getirdi. "Her neyle yüzleşeceksek yarın yüzleşeceğiz." Öne doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe ağzıma bastırdı. "Bu gece karımın tadını çıkarmak istiyorum."

"Bir şeyler yapmalıyız..." Çocukların hâlâ etrafta koşuşturup gülüşükleri kapıdan dışarı baktım ama Evren kafamı hızla ona çevirdi.

"Bu gece yapacak başka bir şey yok." Eliyle yanağımı okşamadan önce saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Ne kadar hazırlanırsak hazırlanalım sabah olacak."

"Çocuklar..."

"Bu gece hepimiz mışıl mışıl uyuyacağız." Uzandı ve elimi dudaklarına götürmeden önce avucunun içine aldı. "Bu gece yapabileceğin her şeyi yaptın."

Ona gerçekten inanmasam da başımı salladım.

Ama etrafıma baktığımda ve belki de onun haklı olduğunu fark ettiğimde kemiklerimin derinliklerine bir yorgunluk yerleşti. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Şu anda bile onu zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da yarın düşmanımızla yüzleşmeye hazır olmalıydım.

Çünkü Gavril'le tekrar yüzleşecek kadar güçlü olabileceğimden emin değildim.

"Tamam." Başımı salladım ve elini sıktım. "Haklısın."

Evren'in gözleri büyüdü ve sırıttı.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Başını sallarken güldü ve beni odadan çıkarana kadar elimi çekti. "Sadece daha önce haklı olduğumu kabul ettiğini hiç sanmıyorum."

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim ve o yine güldü. "Çünkü genellikle yanılıyorsun."

"Senin hakkında haklıymışım." Bizi koridorun sonuna götürürken parmak eklemlerimi öptü.

"Beni etkilemeye çalışma. Zaten seninle evlenmemi sağladın." Tekrar gözlerimi devirmeye başladım ama beni bedenine doğru çekti ve geriye doğru yatırdı.

Gülümserken ağzı benimkine yaslandı. "Ve hayatımın en güzel günüydü."

Sonra beni öptü, yumuşak ve alaycı bir şekilde ve sonunda geri çekildiğinde, yanan arzusunun bana baktığını görebiliyordum.

"Gel." Koridorda başını salladı ve ben de itaatkâr bir şekilde onu takip ettim.

Batı kanadından çıktığımızda saray sessizdi. Bahçede görmeye alışık olduğumdan çok daha fazla muhafız vardı ama hepsi de görevlerinin başındaydı. Yanımızdan geçerken bize doğru baktılar ve hızla nöbetlerine dönmeden önce başlarını hafifçe eğdiler.

Onları görmek beni rahatlatmalıydı ama içimi bir korku kapladı. Yarın geliyordu. Bu savaş yaklaşıyordu ve ben buna hazır değildim. Bencilce, Evren'le geçirdiğim bu zamandan vazgeçmeye hazır değildim.

Eğer bu krallığın insanlarını bu kadar sevmeseydim, benimle kaçması için ona yalvarırdım. Sadece ben ve o, kimsenin onu bulamayacağı bir yere.

Ama ben bunu yapamadım.

Thalia'yı, Sorin'i ya da Jorah'yı asla terk edemezdim. Kaçma şansı sunulduğunda krallıkta kalan o çocukları ya da cesur ebeveynlerini bırakamazdım.

Yarın onların yanında savaşmaya hazır bir şekilde duracaktım, bunu titreyen ellerimle yapsam bile. Aynı şekilde yanlarında dururdum.

Evren kapıyı açtı ve parmak uçları sırtımın küçük kısmına basarak beni odaya yönlendirdi. Parmakları hafifti ama arkamda onun gücünü hissedebiliyordum. Bu beni rahatlatmalı, heyecanımı yatıştırmalıydı.

Ama yarına yaklaştığımız her saniye kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Odamızı tararken vücudum buz gibi bir ürpertiyle doldu ve avuçlarım terlemeye başladı; korkumu belli etmemek için dua ettim.

Evren'in dudakları boynuma değdi ve ben kendi nefesimi sakinleştirmeye çalışırken o beni içine çekti.

"Her şey yoluna girecek prenses." Elini koluma doladı ve göğsü sırtıma yapışana kadar beni bir adım geriye çekti. "Birbirimize sahibiz."

"Ya bu yeterli olmazsa?" En büyük korkumun dudaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Gerçek olmasından korktuğum için bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

"Seni binlerce yaşam boyunca aradım prenses ve binlerce yaşam boyunca daha arayacağım." Boynuma bir öpücük daha kondurdu ve ben de onun hissinin içimde derinlere yerleşmesine izin verdim. "Kendimi en güçlü hissettiğim şey sensin. Her parçamı güçlendiren sensin."

Dili enseme gezindi ve onun dokunuşuyla ürperdim.

"Dünyamızı değiştirecek olan sensin prenses."

Eli bana karşı sıkılaştı ve arkamdan hareket ederek beni yatağa doğru çekti. Bakışlarında öyle bir ateş vardı ki, beni yakmakla tehdit eden bir arzu ve ondan başka bir şey düşünmek zorlaştı.

Dizlerimin arkası yatağa değene kadar beni destekledi ve parmakları elbisemin kenarını yavaşça vücuduma doğru çekti. Serin hava çıplak bacaklarımın tenini öptü ve parmakları kalçalarımın üzerinde gezinirken keskin bir nefes aldım.

Bana baktı, bakışları dudaklarımdan gözlerime doğru ilerledi. "Sen ve ben, Adara." Başımı salladım ve o da elbisemi yukarı kaldırdı. "İhtiyacım olan tek şey sensin, arzuladığım tek şey sensin." Elbiseyi hızla başımın üzerinden çekti ve önünde bir çift çizme ve merkezimi örten iç çamaşırından başka bir şey olmadan durdum. "Bu gece senden başka bir şey düşünmeyeceğim."

Öne doğru bir adım attı, diziyile kalçalarımın arasına bastırarak beni yatağa geri itti. Bacağımı dizimin hemen arkasından eliyle kaldırdı ve ayağımı göğsüne doğru çekti. Botumu ayağımdan çekip yere bırakmadan önce yavaşça çözdü.

Ayağımı yavaşça yere indirdi, sonra aynısını diğer ayağıma yaptı ve bedenim onun dokunuşunun, dokunuşunun beklentisiyle titredi.

Bana vermek istediği her Şeyi.

Diğer ayağımı tekrar yere koydu ve kalçalarımın arasına girdi, vücudu bacaklarımı ayırmaya zorladı. Vücuduma bakarken yavaşça gömleğini çıkardı.

Evren o kadar odaklanmış, o kadar bana odaklanmıştı ki onu izlerken kalçalarımın arasında nem birikti. Karşımdaki bu adam benim eşimdi, kocamdı ve bedenim ona olan ihtiyacımla titriyordu.

Bana unutturması ve hatırlamamı sağlaması için onun bedenine ihtiyacım vardı. Ne olursa olsun, bu hayatta ve bir sonraki hayatta o ve ben olacağımıza dair bana güvence vermesine ihtiyacım vardı.

Pantolonunu bacaklarından aşağı itmeden önce tişörtünü başından çekti. Önümde doğrulmadan önce pantolonunu tekmeledi. "Çok mükemmelsin."

Parmakları iç çamaşırlarıma takıldı ve onları bacaklarımdan aşağı çekti. Kumaşın yavaşça sürüklenmesi beni çıldırttı ve sonunda yere düştüklerinde, kalçalarımı onun önünde açtım.

Evren başını eğip dudaklarını karnımın alt kısmına, cinsel organımın hemen üstüne bastırmadan önce inledi ve içimdeki ihtiyaç arttıkça inledim.

"Evren." Ellerimi saçlarının arasına soktum ve dili hassas tenime dokunduğunda saç tellerini çekiştirdim.

"Adımı söyleyişini seviyorum," diye mırıldandı bana karşı ve elleri beni çıldırtan bir hayalet dokunuşuyla kalçalarımın gezindi. "Seninle ilgili her küçük şeyi seviyorum."

Parmakları merkezimle buluştu ama alaycı bir şekilde üzerinden sıyrıldı. Bana daha fazlasını vermesi için çaresizce kalçalarımı kaldırdım ve dili bir kez daha tenimi yaladı.

"Dizlerinin üzerine çök prenses," diye karnıma doğru homurdandı ve ben ona baktım.

"Ne?"

Ayağa kalktı, benden hafifçe geri çekildi ve kalçalarımı elleriyle kavradı. Karnım şilteye değene kadar beni yatakta çevirmeden önce tutuşundan en ufak bir acı duydum.

Ağzımdan çıkan küçük kıkırdamayı durduramadım ama eli popoma indiğinde kesildi. Midem istekle kasılırken kendimi durduramayarak inledim ve eliyle az önce tokatladığı noktayı okşadı.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök Adara," diye homurdandı arkamdan. "Seni tatmam gerek."

Emrettiği gibi yaptım. Önünde titreyen ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve omzumun üzerinden ona baktım. Arkamda durmuş, vücudunu sergiliyordu ama bana bakışı nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

"Bütün gün başka bir şey düşünmedim prenses. Krallığımıza yönelik bir tehdit var ve aklım sürekli olarak seni tatmaya, sadece ve sadece benim için yaratılmış bu bedenin içine geri dönmeye gidiyor."

Elini kaldırdı ve bana bakarken iki parmağını ağzına götürdü. Parmaklarını dudaklarından çekip merkezime doğru indirdi ve başka hiçbir uyarıda bulunmadan içime doğru kaydırırken inledim.

"O kadar ıslak ki," diye inledi ve parmaklarını tekrar içeri kaydırmadan önce yavaşça içimden çıkardı. "Benim için çok hazırsın."

Parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam ederken eğildi ve popoma bir öpücük kondurdu. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken başımı ellerimin arasına aldım ama faydası olmadı.

Evren arkamda dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını içimden çıkardı. Kaybettiğim için inledim ama sonra elleri tekrar üzerimdeydi. Parmakları kalçalarımı kazıyor ve başparmakları beni önünde açıyordu.

Karnım beklentiyle gerilirken inledi. "Siktir, Adara." Dili içimde dolaştı ve öne doğru fırladım, neredeyse dizlerimden düşüyordum. "Tadın çok güzel amına koyayım."

Etime dalarken beni daha da açtı. Hiç geri çekilme, alaycı dokunuşlar yoktu. Sanki benim onun için umutsuz olduğum kadar o da benim için umutsuzmuş gibi benden yedi ve zevk içimden akarken boğazımdan kopan çılgılığı tutamadım.

Parmakları vücudumun altından kayarak hareket etti ve dili her santimimi tadarken yumrularıma baskı yaptı. Sarsıldım, kollarım ağırlığının altında titriyordu ve uçurumdan düşmeye o kadar yakındım ki başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Vücudunun sıcaklığını üzerimde hissettiğimde Evren arkamdan kalktı, eli hâlâ mememin üzerinde hareket ediyordu.

"Bunu saatlerce yapabilirim prenses." Diğer eli arka tarafımı okşadı, beni açtı ve önünde çıplak hissettirdi. "Bunu bir ömür boyu yapabilirim ve bu yeterli olmaz."

Eli sırtımdan aşağı, omurgamın üzerinden kayarak saçlarımın arasına girdi. Beni kaldırıp sırtım göğsüne değene kadar yukarı kaldırdığında bir acı hissettim.

Kulağımı usulca öptü, saçlarımı tutuşuna o kadar zıttı ki. "Beni becermenı istiyorum." Kulak mememi ısırđı ve kalçalarım hala hareket eden parmaklarına karşı yükselirken inledim. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göstermeni istiyorum."

"Lütfen, Evren."

Başımı daha da geriye çekti ve dişleri boynumu sıyırdı. Meme uçlarım çakıllaştı ve karnım ağrı noktasına kadar gerildi.

Beni tutmayı bıraktı, hızla yanıma geçti ve yanıma sırt üstü uzanır uzanmaz bana uzandı.

"Buraya gel." Beni kendine doğru çekti ve belimi kavrarken vücuduna sarıldım. Beni üzerinde ayarlarken yüzünü izledim ve ıslak merkezim sert karnına bastırđında bir homurtu çıkardı.

Kendimi, sikiinin seksime doğru kaymasına yetecek kadar kaldırdım ve başı açıklığıma sürtünürken inledim. Yavaşça aşağı indim, beni doldurduğu her santimin tadını çıkardım ve ona tamamen yerleştigimde ellerimi karnına bastırdım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun."

Onu ittim, kendimi yukarı kaldırıp sonra tekrar aşağı indim ve bedenimin onun üzerinde kayarken çıkardığı ses odayı doldurdu. Başımı geriye atıp ona karşı bir ritim tutturmadan önce bunu tekrar tekrar yaptım.

"Çok iyi." Evren'in başparmağı yumruma dokundu ve zevk içimden akarken ona doğru sertçe indim.

Kendimi ya da vücudumun ona karşı hareketini kontrol edemiyordum. Bana verdiğı her şey için çaresizdim ve başparmağı bana karşı daha hızlı hareket ederken ona karşı bastırdım.

Kalçalarımı döndürdüm, onu içimde derinlerde hissettim ve benimle buluşmak için kalçalarını yukarı iterken inledim.

"Sen benimsin," diye homurdandı ve göğsü göğsüme değene kadar vücudu altımda hareket etti. Bir kolunu etrafıma doladı ve elini enseme koyarak beni kendine yakın tuttu. "Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim." Kelimeler dudaklarımdan hemen döküldü, kime ait olduğum gerçeğı o anda tutunmak zorunda olduğum en büyük şeydi ve Evren'in kalçaları öne doğru fırladı.

"Aynen öyle." İnledi ve yüzünü boynuma bastırdı. "Sen benimsin, ben de senin."

Sıcak nefesi boynuma doğru hücum etti ve boşalmaya çok yaklaşmışım. Ondan başka kimsenin beni yakalayamayacağı bir yere düşmeme çok az kalmıştı.

"Benim için gel," diye homurdandı bana karşı, dişleri tenime batarken ve emrettiği gibi yaptım. Adı dudaklarımdan bir çığlıkla çıktı ve başparmağı yumruma daha kuvvetli bastırdığında kendimi zevke kaptırdım.

Kalçalarını kaldırdı, boynumdan içerken tekrar tekrar içime itti ve içime fıskıran zevk eziciydi. Bu çok fazlaydı ama yine de daha fazlası için uzandım.

İnledi, dişleri içime daha sert battı ve tırnaklarımı sırtına geçirdim, çünkü kendi zevkinin içime aktığını hissettiğimde başka bir zevk dalgası içimden geçti. Büyüm içimde zonkluyordu, ağrıyordu ve çaresizdim ve kontrolümü zar zor koruyabiliyordum.

Dişlerinin yavaşça tenimden çekildiğini hissetmeden önce birkaç kez daha içime pompaladı, zevkimizi sürdürdü. Kaybettiğim için inledim ve o da diliyle yavaşça okşayarak noktayı yaladı.

Büyüm hâlâ içimde kıvranıyordu ve ağzını benimkiyle buluşmak için hareket ettirmeden önce beni göğsüne doğru sıkıca çekti.

Sanki birbirimize doyamıyormuşuz gibi öpüştük, sanki ihtiyacımızın kanıtı kalçalarımdan aşağı kayarken hâlâ içimde değilmiş gibi, ama umurumda değildi.

Ona hâlâ bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı ve o da bana bunu verdi. Beni uzun ve sert bir şekilde öptü ve ancak vücudumun tekrar içimde hareket etme ihtiyacıyla acıdığını hissettiğimde nihayet geri çekildi.

Her santimetre karemi değerlendirirken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve bakışları o kadar karanlıktı ki bana kendiminkine çok benzeyen gücünü hatırlattı.

"Sen ve ben, prenses," diye beni rahatlattı ve ben de başımı salladım. "Sen ve ben."

BÖLÜM 23

EVREN

Güneş gökyüzünde yükselirken bile krallığın etrafındaki sıcaklık düşüyor gibiydi.

Bugünün getireceklerine hazır olduklarından emin olmak için Kral Drystan'la görüşmemi yeni bitirmiştım. Ona neyle karşılaşacağımızı söyleyemezdım ama gözlerindeki sert bakıştan aynı şekilde hazır olacağını görebiliyordum.

Gözcülerden ikisi gecenin karanlık saatlerinde geri dönmüştü ve ordunun bize doğru yürüdüğünü söylediler. Babamın muhafızlarının kaptanı olarak yıllarca altımda eğittiğim adamlar.

Ve şimdi hepsini yok etmeye hazırdım.

Sorin yanımdan, "Muhtemelen bir saat içinde krallığın sınırına ulaşacaklar," dedi ve ben de başımı salladım.

"Hepimiz hazır olduğumuzda, onlarla sınırda buluşacağız. Bu savaşı halkımdan olabildiğince uzakta istiyorum."

Ben de Adara'dan olabildiğince uzakta olmasını istiyordum ama savaşacağını biliyordum. Ve onu asla başka türlü ikna etmeye çalışmayacaktım.

Bu benim olduğu kadar onun da savaşıydı ve bunlar onun insanlarıydı.

Ve eğer perinin sözleri doğruysa, onsuz kazanamayız.

"Thalia hâlâ uyuyor mu?" Sordum çünkü bu sabah onu aramaya gittiğimde onun odasında bulmuştım. Aralarında ne olup **b i t t i ğ i n i** bilmiyordum ama burnumu sokmayacak kadar iyi biliyordum.

"Odasından çıktığımda öyleydi." Sokağı geçip saraya doğru ilerlerken yanındaki hançerlerini kontrol etti.

Krallığın çoğu hâlâ uyuyordu ve ben de kardeşim olan şeytanla yüzleşmeden önce son bir kez etrafıma bakındım. Krallığının yok olduğunu görmek için elinden geleni yapacaktı.

Ama ne alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Etrafıma bakındım ve zihnimden anı üstüne anı geçti. Bazıları çocukluğumdan, bazıları da Adara ve arkadaşlarımdan.

"Onu yok etmesine izin vermeyeceğiz." Sorin'in sesinde öyle bir inanç vardı ki, göğsümün derinliklerine yerleşmesine izin verdim. O haklıydı. Gavril hangi güce sahip olursa olsun, onu durdurmak için elimizden geleni yapacaktık. "Sonu ne olursa olsun onunla savaşacağız."

Arkadaşıma, benim için bir kardeşten daha fazlası olan adama dönüp baktım ve başımı hafifçe eğdim. O, birlikte ya da karşı savaştığım en büyük savaşçıydı ve sözlerinin doğru olduğunu biliyordum.

Ne olursa olsun yanımda olacaktı ve bunun için minnettardım.

Saraya geri döndüm ve Adara ile Thalia'nın dışarı çıkışını izledim. Adara elini kaldırarak yükselen güneşin gözlerini almasını engelledi ve onu izlerken nefesim boğazımda düğümlendi.

İkisi de tamamen siyah giyinmişti. Adara'nın giydiği pantolon vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyordu ama kalbimi hızlandıran şey göğsüne geçirdiği deriydi.

Benimkine ve muhafızlarımdaki her adama uyan derilerdi. Bir savaşçının derileriydi ve onu güvende tutmaktan başka bir şey istemesem de, onun bir savaşçı olduğunu biliyordum.

Onunla tanıştığım andan beri bir savaşçıydı.

Ona doğru yöneldim ve o da bana dönüp gülümsedi. Ondan hâlâ onlarca metre uzaktaydık ama ellerim onu kollarıma almak, iyi olduğumuza dair kendimi rahatlatmak için kaşınıyordu.

Ama hiç fırsatım olmadı.

Gökyüzünde tüm krallığı uyandıracak kadar gürültülü bir çatırtı oldu ve neler olduğunu göremeden Adara'ya doğru koşmaya başladım. Ama ona giden yolum kapanmıştı.

Fae askerleri bir büyü telaşıyla yere indiler, botları gürültüyle yere çarptı ve Sorin ile beni karşılarında gördüklerinde gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Ama onlara düşünmeleri için zaman vermedim.

Gücüm ellerimden fırladı ve bize en yakın olan birkaç asker yere yıkıldı, ama onlarca ve onlarca daha vardı. Ve

Hepsi Adara'ya giden yolu kapattı. Benim de onu görmemi engellediler.

Artık ne onu ne de Thalia'yı görebiliyordum. İnsan duvarının arasından sarayı zar zor seçebiliyordum.

Sorin bıçağını önündeki adama sapladı ve asker yere düştü.

İkimizin tek başımıza savaşamayacağı kadar çoktular. Bir güç patlaması daha yaptım ve fae askerlerini birbirlerine doğru uçurdum. Bazıları binalara çarparken, diğerleri sokaklara düştü.

Sorin sıkılmış dişlerinin arasından "Lanet olsun," diye küfretti ama ben neye küfrettiğini sorgulayamadan kılıcını askerlerden birinin göğsüne sapladı.

Elini kaldırdı ve gücü bir diğerini çıkararak bacaklarını altından çekip aldı.

Bıçağımı çıkardım ve Sorin'in neye baktığını görene kadar önümdeki adamı kestim.

Saray.

Alevlerin taş kalenin kenarlarını yalamasını izlerken öfke içimi yaktı. Hâlâ Adara ya da Thalia'yı göremiyordum ve nefes alamadığımı hissediyordum.

Sorin askerlerden birinin kılıcını savurup engellerken, "Yolu açın," diye homurdandı.

Krallıkta yüksek sesli bir boru çalındı. Ses ülkemde yankılandı. Bu, halkımın, askerlerimin kapımıza dayanmış olan savaşa hazırlanmaları için bir çağrıydı.

Alevlere baktım ve sarayı tamamen yutmalarının an meselesi olduğunu biliyordum. İçimin derinliklerine, vahşi ve yok etmeye hazır hissettiren büyü kuyusuna ulaştım ve onu içimden dışarı ittim.

Benden önce kaç kişinin yere düştüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık onların arasından geçebiliyordum. Sorin ve ben askerlerin cesetlerinin üzerinden geçerek kaleye doğru ilerlemeye devam ettik.

Yanından geçtiğimiz her yüze baktım ama ne kardeşimden ne de kraldan bir iz vardı.

Ve nerede olduklarının, ne planladıklarının bilinmemesi içimde derin bir korkuya neden oldu.

Adara'yı ele geçirmesine izin veremezdim. Bir daha olmaz. Asla.

Yangın taş duvarların kenarından çatının tepesine doğru ilerlerken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Duman ve kül havayı doldurdu ve muhtemelen evimin içinde güvende olduklarını düşünerek yorgun gözlerini kırıştıran çocukları düşündükçe içim daraldı.

Adara'nın bir gün önce saatlerce oynadığı iki çocuğun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Şimdi neredeydiler? Güvende miydiler?

Yoluma çıkan son üç askeri de bıçtım ve kaleye yaklaşp muhafızlarımın sokaklarda kalan fae askerlerine doğru hızla ilerlediğini gördüğümde rahat bir nefes aldım.

"Hepsini öldürün," dedim yanımdan geçen adamlarıma ama emirlerime ihtiyaçları yoktu. Kılıçlarını kaldırıp düşmanımıza saldırdıklarında yüzlerinde zaten büyük bir öfke ve nefret vardı.

Saraya yaklaştığımda Jorah'yı gördüm. Askerleri ve kasaba halkını yönlendiriyordu, bazıları saraya doğru koşarken diğerleri dışarı kaçıyordu.

Botlarım yere dökülen camlara çarpıyordu ve duman ciğerlerimi doldururken kolumla ağzımı kapattım. Çığlık atan, yardım isteyen insanlar vardı ve ufka baktığımda babamın ordusunun geri kalanının ağaçların arasından geçerek Kral Drystan'ın bekleyen askerlerine doğru ilerlediğini gördüm.

Etrafıma kül yağdı ve en derin mavinin büyüünün havada döndüğünü görmek için tam zamanında döndüm. Aleve dokundu, onu gücün en yumuşak dokunuşuyla öptü ve alev onun önünde eğildi.

Soldu, geri çekildi ve büyüünün çağrısına cevap verdi. Ve Thalia onun efendisi oldu.

Her iki elini de havaya kaldırmış bir şekilde kalenin önünde duruyordu ve evimizi yok eden devasa alevleri kontrol ederken alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu görebiliyordum.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, büyüünü hiç bu kadar güçlü görmemiştim ve Sorin'e baktığımda o da ona hayranlık duyuyor gibiydi.

"Adara nerede?" Jorah'ya bağırdım, o da kaleye doğru başını salladı.

"Çocukları taşıyor." Parmakları hançerine sarıldı ve yanımdan fırlattı. Benim ve Sorin'in arkasındaki bir askerin üzerine düştüğünde derin bir çıtırtı duydum ama ben çoktan sarayın girişine doğru koşmaya başlamıştım.

"Gavril'den bir iz var mı?" Jorah sordu ve ben sadece başımı salladım.

Korkak kardeşimle geldiği anda ilgilenecektim ama şu anda Adara'yı bulmaya odaklanmışım. Onun yüzünü görmeye, güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Evime doğru koştum ve geçtiğim her kapıda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Alevler sarayın her parçasına dokunmamıştı ama çok büyük bir hasar vardı.

Ve hâlâ evcilleştirilmiş alevler onu yiyordu, öncekinden daha yavaş ama aynı şekilde yok ediyordu.

Sarayda ilerlerken kül ve molozların üzerinden geçtim ve koridorda insanlara rehberlik eden kraliçeyi, annemi gördüm, kıyafetleri is içindeydi.

"Evren." Bir çocuk yanından geçip sarayın arka tarafındaki mutfaklara doğru koşarken rahatlayarak adımı söyledi.

"Adara nerede?" Sesimdeki paniği engelleyemeyerek homurdandım.

"Hâlâ batı kanadında." Annem öksürdü.

yangının onu çok etkilediğini söyledi. "Her birinin dışarıda olduğundan emin olmaya çalışıyor."

Cümlesini bitirmesini beklemedim. Alevlerin hâlâ duvarları yaladığı batı kanadına doğru koştum ve onu görene kadar geçtiğim her odayı aradım.

"Adara!" Ona seslendim ve o da hemen bana doğru döndü.

Giydiği deriler artık isle kaplıydı ve uzun saç örgüsü külle kaplanmıştı. Ama dikkatimi çeken kucağında taşıdığı çocuk oldu.

"Burada ne yapıyorsun?" Bana doğru ilerledi ve çocuğun vücudunun bir kısmını kaplayan yanıkları fark ettim.

"Seni bulmaya geldim." Onu rahatlatmak için çocuğa uzandım ama onu göğsüne daha yakın tuttu.

"Bir şifacıya ihtiyacı var." Elleri kan içinde yanımdan geçip gitti ve ben de onu adım adım takip ederek kalenin diğer ucuna doğru ilerledim.

"İyisin," diye fısıldadı çocuğa, ama onu duyabildiğini sanmıyordum.

Küçük gözleri kapalıydı ama göğsü hâlâ hayatla birlikte inip kalkıyordu.

Yürürken elimi göğsüne bastırdım ve gücümün onun küçük bedeninden akmasına izin verdim. Koridorlardan geçerken yanıklarının iyileştiğini ve acısının hafiflediğini hissedebiliyordum.

Ateşi. Adara, diğerlerinin çoğunun kamp kurduğu yemek salonuna varana kadar durmadı.

Annem bize doğru koştu ve Adara isteksizce çocuğu ona teslim etti.

"Onu yakaladım," diye güvence verdi annem, tenindeki siyah izlere bakarken.

Adara'nın elini uzattım. Bana baktı ama gözlerindeki tereddütü görebiliyordum. Onları bırakmak istemiyordu. Bu kadar kısa sürede severek büyüttüğü bu çocukları değil.

"Onlarla kal." *Güvenli olan yerde kalın.* Çocukların çoğunun bir araya toplandığı odanın yan tarafına baktım ama Adara yanındaki hançerleri kontrol ediyordu.

"Onu doğruca bir şifacıya götür," diye emretti annem, sonra tekrar bana baktı. "Evren büyüsünü kullandı ama iyi olduğundan emin ol."

Annem başıyla onayladı ve Adara bana döndü.

"Kaç kişi var?"

"Yüzlerce." Herhangi bir yara izi olmadığından emin olmak için ona baktım ama yüzünde gördüğüm tek şey yorgunluktu. "Ama henüz Gavril'den bir iz yok."

Beni beklemeden koridora çıkmadan önce bir kez başını salladı. Neredeyse ana kapıya ulaşana kadar durmadı ve ben de onu durdurmak için elini tuttum.

Elime karşı titriyordu, kabul etmese bile vücudu korkusunu ele veriyordu.

"Sen benim yanımda kal," diye ona zaten onlarca kez konuştuğumuz şeyi hatırlattım ve o da anlayışla başını salladı.

"Ne olursa olsun, sen kalıyorsun." Öne doğru uzandım ve elimi boynunun arkasına doladım. Parmaklarım tenini kaplayan is ve terle karşılaştı ama umurumda değildi.

Bu benim karımdı, krallığım için savaşmaya hazır bir kadındı ve ben hiç kimseyi bu kadar sevmemiştim.

Nefesim göğsümde titrerken bile ellerim başının üzerinde sabit duruyordu ve dudakları benimkilerle buluşana kadar onu öne doğru çektim. Elleri derime gömülüp bana yapışırken beni kabaca, umutsuzca öptü.

Sonunda gitmesine izin verdiğinde, geri çekildiğinde, midemi dolduran bir korku vardı. Hiç bilmediğim bir korku ve dehşet.

Kendim için korkmuyordum ama bu dünyada onsuz yaşamaktan korkuyordum. Yine de sinmeyecektim ve onun da sinmeyeceğini biliyordum.

"Seni seviyorum prenses," diye fısıldadım alnımı onunkine bastırırken.

"Ben de seni seviyorum." Sözleri yumuşaktı, ama her kelimesi içimi parçaladı.

Sinirlerimi çelikleştiriyor ve beni yüzleşmek üzere olduğum savaşa hazırlıyordu.

Kaleden el ele çıktık ve krallığının zeminini çoktan kirletmiş olan cesetlerin sayısını görmek ürkütücüydü. Çoğu, krallığıma saldırmakla yanlış bir karar vermiş olan Fae askerleriydi, ama hepsi değil.

Ufka bakmadan önce ölen adamların yasını tutmak için kendime kısa bir süre izin verdim. Orada kırmızı bir duman, kırmızı bir güç vardı ve Adara'nın eli elimde sıkılaştı.

"Gavril." Bu tek bir kelimeydi, basit bir isimdi, yine de onun hissedilir dehşetini hissedebiliyordum.

Birkaç dakika önce hissettiğim dehşet, şimdi vücuduma yayılan öfkenin yanında bir hiçti.

"Ne olursa olsun." Adara elimi kendi eliyle sıktı. "Söylediğimiz gibi yapacağız. Bedeli ne olursa olsun."

Bir kez başımı salladım ve gücümün içime aktığını hissettim. "Bedeli ne olursa olsun, o ölecek."

Thalia, Adara'nın diğer tarafına geçti ve aynı kararlılığı onun gözlerinde de görebiliyordum.

"Sorin ve Jorah ikisi de orada." Başıyla savaş alanını işaret etti. "Gavril, Kral Drystan'ın savunmasının tüm ön hattını yerle bir etti."

Daha fazla bekleyemezdim. Adara'nın elini kendi elimde sıktım, sonra bırakıp iki bıçağımı da yanlarımda tuttum. Thalia'ya "Onu geri al," dedim. Bu bir emirdi ama vermeme gerek olmadığını biliyordum.

Thalia ne pahasına olursa olsun onu koruyacaktı.

Kendi kanlı bıçaklarını yanlarından çekmeden önce elini kalbinin üzerine koyarak başını hafifçe eğdi, sonra üçümüz yola koyulduk.

Fae'lerle savaşan askerlerin yanından geçtik ve ilk fae askeri kılıcını bana doğru kaldırdığında, siyah bir güç filizi yanımdan süzülüp doğruca adamın göğsüne saplandığında hazırlıksız yakalandım.

Sanki onu durdurabilecekmiş gibi gücünü pençelerken bile hayatının yüzünden çekilişini izledim.

Ama cesedi yere düşerken Adara çoktan onun yanından geçiyordu ve yanaklarındaki izler gözlerindeki nefret kadar parlak bir şekilde parlıyordu.

Daha fazla asker bize yaklaştı ama her biri ya onun ya da benim gücümle yere serildi. Thalia kılıçlarını kullandı ve ben alevler yüzünden gücünün ne kadarını tükettiğinden endişelendim.

Ama Thalia yıldızların ona bahsettiği güçlere sahip olsun ya da olmasın bir savaşçıydı. Geçmişinden güç alan ve geleceği tarafından yönlendirilen bir savaşçıydı.

Ona baktığımda gözlerinde hiç korku yoktu. Sadece kararlılık vardı. Sadece güç vardı.

Ayaklarım daha hızlı hareket etti, bedenim hafifledi, elime düşen her askerle birlikte gücümün çekiminin daha da arttığını hissettim.

Birlikte, geçtiğimiz her askerin ruhunu ele geçirdik. Sadece bir tanesi kılıcını bana doğrulttu, kılıcı üst kolumu kesti ama içimdeki güçle ruhunu göğsünden söktüğümde acıyı hissetmedim bile.

Sonunda Kral Drystan'ın benimkilerle karışan gücüne ulaştığımızda, fae askerlerinin beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde hatlarını yuttuklarını fark ettim.

Bizi dışarı çekmeye, kuvvetlerimizi ayırmaya çalışıyorlardı ve daha önce sayıca üstün olmasak bile şimdi öyleydik.

Ve Gavril'in ön cepheyi zorlayan ordusu, her birinin gözlerinde ölü bir bakış vardı, etraflarında beni korkutan kırmızı bir renk belirdi.

"Bu onun ölüm büyü," diye seslendi Adara alnındaki teri silerken yanımdan. "Bu Gavril."

Kral Drystan ve kardeşleri adamlarının önünde durdular ve onlara yaklaşmaya cüret eden her askeri öldürdüler. Güçlerini kullandıklarını görmedim, onun yerine kılıçları ve elleriyle savaştılar ve Kral Drystan'ın parmaklarını askerlerden birinin kafasına dolayıp boynunu kırmasını izlerken dişlerimi sıktım ve ön saflara doğru ilerledim.

Birkaç adım geride olmasına rağmen Adara'yı hâlâ yanımda hissedebiliyordum ve gücümü içimde toplayıp dışarı akmasına izin vermeden önce onun hissinden yararlandım.

Kara duman Fae askerlerinin arasından akarak sayabileceğimden çok daha fazlasını aynı anda yok etti ve Kral Drystan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Kardeşim mi?" Bağırđım ve o da önümüzde duran askerlerin ötesinde başını salladı.

Korkağın cephe hattının çok ötesinde saklanıyor olacağını bilmem gerekirdi ama bunun bir önemi yoktu. Ona ulaşana kadar hepsini yok edecektim.

Her biri kardeşimi öldürmek için bir adımdan, eşimi korumak için bir adımdan başka bir şey değildi.

Bir diğerinin üzerinden geçerken hançerimi bir askerın göğsüne sapladım ve etrafımdan kan fıskırdı.

Ama bir sonraki ruhun saldırısına hazır olmak için elimi kaldırdığımda, hançerim elimden düşerken geriye savrulan kendi bedenim oldu. Sırtım yere çarparken nefes nefese kaldım ve başım bir gümbürtüyle yere düştü.

"Adara," dedim, etrafımdakileri seçmekte zorlanırken bile adını söyledim. Thalia'yla birlikte olduğundan emin olmam gerekiyordu. Güvende olduğundan emin olmalıydım.

"Merhaba kardeşim."

Başımı kaldırdım ve çarpmanın etkisiyle başım hâlâ dönüyor olsa da karşımdaki Gavril'i tanımamak mümkün değildi. Onu son gördüğümde olduğundan çok daha farklı görünüyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu, tanıdık renk tonu şimdi gücünün kırmızı halkasıyla bulutlanmıştı. Her şeyini yiyip bitiriyordu ve bir zamanlar sevdiğim kardeşimden geriye bir parça kalıp kalmadığını merak ediyordum.

"Bize katılabildiğine çok sevindim." Yanıma çömeldi ve elini göğsüme bastırdı. İçime dolan güç karşısında şok olmuştum. Nefesimi ciğerlerimden söküp aldı ve dudaklarımdan bir homurtu çıkmasına neden oldu. "Gelinimi almam için mi getirdin?"

Hafifçe bıraktı ve burnumdan kan damladığını hissederken bile nefes nefese kaldım. "Karımdan mı bahsediyorsun?"

Bakışlarının onu kontrol eden, tüketen kırmızı güçle dolup taşmasını ve aynı gücün göğsüme geri çarpmasını izledim.

"Benim krallığımda o senin karın değil. Bu barbar toprakların kanunlarını tanımıyoruz." Ağzı kulağıma yaklaşana kadar bana doğru eğildi. "Sanırım artık onu fahişen olarak eğittiğine göre daha iyi sevişecektir."

Gücümle ona doğru hamle yaptım ve o da güldü. "Merak etme kardeşim. Onunla işim bittiğinde, senin onun içinde olduğunu bile hatırlamayacak. Dua ettiğİ sadece ve sadece ben olacağım."

Daha sert bastırđı ve ikimizi de kırmızı duman sararken gücünün altında kaburgalarımın çatladığını hissedebiliyordum.

"O benim eşim," diye homurdandım ve Gavril dudak *büktü*.

"Eşler seni zayıflatır." Gittikçe güçlenen gücü göğsümde büyüdü, ta ki içinden akan kötü güçle hayatımı çalmadan önce Adara'nın yüzüne bir daha bakamayacağımdan korkana kadar.

"Eşin nerede? Leda nerede?"

Bakışları titredi ve bir an için orada saklanan bir duygu izi gördüğümü sandım.

Elimi bileğine dolayarak ileri uzandım ve dokunduğumuz yerde avuç içim yandı.

"Karıma bir daha asla elini sürmeyeceksin. Kendi eşinden vazgeçmiş olman umurumda değil. Bir daha asla benimkine dokunmayacaksın." Gücümün her zerresinin içimden akıp kardeşime doğru patlamasına izin verirken kelimeleri dişlerimin arasından tıslayarak söyledim. Gücüm o kadar çabuk tükendi ki, siyah duman görüşümü bulandırırken nefesimi tutacak zamanım olmadı.

Sonra karanlık tamamen kontrolü ele geçirdi.

BÖLÜM 24

ADARA

E vren'in gücü içimde patladı, onun ve Gavril'in yirmi metrelik yarıçapı içinde duran her askere patladı, ama hızla geri tırmandım. ayaklarımı ona doğru ittim.

Vücudu Gavril'in elinin altında gevşedi ve göğsümü tırmalayan çığlığı yuttum. Artık onu hissedemiyordum, göğsümde doldurduğu yer boş kalmıştı ve yüzünde mide bulandırıcı bir gülümsemeye bana bakan Gavril'e aç bakışlarım çarptı.

Acı kolumu kesti ve önümdeki askere bakmak için Gavril'den uzaklaştım. Gözlerinin etrafında aynı mide bulandırıcı kırmızı halka vardı ve kılıcını tekrar bana doğru savururken hırladı.

Zar zor kurtuldum ve adam bana saldırdı. Beni yere sererken vahşiydi. Dişlerim dilime sertçe çarptı ve ağzıma dolan kanımın tadını alabiliyordum.

Hançerimi almak için çabaladım, kolunu boğazıma sıkıştırırken tırnaklarım altımızdaki toprağa saplandı. Bıçağımın kenarını parmaklarımda hissettiğimde nefesim kesildi.

Gözlerimi askere diktim ve bir an için son nefesimi onun elinden alacağımı düşündüm. Ama sonra asker bir anda benden uzaklaştı ve ben nefes nefese kalırken parmaklarımı boynuma bastırdım.

Doğrudum, sonunda hançerimi elime aldım ama karşımda duran Evren'in muhafızlarından biri değildi. Oniks Ormanı'ndan gelen periydi, daha önce Evren'den kaçmaya çalışırken tanıştığım Osiris'ti ve az önce öldürdüğü askerin yanına çömeldiğinde koyu renk gözleri simsiyahtı.

"Kraliçem." Sesi mırıldandı ve sözleri karşısında sırtım dikleşti. "Hizmet etmeye geldik."

Başını hafifçe eğdi ve onun yanından geçip baktığımda, Gavril'in ordusuna karşı savaşan hem ona benzeyen hem de farklı yaratıkların sayısı karşısında şaşkına döndüm.

Normalde ormana karışan periler, tanımadığım yaratıklarla birlikte ellerini, pençelerini kaldırdılar ve bize karşı savaşmaya cesaret eden adamların canını aldılar. Bazılarının kanatları vardı ve gökyüzünü yırtıyorlardı, bazıları ise çok daha küçüktü ve arkalarında büyü izleri bırakarak adamların arasından geçiyorlardı.

Onları izlerken ayağa kalktım ve şimdi kan sızan yaram yüzünden kolum ağrıyordu. Su perisi hâlâ emirlerimi bekliyormuş gibi önümde çömelmiş duruyordu ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Beni onurlandırdın, Osiris." Başımı ona doğru eğdim, saygım saf ve sonsuzdu.

Savaş alanında savaşan herhangi bir adamdan daha hızlı hareket etmeden önce küçük yayı iade etti ve başka bir askere doğru fırladı.

Hançerimi titreyen parmaklarımla kavradım ve savaş alanını araştırdım. Artık Evren'in cesedini göremiyordum. Arkadaşlarımı göremiyordum.

Vücudum korku ve nefretle uğuldadı ve hançerimi en yakın askerin boynuna saplayarak ilerledim. Yanımda yere düştü ve ben ilerlemeye devam ettim.

Büyüm içimde titreşiyordu ama onu en çok ihtiyaç duyduğum an için saklamıştım. Evren'in bedeni hâlâ savaş alanında yatıyordu ve ona ulaşmalıyım. Ölmesine izin vermeyi reddediyordum.

Sadece bu düşünce bile içime korku saldı, nefesimi kesti ama devam ettim.

Gavril'in adamları hâlâ savaşıyordu, hâlâ savunma hattından geliyorlardı ve ben de aklımda tek bir düşünceyle o yöne doğru ilerledim. Cıtlalı prensini öldürecek ve eşimi kurtaracaktım.

Sonunda kendi ellerimle almadan önce Gavril'in hayatı için yalvarmasını sağlayacaktım.

Bir asker bana yandan vurarak dizlerimin üzerine düşürdü ve sert zemine temas ettiklerinde acı içinde çığlık attılar. Bıçağımın kabzasını şakağına vurdum, beni yakalamasına fırsat vermeden ayağa kalkmaya çalışırken bakışları darbeye irkildi.

Her yerim ağrıyordu ama durmayacaktım. Hiçbir şey göğsümdeki acıyla, gücümün açlığıyla kıyaslanamazdı ve ilerlemeye devam ederken yanımdaki her askeri öldürerek ellerimden düşmesine izin verdim.

Gavril'i aradım, adamlarının safları arasında korkağı arıyordum ama savaşın kenarında dikkatimi çeken sarışın bir kadın oldu. Etrafı bir sıra askerle çevriliydi, her biri bir tehdit arıyordu ama bakışları doğrudan benim üzerimdeydi.

Hastalıklı görünüyordu, vücudu yıpranmış ve hayattan yoksundu. Kim olduğunu bilmiyordum ama bakışlarım onunkilerle buluştuğunda kollarımda ürpertiler oluştu ve içimden bir ses bu kızın Gavril'in eşi olduğunu söyledi.

Yaklaştım, bir kılıç daha kalçama saplandı ama kıza doğru ilerlerken acıyla savaştım.

"Merhaba, Starblessed." Gavril görüş alanıma girerek kızı görmemi engelledi ve ben de yavaşlarken dişlerimi gösterdim. "Ben de seni arıyordum."

"Beni buldun." Ellerimi iki yanıma doğru uzattım, ikisi de adamlarının kanıyla kaplıydı.

"Gel." Beni evcil bir hayvanmışım gibi eliyle ileri doğru itti ve ben de dişlerimi kırılmasından korktuğum kadar sıktım.

"Bir daha asla seninle gelmeyeceğim."

"Yapmayacak mısın?" Arkasına baktı ve iki askeri yanına geldi, eşimin cansız bedenini tutuyorlardı. Onu izlerken göğsüm derinden ağrıyordu ve büyüm kontrol edilemez bir şekilde, öldürmek için öfkelenerek titriyordu.

"Ona dokunma," diye hırladım ama bu sadece Gavril'in daha çok gülümsemesine neden oldu. "Onu öldüreceğim, Yıldızsız. İşkence edeceğim ve öldüreceğim"

"İçindeki bu kavgayı bitirene kadar çiftleş."

Gücüm içimde kayıyordu, saldırmaya hazırdım ve onun ötesine, kıza bakarken bu duyguya tutundum. Gavril'in eşine.

Bakışları genişti ama ruhunun derinliklerinde bir yorgunlukla doluydu.

"Sen çok güzel bir şeysin." Başını yana eğen Gavril'e dönüp baktım ve dişlerimi sıktım. "Evren'in seni kendisi için bu kadar çok istemesine şaşmamalı."

Etrafımızda hâlâ savaşan yüzlerce asker vardı. Metal şingirtılarının, acı ve güç içinde homurdanan askerlerin ve yaratığın hayvani çığlıklarının sesi etrafımızda yankılanıyordu ama bakışlarım tekrar ona döndü.

"Ben senin istediğın bir şey değılim," diye alay ettim Gavril'e doğıru bakarken ve bana doğıru adım atarken gözleri ısındı.

Sanki önünde yemesi için sallanan bir et parçasıymışım gibi beni incelerken boğıazımda düğıümlendi. Savaş alanının ortasında bile beni bir hiç olarak görüyordu.

"Senin gücünü istiyorum, Yıldızsız." Bakışları vücudumdan ellerime indi ve yavaşça tekrar yukarı çıktı. "Artık tamamen geri döndüğünü görebiliyorum."

"Ondan da istediğın bu muydu?" Kıza doğıru başımı salladım ve Gavril'in dudaklarından bir hırıltı çıktı.

"Sakın ondan bahsetmeye cüret etme." Bakışları gücüyle parlıyordu ve bunu yapıp yapamayacağını merak ediyordum. Gavril arzuladığı güç için eşini öldürebilecek miydi yoksa içinde hâlâ insanlıktan bir iz taşıyan bir parça var mıydı? Kendi hastalıklı yöntemiyle yavaş yavaş ölüme sürüklediğı kızı umursuyor muydu?

Ona döndüm ve gözyaşları yanaklarından süzölürken bile çenesini kaldırdı. Güç gösterisinde bile çok kaybolmuş görünüyordu ve her parçam onu kurtarmak için acıyordu.

Ama sonra ağzından kanımı donduran iki kelime döküldü.

Öldür beni.

"Hediyemi aldın mı?" Gavril dudaklarını yaladı ve hançerime sarılırken ellerim acıdı.

"Eğer sakatlanmış annemi bir hediye olarak görüyorsanız, o zaman evet." Bakışları kara büyümanın kontrolsüzce aktığı ellerime kaydı.

"Dedikleri gibi, göze göz."

Tepki verdiğimi, sözlerinin beni etkilediğini görmesine izin vermemeye çalıştım. "Kraliçe Kaida'nın tüm sıkı çalışmasını görmek için burada olamaması çok kötü."

"Seni kıracağım." Kelimeler dudaklarından bir vaat gibi döküldü ve göz ucuyla bir hareket fark ettiğimde sırtım dikleşti. "Seni kıracağım, seni ölümün eşiğine getirmem gerekse bile umurumda değıl. Sana vaat ettiğım her şeyi vermem için bana yalvarana kadar her parçanı kıracağım."

Sorin Gavril'e doğıru hücum etti, kılıcı Gavril'e doğıru fırlatmaya hazırđı ki Gavril onu gördü ve koyu kırmızı gücü ellerinden Sorin'e aktı.

Gavril beni izlerken Sorin yere düştü ve o beni durduramadan Gavril'in eşine doğru ilerlemeye başladım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve hançerimi muhafızlardan birinin kaval kemiğine sapladım. Vücudunun üzerinden tırmanarak Leda'ya doğru atıldım ve o da zayıf, kırılğan elleriyle bana sarıldı.

Diğer muhafızlar üzerime çullandı ama ben büyümle bir patlama yaparak onları bir anlığına da olsa geri püskürttüm. "Seni kurtarabilirim," dedim kıza ama başını hızla sallayarak ileri uzandı ve elimden hançeri aldı.

"Yaşamasına izin verme." Bana baktı ve elini tutmak için ileri uzandım. Ama çok hızlı hareket etti. Bıçağımı boynuna doğru kaydıldı, koyu kırmızı kanı yaradan hızla aktı ve bedeni yere düşerken hançerim elinden düştü.

"Hayır!" Gavril arkamdan kükredi ve gücümün bir başka patlamasını salarken bile hançerimi almak için çabaladım.

Gücümü çekip söyleneni yapması için çağırırken ayağa kalktım. Benim komutuma ihtiyaç duymadan saldırmaya hazırđı ve vahşi bakışları benimkilerle buluştuğunda onu Gavril'in üzerine saldı.

Benim büyümü bekliyordu ve kendi büyüü elinden kayıp gitti. Arkadaşı benden önce yerde ölürken bile gücünü koruyordu.

Her bir parçası bana doğru yöneltilmişti ama ben durmadım. Zayıfladığımı hissedene kadar gücümü içimden akıttım. Gavril'in gücünü iterek göğsüne çarptı ve geriye doğru sendeledi.

Prenslerine zarar vermemi engellemek için savaşan askerler ve yaratıklar gibi daha fazla adamı bana doğru koştu, ancak metal ve etin çarpışması etrafımda çınlarken hiçbirini bana ulaşamadı.

Durmadım. Ona doğru adım attım ve titreyen ellerimden sihrimi akıtmaya devam ettim. Büyümün azaldığını, sınırına ulaştığını hissedebiliyordum ve onu tek başıma yenemeyeceğimden korkuyordum.

Ama sonra onun arkasına geçtiğini gördüm. Thalia kılıcını kaldıldı ve Gavril ona karşı koymaya cesaret edemedi boynuna doladı.

Gavril'in kırmızı gücü tekrar ondan fışkırdı, bana çarptı ve ciğerlerimdeki nefesi kesti, ama Thalia tereddütsüzdü.

Bıçağı boynuna saplandı, kanı olağanüstü yoğun ve o kadar koyu ki derisinden akan katranı andırıyordu. Kanamayı durdurmaya çalışmak için ellerini boynuna sararken gözleri genişledi, şokla doldu.

Ama faydası olmadı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde parmaklarından kan sızıyordu ve Thalia onun etrafında dönüyordu, kılıcı hâlâ elindeydi ve saldırmaya hazırды.

"Gözlerimin içine bak, prens." Thalia onun çenesini sıkıca kavradı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Ona bak." Bakışları benimkilerle buluşana kadar adamın başını çevirdi ve boynundan daha fazla kan sızdı.

Gözleri dalgalandı ve hayatının son kırıntılarının da yavaşça tükenişini izlerken ona baktım. Thalia ona yaklaştı, onu duyduğundan emin olmak için ağzını kulağına yaklaştırdı ama ben durduğum yerden onu net bir şekilde duyabiliyordum.

"Hayatının bizim ellerimizden alındığını bilerek öleceksin." Adamın başı sallanmaya başladı ama kadın son kelime dudaklarından dökülene kadar onu sıkıca yerinde tuttu. "Bir daha asla başkasından bir şey almayacaksın."

Thalia onu tutmayı bıraktı ve Gavril yüzü toprağa çarpıp zaten orada birikmekte olan kanıyla karışana kadar öne doğru düştü. Büyüsünün hissi, taşıdığı doğal olmayan aura, son nefesiyle birlikte dağıldı ve ben de kendi nefesimi içime çektim.

Umutsuzca o noktada kalmak ve artık vücudundan tek bir hareket bile göremeyene kadar izlemek istedim ama gücüm beni ileri, Evren'e doğru çekti.

Onu aradım, Gavril'in korkak muhafızlarının onu bıraktığı yerde buldum ve dizlerimin üzerine çökerek yanına gittim. Gavril'in ordusu, prensleri artık onları korumak için orada olmadığından olabildiğince hızlı bir şekilde bölgeden kaçıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimden yaşlar süzülürken titreyen ellerimi Evren'in vücudunda gezdirdim. Gavril ona zarar vermişti. Kemiklerini kırmıştı ve bunun çok daha ötesindeydi ama ölmesine izin veremezdim.

Bedeli ne olursa olsun, onun var olmadığı bir dünyada yaşamak istemezdim.

Ağzından kan sızıyor ve alnından sızıyordu. Göğsü çökmüştü ve nefesimi göğsümden çaldı. Kalbinin yattığını bildiğim noktaya parmaklarımı bastırdığımda parmaklarım titredi ve kanı parmaklarımı lekeledi.

Boğazımı bir hıçkırık yırttı ve onu kurtarmama yardımcı olacak tek bir düşünce oluşturmaya çalışırken yüzümden akan gözyaşlarını hızla sildim.

Hançerimi, evimi bulana kadar her krallıkta yanımda taşıdığım babamın hançerini kaldırdım ve hızla bileğime sapladım. Kan anında elimden aşağı aktı ve bileğimi Evren'in ağzının üzerine sıkıca oturana kadar kaldırdım.

"Hadi," diye yalvardım ona, hiçbir şey olmayınca. Sesim titrerken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. "Lütfen Evren."

Thalia yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve Sorin topallayarak Evren'in diğer tarafına geçerken inledi. İkisi de onu değerlendiren gözlerle bakıyorlardı ve Sorin'in bakışlarının yenilgiyle kapanmasından nefret ediyordum.

"Hayır!" Hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen homurdandım ve elimi Evren'in ağzına daha sert bastırdım. "Al benden, Evren." Diğer elimi göğsüne bastırdım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu ve gücümün yavaşça içine işlemesine izin verdim.

Vücudunun her yerinde kıvrılıp büküldüğünü, bizimle kalması için yalvardığını hissedebiliyordum ve dakikalar geçse bile vazgeçmedim.

Thalia elini omzuma attı ve bir an için beni uzaklaştırdığını düşündüm. Ama sonra alışılmadık bir güç dalgası hissettim. İçime aktı, azalmakta olan kendi gücümü güçlendirdi ve onu Evren'in cansız bedenine zorladım.

"Lütfen." Gözyaşlarım çenemden aşağı damlarken, Sorin'in kendi elini benimkinin üzerine bastırmasını izledim. Alışılmadık bir güç şoku daha içimden geçerek dostuma ulaştı.

"Siktir." Gardiyanlardan birinin sesini duydum ama Evren'den başka bir yere bakmaya cesaret edemedim. "Öyle mi?"

Ona kimin cevap verdiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Cevap hayırdı. Evren hâlâ benimleydi, onlar göremese de hâlâ savaşıyordu. Göğsünde nefes yoktu ama çiftleşme bağımın uyanması için yalvarırcasına beni sıkıca çekişinden bunu hissedebiliyordum.

Hâlâ benimle birlikteydi ve ölmeyecekti.

Buna izin vermeyi reddettim.

Bu hayata onsuz devam edemezdim. Bunu istemedim. Ona ihtiyacım vardı, halkının ona ihtiyacı vardı ve onun hayatta kalamayacağı düşüncesi beni dehşete düşürdü.

Bunu atlatmak zorundaydı.

"Jorah nerede?" Başımı kaldırıp Sorin'e baktım. Ne tür güçlere sahip olduğunu bilmiyordum ama her şeyi kabul ederdim. Her şeyi yapardım.

Sorin'in bakışları ürperdi ve ciddiyetle başını salladı.

Thalia'nın dudaklarından bir hıçkırık koptu ve içimden akan her şeye odaklanırken gözyaşlarımla dolu gözlerimi kapattım. Hepsini topladım, bireysel olarak olduğumuzdan daha fazla bir şeye dönüştürdüm ve bir dua ile Evren'e ittim.

Evren'i bu savaşta kaybetmek istemem.

Hayatta kalmasaydı her şey boşa gidecekti. Jorah'nın ölümü bir hiç uğruna.

Dünyamızı değiştirecek olan oydu. Krallıklar kuracak ve insanları iyileştirecek olan oydu.

Yıldızların kırık bir dünyaya vaat ettiği oydu ve o yıldızlar bana aitti.

Tenimin yandığını, beni yaralayan yıldız izlerinin komutam altında canlandığını hissedebiliyordum ve bunun her zerresini Evren'e aktardım. Verecek hiçbir şeyim kalmadığını hissedene kadar, bedenim titreyene ve ruhum zayıflayana kadar durmadım.

Ancak o zaman elim kalktı.

Ve hiçbir şey olmadığı için nefes alamıyordum. Bedeni altımda cansız kaldı. Bymz yeterli olmamıştı. Yeterli değildi ve diğer bileğimi ağzına daha sert bastırırken boğazımdan bir çığlık koparken parmaklarımı saçlarıma soktum ve telleri çektim.

Evren'in göğsü derin bir nefesle yükseldi ve kanımı daha da derin bir şekilde çekti. Eli bileğimin üzerine indi ve kanımdan  uzun nefes çekerken bileğimi ağzına götürdü.

Sonra kara gözleri açıldı ve beni anında buldular.

O benim eşimdi ve ölüm tanrısıyla yüzleşirken bile sinmezdik.

BÖLÜM 25

EVREN

Bir Dara'nın dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Ne göğsümün derinliklerindeki ağrı ne de başımın her çekişte zonklaması

Aldığım nefes.

Önümde duruyordu ve ellerimi yüzüne bastırırken titriyordu.

"Prenses." Adı dudaklarımdan bir yakarış gibi döküldü ve ardından aldığım derin nefes ciğerlerimi yaktı.

"Ben buradayım." Titreyen ellerini yüzümde gezdirdi, beni incelerken saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Başım dönüyordu ve net düşünemiyordum ama onun dokunuşunu her şeyin ötesinde biliyordum.

Yerden yukarı doğru ittim ve vücudumun her parçası acıyla itiraz etti. Ama durmadım. Etrafımdaki dünya değişti ve savaş alanı boyunca katledilmiş cesetleri gördüğümde nerede olduğumu hatırladım.

Hançerimi almak için çabaladım ve Adara'yı kendime çektim.

"Her şey bitti." Başını salladı ve gözlerindeki gerçeği görebiliyordum. Tekrar "Bitti," diye mırıldandı ve ben önümdeki manzaraya baktım.

Yerde çok fazla asker vardı, babamın ordusundakilerin arasına karışmış çok fazla benim askerim vardı. Krallığımızı ve halkımızı korumak için hayatlarının her zerresini bu savaşa adanmışlardı ve ben de bu ve bundan sonraki hayatımda onlara sonsuza dek borçlu kalacaktım.

Tamamen ayağa kalktım, hareket ederken hafifçe sendeledim ama Adara beni sıkıca tuttu.

"Gavril nerede?" Adı dilimde zehirli bir his uyandırıyor, sanki hâlâ onun acımasızlığının tadını içimde hissedebiliyordum.

"Öldü." Thalia yanıma geldi ve arkamdan başıyla onayladı.

Dönüp baktığımda, boynundaki yaradan hâlâ kan sızan kardeşim orada yatıyordu. Gözleri açıktı ve geleceğinin hiçliğine bakıyordu. Ona bakarken göğsüm sıkıştı.

O benim düşmanımdı ama aynı zamanda kardeşim olmuştu. Ve uzun bir süre onu böyle sevmiştim. Onu bu şekilde gördüğüm için göğsümde hâlâ o sevginin hayaleti, acının hayaleti vardı.

Ama ölümünden dolayı suçluluk hissetmedim. Eşime, arkadaşlarıma ve halkıma yaptığı onca şeyden sonra.

Büyüklikle, sevgiyle dolu bir hayat yaşayabilirdi ama bunun yerine gücü seçti. Bu şehvet, kendisine ait olmayan her şeyi arzulamak, onun nihai ölümü oldu.

"Babam mı?" Sorin bize ulaştığında başımı kaldırdım ve onu kaplayan kan miktarından nefret ettim.

"Ondan hiçbir iz yok." Sorin başını salladı. "Son askerleri geri çekilirken bile kralı bir kez bile görmedik."

Başımı salladım ve Adara'ya daha sıkı sarıldım. "O her zaman bir korkak olmuştur."

"Onu takip edelim mi?" Sorin elini hançerine dayayarak sordu ve ondan istediğim buysa bunu yapacağını biliyordum. Gözlerini kaplayan ve yüzünü delik deşik eden yorgunluğa rağmen, krallığımız adına ne emredersem yapardı.

"Hayır." Başımı salladım ve etrafımıza bakındım. "Sanırım bugün için yeterince ölüm oldu."

Hâlâ savaş alanında duran adamlarım hayatta kalanları aramak için etrafı tarıyordu ve ben de aynısını yapmaya başladığımda elimi Adara'nın yanından çektim.

"Evren," dedi Adara adımı söyleyerek ve ona döndüm, bakışlarım zarar görüp görmediğini kontrol etmek için her santimini taradı. Dudakları titriyordu ve gözlerindeki ifadeden nefret ediyordum. "Jorah."

Arkadaşımı aramak için bakışlarımı ondan çektim ama bakışlarım Sorin'inkilerle buluştuğunda Adara daha söyleyemeden gerçeği anladım.

"Savaşta sağ çıkamadı."

Gözyaşları Adara'nın yüzünden aşağı akarken, duygular boğazımı tıkayınca zorlukla yutkundum. Jorah kendimi bildim bileli benim arkadaşımı.

Unutmayın, o benim kardeşimdi ve onu kaybettiğimde kanımı paylaşan birinden daha fazla yas tutacaktım.

"Nerede o?" Suçluluk duygusu hâlâ ağrıyan göğsümü tırmalıyordu. Onu koruyabilmeliydim. Gavril'e karşı daha sıkı savaşmalıyım, böylece hiçbirine dokunamayacaktı.

Ama benim başarısızlığım arkadaşımın hayatına mal oldu.

"Cesedini saraya götürüyoruz." Sorin bana doğru başını salladı ve arkadaşımın da muhtemelen içinde aynı suçluluk duygusuyla savaştığını biliyordum.

Bir kez başımı salladım ve Adara'ya uzandım. Dudaklarımı alnına bastırdım ve parmaklarımı içine soktum. Onu parmaklarımın altında hissedebiliyordum ve kendime onun güvende olduğunu hatırlattım.

"Bir kahramanın öteki dünyaya geçiş törenini yaşayacak." Sertçe yutkundum ve etrafıma bakındım. "Hepsi öyle olacak."

BÖLÜM 26

ADARA

Banyodan çıktım ve havluyu vücuduma sardım. Orada çok uzun süre kalmıştım, su zamanla soğuyana kadar, ama Günün ağırlığı üzerimdeydi.

Ve bunun Evren'e daha ağır geldiğini biliyordum.

Savaş alanında uyandığından beri yorulmadan çalışıyordu ve dinlenmeye ihtiyacı olması önemli değildi. Krallığımızdaki herkesi görene kadar reddetti.

Tüm bunlar olurken onun yanında kalmaya çalışmıştım ama sonunda bacaklarım titremeye başladığında yorgunluğa teslim olmuşum. Evren, Sorin'e işini bitirene kadar beni odamıza geri götürmesini emretmişti ve ben de itiraz etmemiştim.

Ama şimdi, hâlâ onun yanında olmayı diliyordum.

Kendi başım omuzlarımın üzerinde ağırlaşırken bile.

O askerlerin, kasaba halkının ve Jorah'nın ölümü hepimizin içini parçaladı ve bu duygudan kurtulabileceğimden emin değildim.

Tuvaletin kapısını açtım ve yatakta oturan Evren'i görünce kısa bir süre durdum. Beni dikkatle izledi, bakışları delici ve değerlendirciydi ve giydiğim havlu beni ondan saklamak için çok az şey yaptı.

Gözlerinde çok ağır bir yük vardı, bugün olan her şeyin ağırlığı üzerine çökmüştü ve ben bunu silmek istedim.

Ona doğru adım atarken elimi havluma sımsıkı sardım ve bakışları çıplak kalçalarımaya kayd.

"Bitkin görünüyorsun." Önünde durdum ve ellerimden birini yüzünde gezdirdim.

"Öyleyim." Gözlerini kapatırken başını salladı ve dokunuşuma doğru eğildi.

"Biraz dinlenmelisin."

"Hâlâ yapacak çok şey var." Başını çevirdi ve dudaklarını avucumun içine bastırdı. "Sadece seni kontrol etmek istedim. Uyuyorsundur diye düşündüm."

"Yeterince şey yaptın."

Başını kaldırıp gözlerini açtı ve bana öyle bir yoğunlukla baktı ki kemiklerimin eriyip yok olduğunu hissettim.

"Bugün pek çok adamım öldü." Sesi sert ve suçluluk doluydu ve bu beni öldürdü. "Arkadaşım bugün öldü."

"Ve bu krallık için, bir ömür boyu onlar için savaşan prensleri için savaşmak üzere hayatlarından vazgeçerlerdi. Jorah inandığı şey uğruna savaşmak için yüz kere canını verirdi."

Öne doğru eğildi ve elleri kalçalarımın yerleşirken alnını karnıma bastırdı. Titreyerek nefes aldı, beni içine çekti ve bedenim onun dokunuşuyla gerildi. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum, kafatası boyunca ilerlerken başına masaj yaptım.

Hâlâ deri kıyafetlerini giyyordu, vücudu kir, is ve Tanrı bilir daha nelerle kaplıydı ama umurumda değildi.

"Benimle kal," diye fısıldadım.

Bana cevap veremeyince saç tellerini çekiştirdim ve onu bana bakmaya zorladım.

Karanlık bakışları neredeyse siyahtı ve onu arzulamaktan karnıma ağrılar girmesine neden oluyordu.

"Kal." Aramızdaki boşluğu kapattım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Beni nazikçe, sabırla öptü ama şu anda ona zaman ayıramazdım. Vücudumun her parçası ona duyduğum ihtiyaçla, onun iyi olduğunu ve onu benden alabilecek hiçbir şeyin olmadığını kendime hatırlatma ihtiyacıyla titriyordu.

Alt dudağını ağzıma alıp inlemeden önce dilini kendi dilimle kovaladım.

Elleri kalçalarımı sıkarak havluyu içime soktu ve o beni durduramadan havluyu göğsümden çektim. Havlu kalçalarımın düştü, ellerinin etrafında toplandı ve bacağını kaldırıp ona binmeden önce ellerimi omuzlarına bastırdım.

"Prenses," diye inledi ve altımda kaydı. Bu hareket dudaklarımdan bir iniltinin dökülmesine neden oldu ve içimde bir nem biriktiğini hissettim.

"İnsanlar

bana ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," dedim bencilce ama bu odadan çıkıp gitmesine asla izin veremezdim. Ta ki ben bedenimi kullanarak ona kaderin onu layık olduğu için seçtiğini hatırlatana kadar.

Halkına, krallığına ve benim sevgime layıktı. Bunu hepimize defalarca kanıtlamıştı.

"Lütfen," diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarına bastırırken. Ona düşünecek zaman bırakmadan hızla öptüm ve elleri kalçalarımından sırtıma doğru hareket etti. Beni sıkıca kavradı, büyüyen ereksiyonuna doğru çekti ve ben de bu baskı karşısında inledim.

Parmaklarımı derisini tutan tokalara doğru iterken kendimi onun uzunluğuna yasladım. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde çözerken beceriksizce davrandım ve sonunda göğsünden çıkardığımda öne doğru eğildi ve meme ucumu ağzına aldı.

"Oh, Tanrım." Başımı geriye attım ve o da beni dili ve dişleriyle ödüllendirdi.

Ona karşı daha sert hareket ettim ve parmaklarım sırtını pençeleyerek gömleğini omuzlarından yukarı çekti. Başının üzerinden çekmeme yardım edecek kadar uzun bir süre uzaklaştı, sonra göğsümde çalışmaya devam etti.

Parmaklarımı açıkta kalan derisinin her santiminde gezdirdim, keşfettim, her parçasının tamamen sağlam olduğundan emin oldum.

O savaş alanında içinde tek bir yaşam kıvılcımı olmadan yattığı anı zihnimde canlandı ve ona sarılırken parmaklarım omuzlarına saplandı.

"Evren," diye inledim ve sonunda göğüslerimi okşamayı bıraktı. Ağzını benden çekti ve ben onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım. "Lütfen hatırlat bana. Biz olduğumuzu hatırlat bana."

Beni üzerinden kaldırmadan önce kelimeler ağzımdan ancak çıkmıştı. Sırtım yatağa çarptı ve Evren önümde durdu, sanki bir ömür boyu beni beklemiş gibi bana bakıyordu. Ve öyle olduğunu biliyordum.

Pantolonunu kalçalarından aşağı çekti ve siki serbest kaldı. O kadar sertti ki, benim için o kadar hazırды ki, ona bakarken titredim.

"O kadar mükemmelsin ki." Elini sikinin etrafına sardı ve önündeki bedenime bakarken sikini yukarı aşağı hareket ettirdi. "Buraya gel."

Dizlerimin üzerine kalktım ve göğsüm onunkine değene kadar yatağın kenarına doğru ilerledim. Hâlâ aleti üzerinde çalışıyordu, başı

Çıplak karnımı ve elini saçlarıma doladı.

Beni kendine çekti, ağzını ağzıma dayadı ve beni o kadar sert, o kadar umutsuzca öptü ki, sadece bu yüzden bile parçalanacakmışım gibi hissettim.

"Seni seviyorum prenses," diye mırıldandı ağzıma karşı.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım ve kollarımı omuzlarına doladım.

Saçımdaki eli aşağıya indi, arkamdan kavradı ve başım yastığa değene kadar beni yatakta daha yükseğe kaldırdı. Üzerimden aşağı indi, vücutlarımız arasında sadece birkaç santim vardı ve vücudunun benimkiyle buluştuğu yeri izlerken sikini ıslaklığımda aşağı yukarı gezdirdi.

İçime girmesi için çaresizce sırtımı yataktan kaldırdım ve o da hiç vakit kaybetmedi. İçime girmeden önce kendini arzularımla kapladı ve beni çok lezzetli bir şekilde gererken gözlerimi kapattım.

"Tanrılar, daha önce hiçbir şeye ihtiyacım olmamıştı." Kendini tekrar içeri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çekti. Kalçalarını kaydırды ve yumruma doğru bastırdı ve her parçam onun için, onun dokunuşu için ölüyormuşum gibi hissettiğimde nefes nefese kaldım. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim."

Düşecekmişim gibi hissederken omuzlarına yapıştım ve bacaklarımı beline doladı. "Daha fazla."

Nefes alış veriş hızlandı ve beni kavrayışını değiştirirken inledi. Bileklerimi başımın üzerinde sabitledi ve beni o kadar büyük bir güçle becermeye başladı ki krallıktaki herkesin bizi duyabileceğinden endişelendim.

Ama umursayacak durumda değildim.

Kalçalarımı yuvarladım, onun itişlerine kendiminkilerle uydum ve onun adını haykırdım.

Serbest kalmaya çok yakındım ve vücudumda hızla ilerlerken onu kontrol edemiyordum. Her parçam onu istiyordu, bedenim, büyüm, ruhum.

Onu ve dokunuşunun her anını arzuladık ve çaresizlikle bize verdiği yüksekliğin peşine düştük.

"Sen benimsin," diye hırladı. Sözleri bir uyuşturucu gibiydi, ona ne kadar ait olduğumu hatırlatıyordu. Onunla yaşayacağım bu hayat için her şeyden vazgeçebileceğimi hatırlatıyordu. Beni buna götürdüğü sürece her türlü acıyı tekrar yaşayabilirdim.

"Ben seninim," diye inledim. O benimdi, ben de onun. Ve bunun gerçek olmadığı bir dünyayı asla bilmek istemedim.

"Benimle gel," diye kükredi ve kendini kabaca içime itti, kalçaları yumruma sürtündü ve zevk içimden geçerken onun adını haykırdım.

Bana tekrar tekrar çarptı ve içimde serbest kaldığını hissettim. Vücudumda zevk dalgaları dolaştı ve kendimi titreyip sarsıldığımı hissedene kadar her onsunu içimden çıkardı, vücudum o kadar hassastı ki kırılacakmışım gibi hissettim.

Ancak o zaman Evren ağırlığını bana verdi. Kalçalarımın arasına yerleşirken başını göğsüme yasladı ve ben nefesimi tutmaya çalışırken parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdirdim.

Vücudum gevşeyene ve onun da üzerimde aynı şeyi yaptığını hissedene kadar uzun bir süre öylece kaldık. Nefes alış veriş yavaşça düzleşti ve hala yüzleşmemiz gereken çok şey olduğunu bilsem de, her parçam bununla birlikte yüzleşeceğimizi bilerek teselli buldu.

Ne olursa olsun, Evren benim evimdi ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapardım, tıpkı onun da yapacağını bildiğim gibi.

Gözlerim kapandı ve fısıltıyla söylediği sözler bir dua gibi üzerime döküldüğünde neredeyse uykuya dalmıştım.

"Yıldızlar seni seçti, Adara Achlys. Her zaman sendin."

SON

EPÍLOG

EVREN

E vren

Adara'ya dönmekten başka bir şey istemesem de gözlerimi anneme dikmiştim. Ona olan umutsuzluğum savaştan sonra daha da artmıştı ve onu asla gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

"Sanırım ikimiz de zamanın geldiğini biliyoruz." Annem sanki yorgunluğunu atmaya çalışıyormuş gibi elini yavaşça yüzünde gezdirdi. Alnındaki kırışıklıklar daha da belirginleşmiş ve gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. "Bu krallığın insanları seni seviyor. Sana güveniyorlar ve sana ihtiyaçları var."

Sözlerini dinlerken göğsüm ağrıyordu. "Onların da sana ihtiyacı var."

Başını salladı ama yüzüme bakarken bakışları yumuşadı. "Ve ben hâlâ onların yanında olacağım ama onların hükümdarı olarak senin arkanda duracağım. Sen ve Adara."

Sevdiği bu krallığı yönetmek için bana inandığı için göğsümde kabaran gurura engel olamıyordum. Bir adım atıp bunu önüme sermeye hazırdı.

"Senin sayende güvendeyiz." Sertçe yutkundu. "Bu senin fedakârlığın sayesinde oldu ve bu krallıkta bunun farkında olmayan, sana en üst düzeyde saygı duymayan tek bir kişi bile yok."

Kelimeler ağzımdan kaçarken bir kez başımı salladım.

"Eğer babanızdan bir haber gelirse, halkımızı korumaya devam edecek olan sizsiniz."

Babam hakkında çok az konuşuluyordu. Citlali'ye geri döndüğü varsayılıyordu ama her şey sessizdi ve bu beni huzursuz ediyordu.

Onunla ilgili fısıltılar bile olmamasına rağmen, rüyalarım hem nefret ettiğim hem de bir şekilde anısını özlediğim adamla doluydu. O benim düşmanım olmuştu ama bir zamanlar babamdan başka bir şey değildi.

Rüyalarımın kimseye bahsetmemiştim. Adara'ya bile. Gözlerindeki korku yeni yeni dağılmaya başlamışken ona bu yükü yükleyemezdim.

Eski ülkede, Kral Drystan'ın yönetimi altındaki topraklarda ve ötesinde huzursuzluk olduğuna dair söylentiler duymuştuk ve bilinmezlik acı vericiydi.

Onu her türlü tehlike ve endişeden uzak tutmak istiyordum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu asla tamamen koruyamayacağımı da biliyordum.

Kendini koruyabilecek kapasitede olduğunu defalarca kanıtlamıştı ama yine de bunu yapmak zorunda kaldığını hatırladıkça suçluluk duygusu içimi kemiriyordu.

"Bir şeye karar vermeden önce Adara ile konuşmak istiyorum."

"Elbette." Ben ayağa kalkarken annem başıyla onayladı. "Gerçi bu gece o gece olmayabilir. Adara ve Thalia'nın bu gece The Olde Vine'a gitme planlarınız hakkında konuştuklarını duydum."

Bu düşünce göğsümü ağrıttı. Savaştan beri, Jorah'yı kaybettiğimizden beri Thalia'nın güldüğünü duymak şöyle dursun, gülümsediğini bile görmemişim.

"Gitsem iyi olacak o zaman. Bu ikisinin neye bulaştığını kim bilebilir?"

Ben kapıyı itip onlara doğru ilerlemeden önce annem gülümsedi.

İkisi de kapının yanında toplanmış, ben onlara doğru yürürken birbirlerine fısıldaşıyorlardı ve Sorin yanlarında durmuş, bakışları Thalia'dan neredeyse hiç ayrılmıyordu. Ben yaklaşırken sadece bir an için bana baktı, sonra gözleri tekrar ona döndü.

"Kraliçe bana ikinizin bu gece bir belanın peşinde olabileceğinizi söyledi."

Adara'nın bakışları bana doğru kaydı ve yüzünde zaten var olan gülümseme gözlerinin kenarları kırışınca kadar genişledi. "İşte buradasın."

Bana doğru hareket etti ve vücudu göğsüme değer değmez kollarımı ona doladım. Ağzı benimkine yaklaşıp kadar parmak uçlarına bastı ve onu kendime daha sıkı sararken sarhoş edici kokusunu içime çektim.

"Şimdiden içmeye mi başladın?" Sözlerim sadece onun duyması için fısıldanmıştı.

"Çok uzun sürdü ve Thalia gelmekten vazgeçmeye çalışıyordu."

Başımı kaldırdım ve duvara yaslanmış olan arkadaşşıma baktım. Bakışları ayaklarına yapışmıştı ve hâlâ onu izliyor olmasına rağmen Sorin'e bir kez bile baktığını görmemiştim.

"Yani onu şarapla mı doldurdun?"

"Aynen öyle." Adara sırtıttı ve nefesim boğazımda düğümlendi. "Bazen sadece unutmak gerekir."

"Tamam." Arkadaşıım için duyduğum endişe içimde kıpırdanırken bile başımı salladım. "Gidip unutmasına yardım edelim."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve herkesi unutup onu omzuma alıp yatak odamıza geri götürmek istememe neden olan o küçük iniltiyi çıkardı.

Ama bu önemliydi. Adara Thalia için endişeleniyordu, hepimiz endişeleniyorduk ve onun gözlerindeki o boş ve görmeyen bakışı görmekten nefret ediyordum.

Adara yavaşça benden uzaklaştı ve ben de Thalia'ya doğru ilerleyip elini onunkine sarmadan önce gitmesine izin verdim. Thalia ona zoraki bir gülümseme verdi ama Adara bunun kendisini durdurmasına izin vermedi.

Hiçbir şeyin onu durdurmasına izin vermedi.

Onlar kapıdan çıkarken Sorin sözsüz bir şekilde peşlerinden gitti ve ben de ona yetişip yanında yürüdüm.

"Bugün seninle konuştu mu?" Thalia beni duymasın diye sessizce sordum.

Başını salladı ve onun önümüzde yürümesini izlerken kaşları çatıldı. "Daha fazlasını yapmalıymışım gibi hissediyorum. Herhangi bir şey yapmalıyım."

"Arkadaşıımız öldü, Sorin. Onun arkadaşı öldü." Onun ölümünden duyduğum suçluluk duygusu üzerime çökerken yutkundum. "Sadece zamana ihtiyacı var."

"Evet." Daralmış gözlerindeki şüphelyi görebilmeme rağmen başını salladı.

Sorin Thalia'ya aşıktı. Kendimi bildim bileli öyleydi ama Jorah da öyleydi.

Ve Thalia'nın zihninden geçenler hakkında hiçbir fikrim yoktu, her ne kadar saklamaya çalışsa da ondan yayılan alevli öfke dışında.

Sokaklar koşuşturan insanlarla doluydu ve biz bara doğru ilerlerken Adara ona yaklaşan herkese el salladı ve sarıldı.

Annem krallığıının bana duyduğu saygıdan bahsetmişti ama hepsi ona bakıyordu.

"The Olde Vine'a gelin." Bakışları bir anlığına benimkine kaymadan önce kendisine yaklaşan yaşlı bir kadının elini tuttu. "İçecekler

prensın üzerinde."

Kadının gözleri parlarken bile kıkırdadım.

The Olde Vine'a vardığımızda kakhaha ve müzik sesleri havayı dolduruyordu. Adara bizi köşedeki bir masaya götürdü ve ben de onun sandalyesini çekip kendiminkini ona yaklaştırdım.

Thalia barmene seslenip hepimize birer iki ısmarlarken elimi onun kalçasında gezdirdim. Sorin onun yanına, olabildiğince yakınına oturmuştı ama Sorin henüz ona bakmamıştı.

Adara arkadaşını izlerken kaşları çatıldı ama diğeri elimi ensesine koyup onu kendime çektim.

"Bu gece olağüst görünüyorsun. Eve dnmememiz gerektiğine emin misin?" Burnumu yanağında gezdirdim ve onu içime çektim.

Bana bakarken güldü. Elini göğsüme bastırdı ve parmaklarının kumaşa batarak sözlerine ihanet edişini sevdim. "Hayır. Bu gece arkadaşlarımızın dikkatini dağıtmak için buradayız."

"İyi," diye homurdandım ve o daha sert güldü.

"Hadi Thalia." Elini uzattı ve ben de Adara'ya olan bağılılığımı bırakmak zorunda kaldım. "Hadi dansa gidelim."

Thalia'nın bakışlarında bir tereddüt vardı ve onu reddedeceğini düşünmeme rağmen ayağ'a kalktı ve Adara'yı yıpranmış ahşap zeminde takip etti.

Sorin onların hareketlerini takip etti, ben de aynısını yaptım.

Adara, Thalia'nın sylediğ'i bir şeye gülerek başını geriye attı ve Thalia'nın yüzünde küçük bir glmsemi belirdi.

Barmen içkilerimizi masamıza koyarken Sorin nefesini içine çekti.

"Teşekkür ederim."

İşine geri dönmeden önce bir kez başını salladı.

Sorin birasını aldı ve bardağı tek seferde devirdi, ben de irkildim.

Adara'ya baktığımda hissettiğim tek şey mutluluktı. İçime doldu ve beni rahatsız etmek isteyen tüm kâbusları silip süpürdü.

Ama kâbuslar hâla oradaydı.

Eğer bir şeyleri değıştirebilseydim, Jorah'nın ölmesini engelleyebilseydim, Thalia'nın gözlerindeki hayaletleri ve Sorin'in gözlerindeki kederi yok edebilseydim, yapardım.

Onlara yk olan her anı ortadan kaldırmak ve acıyı kendi acım olarak kabul etmek isterdim ama yapamadım.

"Hadi gel." Adara ve Thalia'nın dans ettiği yere doğru başını salladım ama Sorin başını salladı. "Ben eşimle dans edeceğim ve Thalia orada tek başına duracak."

Ayağa kalktım ve beni takip etmesini beklemedim.

Yaklaştığımda Adara'nın bakışları benimkilerle buluştu ve kalçaları mőzik eşliğinde sallanırken sırttı.

"Alabilir miyim?"

"Bilmiyorum." Adara başını usulca salladı. "Kocam buralarda bir yerde ve biraz sinirli biri."

"Öyle mi?" Elimi uzattım ve onu kendime doğru çekmeden önce elini yakaladım. Thalia bize gözlerini devirirken usulca gülümsedi ama Sorin'in bir adım öne çıkıp kolunu onun sırtına doladığını gördüm. "Gölgelerin arasında kendimize biraz mahremiyet bulalım mı? Kocanızla ilgili efsaneler duydum."

"Efsaneler mi? Gerçekten mi?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Zaten olağanüstü büyük bir egosu var. Lütfen bunu söylediğini duymasına izin verme."

Parmaklarım sırtına gömüldü, yüzümü boynuna gömerken onu kendime daha sıkı çektim. Dişlerimi oradaki hassas derinin üzerinde gezdirdim ve uyarıma gülerken bile inledi.

"Ama ondan hoşlanıyor gibisin."

"Seviyorum." Bana karşı başını salladı ve bizi yerde dolaştırırken dilimle boynunun tadına baktım. "Ne yazık ki senin için, o tam da eşimin olması gerektiği gibi biri. Kibirli, yakışıklı, pis."

"Pis olmamı seviyorsun." Kalçalarımı onunkilere bastırdım ve ağzından çıkan küçük nefes, onu bu bardan çekip çıkarmak ve ona ne kadar pis olabileceğimi göstermek istememe neden oldu.

"Evet, öyle." Başını salladı. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

"Ve ben de seni." Elimi başının arkasına götürdüm ve onu bana bakmaya zorlarken saçlarını avuçlarımin arasına aldım.

Ama gözleri onun yerine arkadaşlarıma kaydı. Bakışlarını takip ettim ve Sorin'in Thalia'yı sıkıca kendisine doğru tutuşunu izledim. Thalia ona bakarken parmakları boynuna dolanmıştı. Olmamam gereken bir şeye müdahale ediyormuşum gibi hissettim. İkisinin de umutsuzca istediği bir şeydi bu, her ne kadar harekete geçemeyecek kadar korkak olsalar da.

"Sence iyi olacaklar mı?" Adara bana dönüp bakarken sordu. "Thalia'nın iyi olmasına ihtiyacım var."

"Olacak." Başımı salladım. "Bundan emin olacağız."

"Bazen bu kadar mutlu hissettiğim için kendimi suçlu hissediyorum." Parmaklarını saçlarının arkasında gezdirdi ve dokunuşunun verdiği hisle inledim. "Sana sahip olduğum için."

"Suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yok." Başımı salladım. "Ama bu hissi anlıyorum. Seni hak etmiyorum."

"Kocamın bu dünya için fazla iyi olduğunu da söylemiş miydim?" Başını yana eğdi ve onunla geçirdiğim bu andan daha büyük bir mutluluğu nasıl bulabileceğimi hayal bile edemiyordum.

"Ve ben seni herhangi bir dünyada bulabilir miyim?"

Yumuşakça kıkırdadım. "Tanrılar, umarım bulursun."

Thalia'nın kahkahası ikimizi de hazırlıksız yakaladı ve Sorin onu yerde döndürürken arkadaşlarımıza baktık.

Ona sımsıkı tutunurken gülümsedi ve ben de başka bir adamın yıldızlar tarafından kutsanmış bir kadının içinde kendini kaybedişini izledim.

Ateş ve Kader Krallığı 23 Haziran 2023'te geliyor

[Şimdi Ön Sipariş Verin!](#)

Holly Renee'nin seksi ve lezzetli tutkulu Yıldızlar ve Gölgeler serisi Thalia ve Sorin'in yolculuğuyla devam ediyor.

Acımasız Hükümdarlığı 15 Eylül 2023'te geliyor

[Şimdi Ön Sipariş Verin!](#)

USA Today Çoksatan Yazarı Holly Renee'den şehvetli bir gerilim, büyüleyici bir sıcaklık ve her şeyi tüketen yasak aşkla dolu, karanlık ve çökmekte olan bir düşmandan sevgiliye fantastik aşk romanı geliyor.

Kral Drystan'ı tanımaya hazır mısınız?

TEŞEKKÜRLER

Yıldızlar ve Gölgelel serisine şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu seriye gösterdiğiniz sevgi beni çok şaşırttı ve size bu dünyadan daha fazlasını sunmak için sabırsızlanıyorum.

Okur grubum [Hollywood](#)'a katılmanızı çok isterim, böylece Zehir ve Yemin Krallığı hakkındaki tüm düşünceleriniz hakkında bağlantı kurabilir ve konuşabiliriz! Bu grup kapak tanıtımları, kitap haberleri ve yeni çıkan kitaplar hakkında bilgi alabileceğiniz ilk yer!

Bültenime buradan da kaydolabilirsiniz: [Bülten](#)

Benimle bu yolculuğa çıktığınız için tekrar teşekkür ederim.

Xo,
Holly Renee

www.authorhollyrenee.com

Gitmeden Önce
Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı düşünün.

AYRICA HOLLY RENEE TARAFINDAN

Yıldızlar ve Gölgeler Serisi:

[Yıldızlar ve Gölgeler Krallığı Kan
ve İhanet Krallığı](#)

İyi Kızlar Serisi: [İyi Kızların](#)

[Ölmeye Gittiği Yer Kötü](#)
[Kızların Düşmeye Gittiği Yer](#)
[Kötü Erkeklerin Mahvolduğu](#)
[Yer](#)

Clermont Körfezi Çocukları Serisi:

[Bir Kötünün Dokunuşu](#)
[Bir Tanrının Düşüşü](#)
[Bir Düşmanın Tadı Bir](#)
[Şeytanın Aldatmacası](#)
[Güzel Yalanların Baştan](#)
[Çıkarıcılığı Kirli Sırların](#)
[Ayartıcılığı](#)

Rock Bottom Serisi:

[Komşu Çocukla Baş Belası](#)
[Patronla Baş Belası Sahte Erkek](#)
[Arkadaşla Baş Belası](#)

[Yanlış Beyaz Atlı Prens](#)

YAZAR HAKKINDA

USA Today Çok Satan Yazarı Holly Renee, her kitabında okuyuculara bir tutam endişe, bir miktar sıcaklık ve mükemmel miktarda kalp getiriyor.

Doğu Tennessee'de doğup büyümüş, evli ve iki vahşi çocuk annesidir. Yazmadığı zamanlarda onu kitap okurken, o gün yüzüncü kez ejderha taklidi yaparken, kocasına iğrenç bir şekilde aşık olurken ya da güneş gözlükleri ve şamandırasıyla gölün ortasında dinlenirken bulabilirsiniz.

Holly romantizm, Meksika yemekleri ve yoga pantolonlarıyla ilgili her şeyi seviyor.

SOSYAL LİNKLER

authorhollyrenee.com

Instagram: @authorhollyrenee

TikTok: @authorhollyrenee

Facebook Okuyucu Grubu: Hollywood (Holly Renee'nin Okuyucu Grubu)

TEŞEKKÜRLER

Sonsuz desteğiniz için eşime ve çocuklarıma teşekkür ederim.

Bu seriye şans verdikleri için tüm okuyuculara ve blog yazarlarına teşekkür ederim. Zamanınızı bu seriyi okuyarak geçirmeyi seçtiğiniz için sonsuza dek minnettarım ve desteğiniz için sürekli hayranlık duyuyorum. Teşekkür ederim.

Bunu onsuz yapamayacağım tüm ekibime teşekkür ederim. Lauren, Amanda, Katie, Ellie, Rumi, Brittni, Cynthia, Tori ve Savannah: teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.